

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2006/49/EB

2013/EES/4/15

frá 14. júní 2006

um eiginfjárkröfur fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana (endursamin) (*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFAR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 2. mgr. 47. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽²⁾, að höfðu samráði við svæðanefndina, í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun ráðsins 93/6/EBE frá 15. mars 1993 um eiginfjárkröfur fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana ⁽⁴⁾ hefur oft verið breytt umtalsvert. Þar eð nú er verið að gera frekari breytingar á framangreindri tilskipun er æskilegt, til að skýra málin, að endursemjá hana.
- 2) Eitt markmiðanna með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2004/39/EB frá 21. apríl 2004 um markaði fyrir fjármálagæringa ⁽⁵⁾ er að heimila fjárfestingarfyrirtækjum, sem hafa fengið leyfi lögbærra yfirvalda í heimaaðildarríki sínu og eru undir eftirliti sömu yfirvalda, að koma óhindrað á fót útubúum og veita þjónustu í öðrum aðildarríkjum. Í þeirri tilskipun er einnig kveðið á um samræmingu reglna um leyfi og rekstur fjárfestingarfyrirtækja.
- 3) Í tilskipun 2004/39/EB eru þó ekki settar sameiginlegar reglur um eigið fé fjárfestingarfyrirtækja og hvorki stofnfé slíkra fyrirtækja né sameiginlegur rammi vegna eftirlits með áhættu sem þau stofna til er fastákveðinn.

4) Rétt þykir að koma aðeins á nauðsynlegri og nægilegri grunnsamhæfingu til að tryggja gagnkvæma viðurkenningu á leyfum og fyrirkomulagi á varfærnisefirliti; í því skyni að ná fram gagnkvæmri viðurkenningu innan ramma innri fjármálamarkaðarinnar skal kveða á um ráðstafanir til að samræma skilgreiningu á eigin fé fjárfestingarfyrirtækja, ákvörðun fjárhæða stofnfjár þeirra og ákvörðun um sameiginlegan ramma fyrir eftirlit með þeirri áhættu sem fjárfestingarfyrirtæki stofna til.

5) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum þessarar tilskipunar, þ.e. að ákveða eiginfjárkröfur sem gilda um fjárfestingarfyrirtæki og lánastofnanir, reglur um útreikninga þeirra og reglur um varfærnisefirlit með þeim, og þeim verður betur náð á vettvangi Bandalagsins vegna þess hve fyrirhugaðar aðgerðir eru umfangsmiklar og áhrif þeirra víðtæk, er Bandalaginu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við dreifraðisregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og kveðið er á um í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná megi þessum markmiðum.

6) Rétt þykir að ákveða mismunandi fjárhæðir stofnfjár eftir því hvaða starfsemi fjárfestingarfyrirtækin hafa leyfi til að stunda.

7) Starfandi fjárfestingarfyrirtækjum ætti að vera heimilt, við ákveðin skilyrði, að halda starfsemi sinni áfram jafnvel þótt þau uppfylli ekki kröfur um lágmarksfjárhæð stofnfjár sem ákveðin er fyrir ný fjárfestingarfyrirtæki.

8) Aðildarríkin skulu vera í stakk búin til að setja strangari reglur en kveðið er á um í þessari tilskipun.

9) Til að innri markaðurinn geti starfað snurðulaust þarf ekki aðeins lagareglur heldur einnig náð og reglubundið samstarf og umtalsvert meiri samleitni reglu- og eftirlitsvenja milli lögbærra yfirvalda aðildarríkjanna.

10) Í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar frá 11. maí 1999, sem ber heitið: „Að setja ramma um starfsemi fjármálamarkaða: aðgerðaáætlun“ er talinn upp fjöldi markmiða sem þarf að ná til þess að innri markaðurinn fyrir fjármálaþjónustu verði að veruleika. Á fundi leiðtoga ráðsins í Lissabon 23. og 24. mars 2000 var sett það markmið að hrinda aðgerðaáætluninni í framkvæmd eigi síðar en árið 2005. Endursamning ákvæða um eigið fé er lykilmáttur í aðgerðaáætluninni.

(*) Þessi EB-gerð birtist í Stjútíð. ESB L 177, 30.6.2006, bls. 201. Hinnar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 65/2008 frá 6. júní 2008 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn, sjá EES-viðbætur við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins nr. 58, 25.9.2008, bls. 9.

⁽¹⁾ Stjútíð. EB nr. C 234, 22.9.2005, bls. 8.

⁽²⁾ Stjútíð. EB nr. C 52, 2.3.2005, bls. 37.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 28. september 2005 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum ESB), og afstaða Evrópuþingsins frá 7. júní 2006.

⁽⁴⁾ Stjútíð. EB nr. L 141, 11.6.1993, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/1/EB (Stjútíð. EB nr. L 79, 24.3.2005, bls. 9).

⁽⁵⁾ Stjútíð. ESB nr. L 145, 30.4.2004, bls. 1.

- 11) Þar eð fjárfestingarfyrirtæki standa frammi fyrir sömu áhættu og lánastofnanir að því er varðar veltubókarviðskipti þeirra, er rétt að viðeigandi ákvæði tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2006/48/EB frá 14. júní 2006 um stofnun og rekstur lánastofnana ⁽¹⁾ gildi jafnframt um fjárfestingarfyrirtæki.
- 12) Eigið fé fjárfestingarfyrirtækja eða lánastofnana (hér á eftir er vísað til þeirra sameiginlega sem „stofnanir“) getur staðið undir tapi þegar hagnaður er ekki nægilegur til að veða upp á móti því til að tryggja samfelldan rekstur stofnana og til að vernda fjárfesta. Eigið fé er einnig mikilvægur mælikvarði fyrir lögbær yfirvöld, einkum hvað varðar mat á gjaldþoli stofnana og í varúðarskyni. Enn fremur eru stofnanir í beinni samkeppni hver við aðra á innri markaðnum. Í því skyni að efla fjármálakerfi Bandalagsins og til að koma í veg fyrir röskun á samkeppni, er því rétt að mæla fyrir um sameiginlegar grundvallarreglur um eigið fé.
- 13) Að því er varðar 12. forsendu er rétt að skilgreiningin á eigin fé, sem mælt er fyrir um í tilskipun 2006/48/EB, sé lögð til grundvallar og að hún kveði á um sértækar reglur til viðbótar sem taka tillit til mismunandi umfangs krafna um eigið fé sem tengjast markaðsáhættu.
- 14) Að því er varðar lánastofnanir hafa sameiginlegar reglur þegar verið settar fyrir umsjón og eftirlit með mismunandi áhættu í tilskipun 2000/12/EB.
- 15) Í því sambandi skulu ákvæðin um lágmarkseiginfjárkröfur skoðast í tengslum við aðra sérgerninga sem samræma einnig grundvallartækni við eftirlit með stofnunum.
- 16) Nauðsynlegt er að þróa sameiginlegar reglur um markaðsáhættu lánastofnana og setja nýjan ramma vegna eftirlits með áhættu stofnana, einkum markaðs-áhættu, þ.m.t. stöðuáhætta, mótaðilaáhætta/uppgjörs-áhætta og gengisáhætta.
- 17) Nauðsynlegt er að kveða á um hugtakið „veltubók“ sem nær yfir stöður í verðbréfum og öðrum fjármála-gerningum, sem eru ætlaðir til veltuviðskipta og eru verulega háðir markaðsáhættu, svo og áhættum í tengslum við tiltekna fjármálaþjónustu sem viðskipta-vinum er veitt.
- 18) Í því skyni að draga úr stjórnsýslubyrði á stofnunum með óveruleg veltubókarviðskipti, hvort sem miðað er við þær sjálfar eða aðrar stofnanir, skal slíkum stofnunum heimilt að beita tilskipun 2006/48/EB fremur en kröfunum sem mælt er fyrir um í I. og II. viðauka við þessa tilskipun.
- 19) Við eftirlit með uppgjörsáhættu/afhendingaráhættu er mikilvægt að taka tillit til þeirra kerfa sem til eru og veita nægilega vernd sem dregur úr þessari áhættu.
- 20) Í öllum tilvikum skulu stofnanir fara að ákvæðum þessarar tilskipunar um vörn gegn gengisáhættu vegna heildarviðskipta sinna. Gera ber vægari eiginfjárkröfur að því er varðar stöður í gjaldmiðlum með sterka innbyrðis fylgni, hvort sem sú fylgni er tölfræðilega staðfest eða er til komin vegna bindandi samninga ríkisstjórna.
- 21) Eiginfjárkröfur fyrir seljendur hrávöru, þ.m.t. þeir seljendur sem nú eru undanþegnir kröfum tilskipunar 2004/39/EB, verða endurskoðaðar eins og við á í tengslum við endurskoðun þeirrar undanþágu eins og segir í 3. mgr. 65. gr. þeirrar tilskipunar.
- 22) Markmiðið um aukið frjálrsræði á mörkuðum fyrir gas og rafmagn er mikilvægt fyrir Bandalagið í bæði efnahagslegu og stjórnmálalegu tilliti. Með þetta í huga skulu eiginfjárkröfur og aðrar varfærnisreglur, sem beita á gagnvart fyrirtækjum með umsvif á þessum mörkuðum, vera hóflegar og þær skulu ekki að óþörfu hindra að markmiðið um aukið frelsi náist. Það markmið skal einkum haft í huga þegar endurskoðanir, sem um getur í 21. forsendu, fara fram.
- 23) Innra fyrirkomulag eftirlits og stjórnunar vaxtaáhættu vegna allra viðskipta stofnana er einkum mikilvægt til að draga svo sem verða má úr slíkri áhættu. Þar af leiðandi skulu lögbær yfirvöld hafa eftirlit með slíku fyrirkomulagi.
- 24) Þar eð tilskipun 2006/48/EB setur ekki sameiginlegar reglur um eftirlit og stjórnun stórra áhættuskuldbindinga í viðskiptum, sem eru einkum háðar markaðsáhættu, er því rétt að kveða á um þess háttar reglur.
- 25) Rekstraráhætta er veruleg áhætta sem stofnanir standa frammi fyrir og krefst varna með eigin fé. Mikilvægt er að taka tillit til fjölbreytni stofnana í ESB með því að gefa kost á öðrum aðferðum.
- 26) Í tilskipun 2006/48/EB er kveðið á um meginregluna um samstæðugrundvöll. Í henni eru ekki settar sameiginlegar reglur um samstæðureikningsskil fjármálastofnana sem annast starfsemi sem er einkum háð markaðsáhættu.

⁽¹⁾ Stjórnartíðindi ESB nr. L 177, 30.6.2006, bls. 1

- 27) Í því skyni að tryggja fullnægjandi gjaldþol stofnana innan samstæðu er mikilvægt að lágmarkskröfur um eigið fé gildi um heildstæða fjárhagsstöðu samstæðunnar. Í því skyni að tryggja að eigið fé sé tilhlýðilega dreift innan samstæðunnar og að það sé tiltækt til að vernda fjárfestingar þar sem þörf krefur skulu lágmarkskröfur um eigið fé gilda um einstakar stofnanir innan samstæðu, nema unnt sé að ná þessu markmiði á skilvirknan hátt með öðrum leiðum.
- 28) Tilskipun 2006/48/EB gildir ekki um samstæður sem í eru eitt eða fleiri fjárfestingarfyrirtæki en engin lánastofnun. Því skal kveða á um sameiginlegan ramma vegna tilkomu eftirlits með fjárfestingarfyrirtækjum á samstæðugrundvelli.
- 29) Stofnanir skulu tryggja að þær hafi innra eigið fé sem, með hliðsjón af áhættu sem þær verða eða gætu orðið fyrir, sé fullnægjandi að magni, gæðum og dreifingu. Til samræmis við það skulu vera fyrir hendi hjá stofnunum áætlanir og vinnsluferli til að meta innra eigið fé og til að sjá til þess að það sé fullnægjandi.
- 30) Lögbær yfirvöld skulu meta hvort eigið fé stofnana er fullnægjandi, með hliðsjón af áhættu sem þær eru óvarðar fyrir.
- 31) Til að innri bankamarkaðurinn geti starfað með skilvirkum hætti skal evrópska bankaeftirlitsnefndin stuðla að samræmdri beitingu þessarar tilskipunar og að samleitni eftirlitsvenja innan Bandalagsins og skal hún á hverju ári senda skýrslu til stofnana Bandalagsins um hvernig til hefur tekist.
- 32) Til að innri markaðurinn geti starfað með aukinni skilvirkni er mikilvægt að samleitni við framkvæmd og beitingu ákvæðanna um samræmingu löggjafar Bandalagsins aukist verulega.
- 33) Af sömu ástæðu og til að tryggja að stofnunum Bandalagsins, sem hafa starfsemi í fleiri en einu aðildarríki, sé ekki íþyngt óhóflega vegna áframhaldandi ábyrgðar þeirra lögbæru yfirvalda í einstökum aðildarríkjum sem annast starfsleyfi og eftirlit, er mikilvægt að auka verulega samstarf milli lögbærra yfirvalda. Í því samhengi skal styrkja hlutverk þess aðila sem annast eftirlit á samstæðugrundvelli.
- 34) Til að innri markaðurinn geti starfað með aukinni skilvirkni og til að ríkisborgarar Bandalagsins njóti fullnægjandi gagnsæis er nauðsynlegt að lögbær yfirvöld greini frá því opinberlega og á þann hátt að unnt sé að gera samanburð, hvernig kröfum í þessari tilskipun er framfylgt.
- 35) Í því skyni að auka aga á markaði og hvetja stofnanir til að bæta markaðsáætlun sína, áhættustýringu og skipulag innri stjórnunar skal kveða á um viðeigandi opinbera birtingu upplýsinga af hálfu stofnana.
- 36) Gerðar skulu nauðsynlegar ráðstafanir til framkvæmdar þessari tilskipun í samræmi við ákvörðun ráðsins 1999/468/EB frá 28. júní 1999 um reglur um meðferð framkvæmdavalds sem framkvæmdastjórninni er falið ⁽¹⁾.
- 37) Í ályktun sinni frá 5. febrúar 2002 um framkvæmd löggjafar um fjármálaþjónustu ⁽²⁾, óskaði þingið eftir því að það sjálft og ráðið gegndu jöfnu hlutverki við eftirlit með því hvernig framkvæmdastjórnin fer með framkvæmdahlutverk sitt í því skyni að endurspegla löggjafarvald þingsins skv. 251. gr. sáttmálans. Framkvæmdastjórnin studdi þá ósk með drengskaparheiti sem forseti hennar gaf þinginu sama dag. Hinn 11. desember 2002 lagði framkvæmdastjórnin til breytingar á ákvörðun 1999/468/EB og lagði síðan fram breytta tillögu 22. apríl 2004. Þingið lítur svo á að þessi tillaga tryggi ekki heimildir þess til lagasetningar. Að álit þingsins skal því sjálfu og ráðinu gefast kostur á að leggja mat á framsal framkvæmdarvalds til framkvæmdastjórnarinnar innan tiltekins tíma. Því þ ykir rétt að takmarka þ ann tíma sem framkvæmdastjórnin hefur til að samþykka framkvæmdarráðstafanir.
- 38) Þingið skal hafa þrjá mánuði frá því að fyrstu drög að breytingum og framkvæmdarráðstöfunum eru send til að kynna sér drögin og láta álit sitt í ljós. Í áriðandi og tilhlýðilega rökstuddum tilvikum skal þó vera unnt að stytta þennan tíma. Ef þingið samþykkir ályktun innan þessa frests skal framkvæmdastjórnin endurskoða drögin að breytingum eða ráðstöfunum.
- 39) Í því skyni að komast hjá röskun á mörkuðum og tryggja samfelldni í heildarmagni eigin fjár þykir rétt að kveða á um sérstakt bráðabirgðafyrirkomulag.
- 40) Í þessari tilskipun eru grundvallarréttindi virt og meginreglum fylgt, einkum þeim sem eru viðurkennd í sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi, sem væru þau almennar meginreglur í lögum Bandalagsins.
- 41) Skyldan að taka þessa tilskipun upp í landslög skal takmarkast við þau ákvæði sem endurspegla verulega breytingu í samanburði við fyrri tilskipanir. Skyldan að taka óbreyttu ákvæðin upp er fyrir hendi í fyrri tilskipunum.
- 42) Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á skuldbindingar aðildarríkjanna að því er varðar fresti þeirra til að taka upp í landslög tilskipanirnar, sem eru tilgreindar í B-hluta VIII. viðauka, í aðildarríkjunum.

⁽¹⁾ Stjútíð. EB nr. L 184, 17.7.1999, bls. 23.

⁽²⁾ Stjútíð. EB nr. C 284 E, 21.11.2002, bls. 115.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. KAFLI

Efni, gildissvið og skilgreiningar

1. þáttur

Efni og gildissvið

1. gr.

1) Í þessari tilskipun er mælt fyrir um eiginfjárkröfur sem gilda um fjárfestingarfyrirtæki og lánastofnanir, reglur um útreikning þeirra og reglur um varfærnisefirlit með þeim. Aðildarríkin skulu láta kröfur þessarar tilskipunar gilda um fjárfestingarfyrirtæki og lánastofnanir eins og þær eru skilgreindar í 3. gr.

2) Aðildarríki er heimilt að gera viðbótarkröfur eða strangari kröfur til þeirra fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana sem það hefur veitt leyfi.

2. gr.

1) Með fyrirvara um 18., 20., 22.–32., 34. og 39. gr. þessarar tilskipunar gilda 68.–73. gr. tilskipunar 2006/48/EB, að breyttu breytanda, um fjárfestingarfyrirtæki. Þegar 70.–72. gr. tilskipunar 2006/48/EB er beitt gagnvart fjárfestingarfyrirtækjum skal litið á allar tilvísanir í móðurlánastofnun í aðildarríki sem tilvísun í móðurfjárfestingarfyrirtæki í aðildarríki og líta skal á allar tilvísanir í móðurlánastofnun í ESB sem tilvísun í móðurfjárfestingarfyrirtæki í ESB.

Ef lánastofnun á móðurfjárfestingarfyrirtæki í aðildarríki að móðurfyrirtæki, skal aðeins fyrrgreint móðurfjárfestingarfyrirtæki lúta kröfum á samstæðugrundvelli í samræmi við 71.–73. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

Ef fjárfestingarfyrirtæki á móðurlánastofnun í aðildarríki að móðurfyrirtæki, skal aðeins fyrrgreind móðurlánastofnun lúta kröfum á samstæðugrundvelli í samræmi við 71.–73. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

Ef eignarhaldsfélag á fjármálasviði á bæði lánastofnun og fjárfestingarfyrirtæki sem dótturfyrirtæki skulu kröfur, sem miðast við fjárhagsstöðu þess á samstæðugrundvelli, gilda um lánastofnunina.

2) Þegar engin lánastofnun er í samstæðunni sem fjallað er um í 1. mgr. gildir tilskipun 2006/48/EB með fyrirvara um eftirfarandi:

a) líta skal á allar vísanir í lánastofnanir sem vísanir í fjárfestingarfyrirtæki,

b) í 125. gr. og 2. mgr. 140. gr. tilskipunar 2006/48/EB skal líta á allar vísanir í aðrar greinar þeirrar tilskipunar sem vísanir í tilskipun 2004/39/EB,

c) að því er varðar 3. mgr. 39. gr. tilskipunar 2006/48/EB skal líta á vísanir í evrópsku bankanefndina sem vísanir í ráðið og framkvæmdastjórnina og

d) þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. 140. gr. tilskipunar 2006/48/EB og ef engin lánastofnun er í samstæðu, skal eftirfarandi koma í stað fyrsta málsliðar þeirrar greinar: „Ef fjárfestingarfyrirtæki, eignarhaldsfélag á fjármálasviði eða blandað eignarhaldsfélag ræður einu eða fleiri dótturfyrirtækjum sem eru váttryggingafélög skulu lögbær yfirvöld og yfirvöld, sem annast opinbert eftirlit með váttryggingafélagunum, hafa með sér nána samvinnu“.

2. þáttur

Skilgreiningar

3. gr.

1) Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

a) „lánastofnanir“: lánastofnanir eins og þær eru skilgreindar í 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 2006/48/EB,

b) „fjárfestingarfyrirtæki“: stofnanir eins og þær eru skilgreindar í 1. undirlið 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 2004/39/EB sem kröfurnar í þeirri tilskipun gilda um, að undanskildum:

i. lánastofnunum,

ii. staðbundnum fyrirtækjum, eins og þau eru skilgreind í p-lið, og iii. fyrirtækjum sem aðeins hafa starfsleyfi til að veita fjárfestingarráðgjöf og/eða taka á móti fyrir mælum fjárfesta og miðla þeim án þess að taka til vörslu fé eða verðbréf sem viðskiptavinir þeirra eiga og sem af þeim ástæðum mega aldrei vera í skuld við viðskiptavinina sína,

c) „stofnanir“: lánastofnanir og fjárfestingarfyrirtæki,

d) „viðurkennd fjárfestingarfyrirtæki í þriðja landi“: fyrirtæki sem fullnægja eftirfarandi skilyrðum:

i. fyrirtæki sem myndu falla undir skilgreininguna á fjárfestingarfyrirtæki væru þau stofnsett innan Bandalagsins,

ii. fyrirtæki sem eru með leyfi í þriðja landi og

- iii. fyrirtæki sem eru háð og fara að varfærnisreglum sem lögbær yfirvöld telja að minnsta kosti jafn strangar og þær sem settar eru í þessari tilskipun,
- e) „fjármálagerningur“: hver sá samningur sem leiðir til bæði fjáreignar eins aðila og fjárskuldbindingar eða eiginfjárgernings annars aðila,
- f) „móðurfjárfestingarfyrirtæki í aðildarríki“: fjárfestingarfyrirtæki sem á stofnun eða fjármálastofnun að dótturfélagi eða á hlutdeild í þess háttar aðila af annarri hvorri gerðinni eða báðum en er ekki sjálft dótturfélag annarrar stofnunar með starfsleyfi í sama aðildarríki eða eignarhaldsfélags á fjármálasviði sem er stofnað í sama aðildarríki,
- g) „móðurfjárfestingarfyrirtæki í ESB“: móðurfjárfestingarfélag í aðildarríki sem er ekki dótturfélag annarrar stofnunar með starfsleyfi í aðildarríki eða eignarhaldsfélags á fjármálasviði sem er stofnað í aðildarríki,
- h) „afleiðugerningar sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar“: liðir sem falla undir skrána í IV. viðauka við tilskipun 2006/48/EB að undanskildum þeim liðum þar sem virði áhættuskuldbindinga er núll skv. 6. lið 2. hluta III. viðauka við þá reglugerð,
- i) „skipulegur markaður“: markaður eins og hann er skilgreindur í 14. undirgrein 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 2004/39/EB,
- j) „breytanlegt verðbréf“: verðbréf sem að vali eiganda er hægt að skipta fyrir annað verðbréf,
- k) „kaupheimild“: verðbréf sem veitir eiganda þess rétt til að kaupa undirliggjandi eign á tilteknu verði fram að eða á þeim degi þegar kaupheimildin rennur út og sem unnt er að gera upp með því að afhenda sjálfa undirliggjandi eignina eða með uppgjöri í reiðufé,
- l) „birgðafjármögnun“: stöður þar sem áþreifanlegar birgðir hafa verið seldar framvirkt og kostnaður við fjármögnunina hefur verið frystur fram að dagsetningu framvirku sölunnar,
- m) „endurhverf verðbréfakaup“ og „endurhverf verðbréfasala“: samningur þar sem stofnun eða mótaðili hennar framselur verðbréf, hrávörur eða tryggð réttindi, í tengslum við eignarrétt á verðbréfum eða hrávörum, ef viðurkenndur verðbréfamarkaður, sem á réttinn á verðbréfunum eða hrávörum, veitir viðkomandi ábyrgð og samningurinn heimilar ekki stofnun að framselja eða veðsetja tiltekið verðbréf eða hrávöru til fleiri en eins mótaðila í senn, með fyrirvara um skuldbindingu um endurkaup á þeim — eða verðbréfum og hrávörum sömu gerðar — á tilgreindu verði á ákveðnum degi síðar, sem framseljandi tilgreinir eða mun tilgreina, og er hér um að ræða endurhverf verðbréfakaup fyrir stofnunina sem selur verðbréfin eða hrávörurnar og endurhverfa verðbréfasölu fyrir stofnunina sem kaupir þau,
- n) „verðbréfa- eða hrávörulánveiting“ og „verðbréfa- og hrávörulántaka“: öll viðskipti sem felast í því að stofnun eða mótaðili hennar framselur verðbréf eða hrávörur gegn hæfilegri tryggingu með því skilyrði að lántakandinn skili aftur jafngildum verðbréfum eða hrávörum síðar, eða þegar framseljandi krefst þess, og er hér um að ræða verðbréfa- eða hrávörulánveitingu fyrir stofnunina sem framselur verðbréfin eða hrávörurnar og verðbréfa- eða hrávörulántöku fyrir stofnunina sem þau eru framseld til,
- o) „uppgjörsaðili“: aðili á verðbréfamarkaði eða í greiðslujöfnunarstöð sem er í beinum samningatengslum við aðalmótaðila (markaðsábyrgðarmaður),
- p) „staðbundið fyrirtæki“: fyrirtæki sem verslar fyrir eigin reikning á mörkuðum fyrir staðlaða, framvirka samninga eða valrétt eða aðrar afleiður og á lausafjármörkuðum eingöngu í þeim tilgangi að verja stöður á afleiðumörkuðum eða það stundar viðskipti fyrir reikning annarra sem eiga aðild að sömu mörkuðum og sem uppgjörsaðilar á sömu mörkuðum ábyrgjast og þar sem uppgjörsaðilar á sömu mörkuðum ábyrgjast að staðið verði við samninga sem slík fyrirtæki gera,
- q) „deltastuðull“: áætluð breyting á valréttarverði, táknuð sem hlutfall af smávægilegri verðbreytingu á undirliggjandi gerningi,
- r) „eigið fé“: eigið fé samkvæmt skilgreiningunni í tilskipun 2006/48/EB og s) „fjármagn“: eigið fé. Við eftirlit á samstæðugrundvelli tekur hugtakið „fjárfestingarfyrirtæki“ til fjárfestingarfyrirtækja í þriðja landi. Í e-lið skulu fjármálagerningar taka til bæði grunnfjármálagerninga eða staðgreiðslugerninga (e. cash instruments) og afleiddra fjármálagerninga en verðmæti þeirra er leitt af verði undirliggjandi fjármálagernings, gengi, vísitölu eða verði annars undirliggjandi þáttar og þeir taka a.m.k. til gerninganna sem eru tilgreindir í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB.
- 2) Hugtökin „móðurfyrirtæki“, „dótturfyrirtæki“, „eignastýringarfélag“ og „fjármálastofnun“ skulu taka til fyrirtækja sem eru skilgreind í 4. gr. tilskipunar 2006/48/EB.
- Hugtökin „eignarhaldsfélag á fjármálasviði“, „móðurfélag eignarhaldsfélags á fjármálasviði í aðildarríki“, „móðurfélag eignarhaldsfélags á fjármálasviði í ESB“ og „stöðþjónustufyrirtæki“ skulu taka til fyrirtækja sem eru skilgreind í 4. gr. tilskipunar 2006/48/EB, nema hvað líta skal á allar vísanir í lánastofnanir sem vísanir í stofnanir.

3) Við beitingu tilskipunar 2006/48/EB gagnvart samstæðum, sem heyra undir 1. mgr. 2. gr. og engin lánastofnun er í, er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „Eignarhaldsfélag á fjármálasviði“: fjármálastofnun þar sem dótturfyrirtækin eru annaðhvort eingöngu eða aðallega fjárfestingarfyrirtæki eða aðrar fjármálastofnanir og a.m.k. eitt dótturfyrirtækjanna er fjárfestingarfyrirtæki, sem er ekki blandað eignarhaldsfélag í fjármálarekstri í skilningi tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2002/87/-EB frá 16. desember 2002 um viðbótareftirlit með lána- stofnunum, váttryggingafélögum og verðbréfafyrirtækjum sem eru hluti af fjármálasamsteypu ⁽¹⁾,
- b) „blandað eignarhaldsfélag“: móðurfyrirtæki sem er ekki eignarhaldsfélag á fjármálasviði eða fjárfestingarfyrirtæki eða blandað eignarhaldsfélag í fjármálarekstri í skilningi tilskipunar 2002/87/EB þar sem a.m.k. eitt dótturfyrirtæki er fjárfestingarfyrirtæki og
- c) „lögbær yfirvöld“: innlend yfirvöld sem heimilt er að lögum eða samkvæmt reglugerð að hafa eftirlit með fjárfestingarfyrirtækjum.

II. KAFLI

Stofnfé

4. gr.

Í þessari tilskipun telst „stofnfé“ myndað af liðunum sem um getur í a- og b-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

5. gr.

1) Fjárfestingarfyrirtæki, sem hvorki verslar með fjármálagerninga fyrir eigin reikning né sölutryggir útgáfu fjármálagerninga á skuldbindandi grundvelli, en tekur til vörslu peninga og/eða verðbréf viðskiptavina og veitir einhverja eftirtalda þjónustu, skal hafa stofnfé sem nemur 125 000 evrum:

- a) móttöku og miðlun á fyrirmælum fjárfesta varðandi fjármálagerninga,
- b) framkvæmd fyrirmæla fjárfesta varðandi fjármálagerninga eða
- c) stjórnun einstakra fjárfestingasafna sem samanstanda af fjármálagerningum.

2) Lögbær yfirvöld geta heimilað fjárfestingarfyrirtækjum sem framkvæma fyrirmæli fjárfesta varðandi fjármálagerninga að varðveita slíka gerninga fyrir eigin reikning ef eftirfarandi skilyrðum er fullnægt:

- a) slíkar stöður eru aðeins til komnar vegna þess að fyrirtækið getur ekki fullkomlega framkvæmt fyrirmæli fjárfesta,
- b) heildarmarkaðsvirði allra slíkra staðna fer ekki yfir 15% af stofnfé fyrirtækisins,
- c) fyrirtækið uppfyllir kröfurnar, sem mælt er fyrir um í 18., 20. og 28. gr., og
- d) slíkar stöður eru tilfallandi og til bráðabirgða og algerlega takmarkaðar við þann tíma sem þarf til að annast þau viðskipti er um ræðir.

Eignarhald á stöðum í fjármálagerningum utan veltubókar til að fjárfesta fyrir eigið fé telst ekki viðskipti með tilliti til þjónustunnar sem er sett fram í 1. mgr. eða í skilningi 3. mgr.

3) Aðildarríkjunum er heimilt að lækka fjárhæðina sem um getur í 1. mgr. í 50 000 evrum ef fyrirtækið hefur ekki leyfi til að taka til vörslu peninga eða verðbréf viðskiptavina, versla fyrir eigin reikning eða ábyrgjast útgáfur á skuldbindandi grundvelli.

6. gr.

Stofnfé staðbundinna fyrirtækja skal vera 50 000 evrum svo fremi sem þau njóti staðfesturéttar eða veiti þjónustu sem er tilgreind í 31. eða 32. gr. tilskipunar 2004/39/EB.

7. gr.

Varnir fyrirtækjanna, sem um getur í iii-lið b-liðar 1. mgr. 3. gr., gegn áhættu skulu vera á einhvern eftirfarandi hátt:

- a) stofnfé sem nemur 50 000 evrum,
- b) starfsábyrgðartrygging sem tekur til alls yfirráðasvæðis Bandalagsins eða sambærileg trygging til að standa undir bótakröfum sem leiða af vanrækslu í starfi og skal hún nema a.m.k. 1 000 000 evrum fyrir hverja kröfu og samtals 1 500 000 evrum á ári fyrir allar kröfur eða
- c) samsetning af stofnfé og starfsábyrgðartryggingu sem veitir sambærilega tryggingu og þá sem um getur í a- eða b-lið.

⁽¹⁾ Stjórn. EB nr. L 35, 11.2.2003, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 2005/1/EB.

Framkvæmdastjórnin skal endurskoða reglulega fjárhæðirnar sem um getur í fyrstu undirgrein með tilliti til breytinga á evrópskri vísitölu neysluverðs sem Hagstofa Evrópubandalaganna birtir í samræmi við og á sama tíma og leiðréttingar eru gerðar skv. 7. mgr. 4. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2002/92/EB frá 9. desember 2002 um miðlun váttrygginga⁽¹⁾.

8. gr.

Ef fyrirtæki sem um getur í iii-lið b-liðar 1. mgr. 3. gr. er einnig skráð samkvæmt tilskipun 2002/92/EB verður það að fara að ákvæðum 3. mgr. 4. gr. þeirrar tilskipunar og varnir þess gegn áhættu verða að vera á einhvern eftirfarandi hátt:

- a) stofnfé sem nemur 25 000 evrum,
- b) starfsábyrgðartrygging sem tekur til alls yferráðasvæðis Bandalagsins eða sambærileg trygging til að mæta bótakröfum sem leiða af vanrækslu í starfi og skal hún nema a.m.k. 500 000 evrum fyrir hverja kröfu og samtals 750 000 evrum á ári fyrir allar kröfur eða
- c) samsetning af stofnfé og starfsábyrgðartryggingu sem veitir sambærilega tryggingu og þá sem um getur í a- eða b-lið.

9. gr.

Stofnfé allra annarra fjárfestingarfyrirtækja en þeirra sem um getur í 5.–8. gr. skal vera 730 000 evrum.

10. gr.

1) Þrátt fyrir ákvæði 5. gr. (1. og 3. mgr.), 6. og 9. gr. geta aðildarríkin viðurkennt áfram leyfi fjárfestingarfyrirtækja og fyrirtækja sem um getur í 6. gr. og sem voru starfrækt fyrir 31. desember 1995, jafnvel þótt eigið fé þeirra fyrirtækja eða fjárfestingarfyrirtækja sé minna en stofnfé það sem tilgreint er í 5. gr. (1. og 3. mgr.), 6. og 9. gr. Eigið fé slíkra fyrirtækja eða fjárfestingarfyrirtækja má ekki fara niður fyrir hæsta viðmiðunarstig sem er reiknað út eftir dagsetningu tilkynningarinnar í tilskipun 93/6/EBE. Þetta viðmiðunarstig skal vera daglegt meðaltal eigin fjár reiknað út frá næstliðnum sex mánuðum áður en útreikningurinn fer fram. Viðmiðunarstigið skal reiknað á sex mánaða fresti fyrir undanfarandi tímabil.

2) Ef yferráð yfir stjórn fyrirtækis, sem 1. mgr. tekur til, færast í hendur annars einstaklings eða lögaðila en þess sem fór áður með yferráð yfir því, verður eigið fé fyrirtækisins að ná að minnsta kosti því marki sem kveðið er á um í 5. gr. (1. og 3. mgr.), 6. og 9. gr., nema þegar um fyrsta framsal er að ræða í tengslum við arf eftir 31. desember 1995, með fyrirvara

um samþykki lögbærra yfirvalda, þó ekki lengur en í tíu ár frá dagsetningu þessa framsals.

3) Við sérstakar aðstæður og með samþykki lögbærra yfirvalda þarf eigið fé fyrirtækis, sem til verður við samruna tveggja eða fleiri fjárfestingarfyrirtækja og/eða fyrirtækja sem 6. gr. tekur til, þó ekki að ná því marki sem tilgreint er í 5. gr. (1. og 3. mgr.), 6. og 9. gr.

Þar til mörkunum sem um getur í 5. gr. (1. og 3. mgr.), 6. og 9. gr. hefur verið náð má eigið fé nýja fyrirtækisins þó ekki fara niður fyrir heildarfjárhæð eigin fjár samrunafyrirtækjanna þegar samruni fer fram.

4) Eigið fé fjárfestingarfyrirtækja og fyrirtækja sem 6. gr. tekur til má ekki fara niður fyrir markið sem tilgreint er í 5. gr. (1. og 3. mgr.), 6. og 9. gr. og 1. og 3. mgr. þessarar greinar. Fari eigið fé slíkra fyrirtækja og fjárfestingarfyrirtækja niður fyrir þau mörk geta lögbær yfirvöld veitt slíkum fyrirtækjum tiltekinn frest til úrbóta eða til að hætta starfsemi ef réttlætjanlegt þykir.

III. KAFLI

Veltubók

11. gr.

1) Veltubók stofnunar nær yfir allar stöður í fjármálagerningum og hrávörum sem eru ætlaðar til veltuviðskipta eða til áhættuvarnar fyrir aðra liði veltubókarinnar og sem annaðhvort eru án takmarkandi ákvæða varðandi söluhæfi eða unnt er að áhættuverja þá.

2) Stöður, sem eru ætlaðar til veltuviðskipta, eru þær stöður sem eru af ásetningu til endursölu í skamman tíma og/eða með það fyrir augum að njóta góðs af raunverulegum eða væntum verðmun á kaupverði og söluverði, til skamms tíma litið, eða af öðrum breytingum á verði eða vöxtum. Hugtakið „stöður“ nær yfir stöður fyrir eigin reikning og stöður sem tengjast umsýslu fyrir viðskiptavin og viðskiptavakt.

3) Færa skal sönnur á viðskiptatilgang á grundvelli áætlana, stefnu og verklagsreglna sem stofnanir setja til að stjórna stöðu eða verðbrefasafni í samræmi við A-hluta VII. viðauka.

4) Stofnanir skulu koma á fót og viðhalda kerfum og eftirliti til að stjórna veltubókum sínum í samræmi við B- og D-hluta VII. viðauka.

5) Veltubókin getur falið í sér innri áhættuvarnir en í því tilviki gildir C-hluti VII. viðauka.

⁽¹⁾ Stj. 9. EB nr. L 9, 15.1.2003, bls. 3.

IV. KAFLI

Eigið fé

12. gr.

„Upphaflegt eigið fé“: samtala a- til c-liðar, að frádreginni samtölu i- til k-liðar 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 1. janúar 2009, leggja viðeigandi tillögu að breytingu á þessum kafla fyrir Evrópuþingið og ráðið.

13. gr.

1) Með fyrirvara um ákvæði 2.–5. mgr. þessarar greinar og ákvæði 14.–17. gr. skal eigið fé fjárfestingarfyrirtækis og lánastofnunar skilgreint í samræmi við tilskipun 2006/48/EB.

Að auki gildir fyrsta undirgrein um fjárfestingarfyrirtæki sem hafa ekki eitt þeirra lagalegu forma sem um getur í 1. mgr. 1. gr. fjórðu tilskipunar ráðsins 78/660/EBE frá 25. júlí 1978, sem byggist á 3. mgr. 54. gr. sáttmálans, um ársreikninga félaga af tiltekinni gerð⁽¹⁾.

2) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. er lögbærum yfirvöldum heimilt að leyfa þeim stofnunum, sem er skylt að fullnægja eiginfjárkröfunum, sem eru reiknaðar í samræmi við 21. og 28.–32. gr. og I. og III. til VI. viðauka, að nota, í því skyni eingöngu, annars konar ákvörðun á eigin fé. Engan hluta eigin fjár, sem er notað í því skyni, er heimilt að nota samtímis til að uppfylla aðrar eiginfjárkröfur.

Önnur ákvörðun af þessu tagi skal vera samtala liðanna sem eru settir fram í a- til c-lið þessarar undirgreinar, að frádregnum liðnum sem er settur fram í d-lið og er lögbærum yfirvöldum í sjálfvald sett hvort þau draga þennan síðasta lið frá:

- eigið fé eins og það er skilgreint í tilskipun 2006/48/EB, þó að frátöldum l- til p-lið 57. gr. þeirrar tilskipunar þegar um er að ræða fjárfestingarfyrirtæki sem eiga að draga d-lið þessarar málsgreinar frá heildarniðurstöðu a- til c-liðar,
- hreinn hagnaður stofnunarinnar í veltubók, að frádreginni fyrirsjáanlegri gjaldfærslu eða arði, að frádregnu hreinu tapi á annarri starfsemi hennar, að því tilskildu að engin þessara fjárhæða sé þegar talin með í a-lið þessarar málsgreinar sem einn þeirra liða sem eru settir fram í b- eða k-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB,
- víkjandi lán og/eða liðir sem um getur í 5. mgr. þessarar greinar, með fyrirvara um skilyrðin í 3. og 4. mgr. þessarar greinar og í 14. gr. og
- bundnar eignir eins og þær eru tilgreindar í 15. gr.

3) Upphaflegur lánstími víkjandi láns sem um getur í c-lið annarrar undirgreinar 2. mgr. skal ekki vera styttri en tvö ár. Það skal að fullu greitt og í lánssamningnum má ekki kveða á um að við sérstakar kringumstæður, aðrar en slit stofnunarinnar, skuli endurgreiða skuldina fyrir umsaminn gjalddaga, nema lögbær yfirvöld samþykki endurgreiðsluna. Óheimilt er að endurgreiða höfuðstól eða vexti af slíkum víkjandi lánum ef það hefur í för með sér að eigið fé viðkomandi stofnunar fari niður fyrir 100% af samanlögðum eiginfjárkröfum hennar. Að auki skal stofnun tilkynna lögbærum yfirvöldum um allar endurgreiðslur á slíkum víkjandi lánum um leið og eigið fé fer niður fyrir 120% af samanlögðum eiginfjárkröfum hennar.

4) Víkjandi lán sem um getur í c-lið annarrar undirgreinar 2. mgr. má ekki fara yfir 150% af því upprunalega eigin fé sem er eftir til að uppfylla kröfurnar sem eru reiknaðar í samræmi við 21. og 28.–32. gr. og I. til VI. viðauka og má einungis nálgast þetta hámark við sérstakar kringumstæður sem lögbær yfirvöld samþykkja.

5) Lögbær yfirvöld mega heimila stofnunum að láta d- til h-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB koma í stað víkjandi lána sem um getur í c-lið annarrar undirgreinar 2. mgr.

14. gr.

1) Lögbær yfirvöld geta heimilað að fjárfestingarfyrirtæki fari yfir hámarkið sem er sett fyrir víkjandi lán í 4. mgr. 13. gr. ef þau telja það rétt út frá varfærnisjónarmiði og að því tilskildu að heildarfjárhæð slíkra víkjandi lána og liðanna, sem um getur í 5. mgr. 13. gr., fari ekki yfir 200% af því upprunalega eigin fé sem er eftir til að mæta kröfunum sem eru reiknaðar út í samræmi við 21. og 28.–32. gr. og I. og III. til VI. viðauka, eða 250% af sömu fjárhæð ef fjárfestingarfyrirtæki draga frá eignirnar í d-lið 2. mgr. 13. gr. við útreikning á eigin fé.

2) Lögbær yfirvöld geta heimilað að lánastofnun fari yfir hámarkið sem er sett fyrir víkjandi lán í 4. mgr. 13. gr. ef þau telja það rétt út frá varfærnisjónarmiði og að því tilskildu að heildarfjárhæð slíkra víkjandi lána og d- til h-liðar 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB fari ekki yfir 250% af því upprunalega eigin fé sem er eftir til að mæta kröfunum sem eru reiknaðar út í samræmi við 28.–32. gr. og I. og III. til VI. viðauka við þessa reglugerð.

⁽¹⁾ Stjútíð. EB nr. L 222, 14.8.1978, bls. 11. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2003/51/EB. (Stjútíð. EB nr. L 178, 17.7.2003, bls. 16).

15. gr.

Til bundinna eigna, sem um getur í d-lið annarrar undirgreinar 2. mgr. 13. gr., teljast eftirfarandi:

- a) varanlegir rekstrarfjármunir, nema að því marki sem leyft er að land og byggingar séu reiknaðar á móti lánnum sem þær eru lagðar að veði fyrir,
- b) eignarhlutar í lána- eða fjármálastofnunum, þ.m.t. víkjandi kröfur í þær, sem telja má með eigin fé þessara stofnana, nema þær hafi verið dregnar frá samkvæmt 1- til p-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB eða samkvæmt d-lið 16. gr. þessarar tilskipunar,
- c) eignarhlutar og aðrar fjárfestingar í öðrum fyrirtækjum en lána- eða fjármálastofnunum, sem eru ekki auðseljanlegar,
- d) halli á dótturfyrirtækjum,
- e) innlán, önnur en þau sem fást endurgreidd innan 90 daga, og einnig að undanskildum innágreiðslum í tengslum við staðlaða, framvirka samninga eða valréttarsamninga,
- f) lán og útistandandi kröfur aðrar en þær sem á að endurgreiða innan 90 daga og
- g) áþreifanlegar birgðir, nema þær séu þegar háðar eiginfjárröfum sem eru að minnsta kosti jafn strangar og kröfurnar í 18. og 20. gr.

Að því er varðar b-lið, er lögbærum yfirvöldum heimilt, þegar hlutir í lána- eða fjármálastofnun eru bráðabirgðaráðstöfun og ætlaðir sem fjárhagsaðstoð við endurskipulagningu eða til bjargar hlutaðeigandi stofnun, að veita undanþágu frá beitingu þessarar greinar. Þau geta einnig veitt undanþágu að því er varðar þá hluti sem eru í veltubók fjárfestingarfyrirtækis.

16. gr.

Fjárfestingarfyrirtæki í samstæðu, sem hefur verið veitt undanþágan sem kveðið er á um í 22. gr., skulu reikna eigið fé sitt í samræmi við 13.–15. gr., með fyrirvara um eftirfarandi:

- a) draga skal frá bundnu eignirnar sem um getur í d-lið 2. mgr. 13. gr.,
- b) undanþágan, sem um getur í a-lið 2. mgr. 13. gr., skal ekki taka til þátta í 1- til p-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB sem fjárfestingarfyrirtæki eiga í fyrirtækjum sem falla undir gildissvið samstæðunnar eins og skilgreint er í 1. mgr. 2. gr. þessarar tilskipunar,
- c) mörkin, sem um getur í a- og b-lið 1. mgr. 66. gr. tilskipunar 2006/48/EB, skulu reiknuð með hliðsjón af

upprunalegu eigin fé, að frádregnum þáttum í 1- til p-lið 57. gr. þeirrar tilskipunar eins og um getur í b-lið þessarar greinar, sem eru hluti af upprunalegu eigin fé þessara fyrirtækja, og

- d) þá þætti í 1- til p-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB, sem um getur í c-lið þessarar greinar, skal draga frá upprunalegu eigin fé fremur en heildarfjárhæð allra liða sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 66. gr. sömu tilskipunar, einkum að því er varðar 4. og 5. mgr. 13 gr. og 14. gr. þessarar tilskipunar.

17. gr.

1) Ef stofnun reiknar fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar II. viðauka við þessa tilskipun, í samræmi við 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB, skal eftirfarandi gilda að því er varðar útreikning þann sem kveðið er á um í 4. lið 1. hluta VII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB:

- a) virðisleiðréttingar með hliðsjón af lánshæfisgæðum mótaðilans má telja með í samtölu virðisleiðréttinga og reiknaðra skuldbindinga vegna áhættna sem tiltekna eru í II. viðauka og
- b) með fyrirvara um samþykki lögbærra yfirvalda og ef fullnægjandi tillit er tekið til útlánaáhættu mótaðilans við mat á stöðu í veltubókinni skal áætluð fjárhæð taps í áhættugrunni vegna mótaðila vera núll. Að því er varðar a-lið skulu virðisleiðréttingar fyrir þess háttar stofnanir ekki teljast til eigin fjár nema í samræmi við ákvæði þessarar málsgreinar.

2) Að því er varðar þessa grein, gilda 153. og 154. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

V. KAFLI

1. þáttur

Ráðstafanir gegn áhættu

18. gr.

1) Eigið fé stofnana skal ávallt vera hærra en eða jafnt og samtala eftirfarandi:

- a) eiginfjárfrafna sem reiknaðar eru í samræmi við aðferðir og valkosti sem mælt er fyrir um í 28.–32. gr. og I., II. og VI. viðauka og, ef við á, V. viðauka, að því er varðar veltubókarviðskipti og

b) eiginfjárfarfa sem reiknaðar eru í samræmi við aðferðir og valkosti sem mælt er fyrir um í III. og IV. viðauka og, ef við á, V. viðauka, að því er öll viðskipti þeirra varðar.

2) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. geta lögbær yfirvöld heimilað stofnunum að reikna eiginfjárförur vegna veltubókarviðskipta í samræmi við a-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og 6., 7. og 9. lið II. viðauka við þessa reglugerð ef stærð veltubókarviðskipta uppfyllir eftirfarandi skilyrði:

a) veltubókarviðskipti slíkra stofnana fari að jafnaði ekki yfir 5% af heildarviðskiptum þeirra,

b) heildarfjárhæð staðna í viðskiptabók fari að jafnaði ekki yfir 15 milljónir evra og

c) veltubókarviðskipti slíkra stofnana fari aldrei yfir 6% af heildarviðskiptum þeirra og að heildarfjárhæð staðna í veltubók fari aldrei yfir 20 milljónir evra.

3) Við útreikning á hlutfalli veltubókarviðskipta miðað við heildarviðskipti að því er varðar a- og c-lið 2. mgr. geta lögbær yfirvöld vísað annaðhvort til stærðar viðskipta innan og utan efnahagsreiknings, til rekstrarreiknings eða til eigin fjár viðkomandi stofnana eða til samsetningar á þessum atriðum. Við mat á stærð viðskipta innan og utan efnahagsreiknings skal meta skuldagerminga á markaðsverði þeirra eða nafnvirði, hlutabréf á markaðsverði og afleiður í samræmi við nafn- eða markaðsvirði undirliggjandi gerninga þeirra. Gnóttstöður og skortstöður skulu lagðar saman án tillits til formerkja.

4) Fari stofnun um langt skeið yfir annað markið eða bæði sem eru sett í a- og b-lið 2. mgr. eða annað eða bæði mörkin, sem sett eru í c-lið 2. mgr., skal þess krafist að hún uppfylli kröfurnar sem settar eru í a-lið 1. mgr., að því er varðar veltubókarviðskipti og tilkynni lögbæru yfirvaldi um það.

19. gr.

1) Að því er varðar 14. lið I. viðauka, geta yfirvöld í hverju landi fyrir sig, að eigin geðþótta, veitt skuldabréfum sem eru gefin út af aðilum þeim sem eru taldir upp í töflu 1 í I. viðauka 0% áhættuvægi, ef þessi skuldabréf eru tilgreind og fjármögnuð í innlendum gjaldmiðli.

2) Þrátt fyrir ákvæði 13. og 14. liðar I. viðauka er aðildarríkjunum heimilt að ákveða stuðul vegna sérstakrar áhættu, fyrir skuldabréf sem falla undir 68.–70. lið 1. hluta VI. viðauka við tilskipun 2006/48/EB sem samsvarar þeim stuðli sem gildir fyrir fullgilda liði með sama eftirstöðvatíma og slík skuldabréf og er lækkaður í samræmi við hundradshlutana sem eru gefnir upp í 71. lið 1. hluta VI. viðauka við þá tilskipun.

3) Ef lögbært yfirvald viðurkennir, í samræmi við 52. lið I. viðauka, fyrirtæki þriðja lands um sameiginlega fjárfestingu

(CIU) getur lögbært yfirvald í öðru aðildarríki nýtt sér þessa viðurkenningu án þess að gera eigið mat.

20. gr.

1) Kröfurnar í 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB gilda um fjárfestingarfyrirtæki með fyrirvara um 2., 3. og 4. mgr. þessarar greinar og 34. gr. þessarar tilskipunar.

2) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. geta lögbær yfirvöld heimilað fjárfestingarfyrirtækjum, sem hafa ekki leyfi til að veita þá fjárfestingarþjónustu sem er talin upp í 3. og 6. lið A-hluta I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB, að leggja fram eigið fé sem er ávallt meira en eða jafnt og það sem er hærra af eftirfarandi:

a) samtölu eiginfjárfarfa í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og

b) fjárhæð þeirri sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar.

3) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. geta lögbær yfirvöld heimilað fjárfestingarfyrirtækjum, sem hafa stofnfé eins og segir í 9. gr. en sem falla undir eftirfarandi flokka, að leggja fram eigið fé sem er ávallt meira en eða jafnt og samtalan af eiginfjárförunum, sem eru reiknaðar í samræmi við kröfurnar í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB, og fjárhæðin sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar:

a) fjárfestingarfyrirtæki sem eiga aðeins viðskipti fyrir eigin reikning til að uppfylla eða framfylgja fyrirmælum viðskiptavinar eða í þeim tilgangi að fá aðgang að greiðslujöfnunar- og uppgjörskerfi eða viðurkenndum verðbréfamarkaði þegar þau starfa sem umboðsaðilar eða framfylgja fyrirmælum viðskiptavinar og

b) fjárfestingarfyrirtæki:

i. sem taka ekki til vörslu peninga eða verðbréf viðskiptavinar,

ii. sem stunda eingöngu viðskipti fyrir eigin reikning,

iii. sem hafa ekki utanaðkomandi viðskiptavini,

iv. með viðskipti sem eru framkvæmd og gerð upp á ábyrgð greiðslujöfnunarstofnunar og sem sú greiðslujöfnunarstofnun tryggir.

4) Fjárfestingarfyrirtæki, sem um getur í 2. og 3. mgr., falla áfram undir öll önnur ákvæði varðandi rekstraráhættu sem eru sett fram í V. viðauka við tilskipun 2006/48/EB.

5) Ákvæði 21. gr. gilda eingöngu um fjárfestingarfyrirtæki sem 2. og 3. mgr. eða 46. gr. gilda um og með þeim hætti sem þar er tilgreint.

21. gr.

Fjárfestingarfyrirtæki skal uppfylla eiginfjárföru sem samsvarar fjórðungi af föstum óbænum kostnaði fyrra árs.

Lögbærum yfirvöldum er heimilt að breyta þessari kröfu ef umtalsverðar breytingar hafa orðið á rekstri fyrirtækisins frá fyrra ári. Hafi fyrirtæki starfað skemur en eitt ár, frá fyrsta rekstrardegi, skal krafan vera fjórðungur af föstum óbeinum kostnaði sem gert er ráð fyrir í rekstraráætlun, nema lögbær yfirvöld krefjist þess að þeirri áætlun sé breytt.

2. þáttur

Beiting krafna á samstæðugrundvelli

22. gr.

1) Lögbærum yfirvöldum sem er skylt eða hefur verið veitt umboð til að annast eftirlit með samstæðum sem 2. gr. tekur til á samstæðugrundvelli geta, í einstökum tilvikum, fellt niður beitingu eiginfjárfkrafa á samstæðugrundvelli, að því tilskildu að:

- a) öll fjárfestingarfyrirtæki í ESB í slíkri samstæðu noti útreikninginn á eigin fé sem er settur fram í 16. gr.,
- b) öll fjárfestingarfyrirtæki í slíkri samstæðu falli undir flokkana í 2. og 3. mgr. 20. gr.,
- c) öll fjárfestingarfyrirtæki í ESB í slíkri samstæðu uppfylli hvert um sig kröfurnar, sem eru settar í 18. og 20. gr., og dragi jafnframt frá eigin fé allar ábyrgðarskuldbindingar vegna fjárfestingarfyrirtækja, fjármálastofnana, eignastýringarfélaga og stoðþjónustufyrirtækja, sem að öðrum kosti yrði steipt saman og

- d) eigið fé allra eignarhaldsfélaga á fjármálasviði, sem eru móðurfélög eignarhaldsfélaga á fjármálasviði í aðildarríki fjárfestingarfyrirtækis í slíkri samstæðu, sé, svo sem hér er skilgreint sem samtala a- til h-liðar 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB, sem er a.m.k. jafnt og samtala fulls bókfærðs virðis allra eignarhluta, víkjandi krafna og gerninga, sem um getur í 57. gr. þeirrar tilskipunar, í fjárfestingarfyrirtækjum, fjármálastofnunum, eignastýringarfélögum og stoðþjónustufyrirtækjum, sem að öðrum kosti yrði steipt saman, og heildarfjárhæð allra ábyrgðarskuldbindinga vegna fjárfestingarfyrirtækja, fjármálastofnana, eignastýringarfélaga og stoðþjónustufyrirtækja, sem að öðrum kosti yrði steipt saman.

Ef viðmiðanirnar í fyrstu undirgrein eru uppfylltar skulu öll fjárfestingarfyrirtæki í ESB hafa yfir að ráða kerfi til eftirlits með uppruna fjármagns og fjármögnunarleiðum allra eignarhaldsfélaga á fjármálasviði, fjárfestingarfyrirtækja, fjármálastofnana, eignastýringarfélaga og stoðþjónustufyrirtækja innan samstæðunnar.

- 2) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. geta lögbær yfirvöld heimilað eignarhaldsfélögum á fjármálasviði, sem í aðildarríki eru móðureignarhaldsfélag fjárfestingarfyrirtækis í slíkri sam-

stæðu, að nota lægra virði en það virði sem er reiknað út skv. d-lið 1. mgr. en ekki lægra en samtölu krafanna sem eru settar í 18. og 20. gr. í hverju tilviki fyrir sig vegna fjárfestingarfyrirtækja, fjármálastofnana, eignastýringarfélaga og stoðþjónustufyrirtækja, sem að öðrum kosti yrði steipt saman, og heildarfjárhæð allra ábyrgðarskuldbindinga vegna fjárfestingarfyrirtækja, fjármálastofnana, eignastýringarfélaga og stoðþjónustufyrirtækja sem að öðrum kosti yrði steipt saman. Að því er varðar þessa málsgrein er eiginfjárfkrafa fyrir fjárfestingarfyrirtæki í þriðju löndum, fjármálastofnanir, eignastýringarfélög og stoðþjónustufyrirtæki hugsuð eiginfjárfkrafa (e. notional capital requirement).

23. gr.

Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að fjárfestingarfyrirtæki í samstæðu, sem þau hafa undanþegið, sbr. 22. gr., tilkynni þeim um þær áhættur sem kunna að grafa undan fjárhagsstöðu þeirra, þ.m.t. áhættur sem tengjast samsetningu og uppruna fjármagns og fjármögnunarleiða þeirra. Ef lögbær yfirvöld telja að fjárhagsstaða þessara fjárfestingarfyrirtækja sé ekki nægilega vernduð skulu þau krefjast þess að fyrirtækin geri nauðsynlegar ráðstafanir sem felast, ef nauðsyn krefur, í því að takmarka fjármagnsfærslur frá slíkum fyrirtækjum til aðila innan samstæðunnar. Ef lögbær yfirvöld falla frá kröfu um eftirlit á samstæðugrundvelli, sem kveðið er á um í 22. gr., skulu þau gera aðrar viðeigandi ráðstafanir til að hafa eftirlit með áhættum, þ.e.a.s. stórum áhættuskuldbindingum, allrar samstæðunnar, þ.m.t. öll fyrirtæki sem eru ekki staðsett í aðildarríki. Ef lögbær yfirvöld falla frá því að beita eiginfjárfkröfum á samstæðugrundvelli, sem kveðið er á um í 22. gr., gilda kröfurnar í 123. gr. og 5. kafla í V. bálki tilskipunar 2006/48/EB í hverju einstöku tilviki og kröfurnar í 124. gr. þeirrar tilskipunar gilda um eftirlit með fjárfestingarfyrirtækjum í hverju tilviki fyrir sig.

24. gr.

- 1) Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. 2. gr. geta lögbær yfirvöld undanþegið fjárfestingarfyrirtæki frá samstæðueiginfjárfkröfum þeim sem eru settar í þeirri grein, að því tilskildu að öll fjárfestingarfyrirtæki í samstæðunni falli undir 2. mgr. 20. gr. og að í samstæðunni séu ekki lánastofnanir.

- 2) Ef kröfurnar í 1. mgr. eru uppfylltar skal eigið fé móðurfjárfestingarfyrirtækis í aðildarríki á samstæðugrundvelli ávallt vera meira en eða jafnt og sú eftirfarandi tveggja fjárhæða sem er hærrí, reiknuð á grundvelli fjárhagsstöðu móðurfjárfestingarfyrirtækisins með tilliti til samstæðunnar og í samræmi við 3. þátt þessa kafla:

- a) samtala eiginfjárfkrafnanna í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og
- b) fjárhæðin sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar.

3) Ef kröfurnar í 1. mgr. eru uppfylltar skal eigið fé fjárfestingarfyrirtækis, sem er undir yfiráðum eignarhaldsfélags á fjármálasviði, á samstæðustigi ávallt vera meira en eða jafnt og sú eftirfarandi tveggja fjárhæða sem er hærri, reiknuð á grundvelli fjárhagsstöðu eignarhaldsfélagsins á fjármálasviði með tilliti til samstæðunnar og í samræmi við 3. þátt þessa kafla:

- a) samtala eiginfjárkröfnanna í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og
- b) fjárhæðin sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar.

25. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. 2. gr. geta lögbær yfirvöld undanþegið fjárfestingarfyrirtæki frá samstæðueiginfjárkröfum þeim sem eru settar í þeirri grein, að því tilskildu að öll fjárfestingarfyrirtæki í samstæðunni falli undir fjárfestingarfyrirtækin sem um getur í 2. og 3. mgr. 20. gr. og að í samstæðunni séu ekki lánastofnanir.

Ef kröfurnar í fyrstu málsgrein eru uppfylltar skal eigið fé móðurfjárfestingarfyrirtækis í aðildarríki á samstæðustigi ávallt vera meira en eða jafnt og samtala kröfnanna í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og fjárhæðin, sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar, reiknuð á grundvelli fjárhagsstöðu móðurfjárfestingarfyrirtækisins með tilliti til samstæðunnar og í samræmi við 3. þátt þessa kafla.

Ef kröfurnar í fyrstu málsgrein eru uppfylltar skal eigið fé fjárfestingarfyrirtækis, sem er undir yfiráðum eignarhaldsfélags á fjármálasviði, á samstæðustigi ávallt vera meira en eða jafnt og samtala kröfnanna í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og fjárhæðin, sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar, reiknuð á grundvelli fjárhagsstöðu eignarhaldsfélags á fjármálasviði með tilliti til samstæðunnar og í samræmi við 3. þátt þessa kafla.

3. þáttur

Útreikningur á eiginfjárkröfum á samstæðugrundvelli

26. gr.

1) Ef undanþágan, sem kveðið er á um í 22. gr., er ekki nýtt geta lögbær yfirvöld heimilað, í því skyni að reikna á samstæðugrundvelli eiginfjárkröfurnar í I. og V. viðauka og áhættukröfur á viðskiptavini í 28.–32. gr. og í VI. viðauka, að stöður í veltubók einnar stofnunar séu jafnaðar á móti stöðum í veltubók annarrar stofnunar í samræmi við reglurnar í 28.–32. gr. og I., V. og VI. viðauka.

Að auki mega lögbær yfirvöld leyfa að gjaldeyrisstaða einnar stofnunar, sé jöfnuð á móti gjaldeyrisstöðu annarrar stofnunar, í samræmi við reglurnar í III. viðauka og/eða V. viðauka. Þeim er einnig heimilt að leyfa að hrávörustöður einnar stofnunar séu jafnaðar á móti hrávörustöðum annarrar stofnunar í samræmi við reglurnar í IV. viðauka og/eða V. viðauka.

2) Lögbærum yfirvöldum er heimilt að leyfa mótreikning á stöðum í veltubók og gjaldeyrisstöðum og hrávörustöðum fyrirtækja í þriðja landi, að því tilskildu að eftirfarandi skilyrði séu jafnframt uppfyllt:

- a) slík fyrirtæki eru með leyfi í þriðja landi og eru annað hvort í samræmi við skilgreininguna á lánastofnun sem er sett fram í 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 2006/48/EB eða eru viðurkennd fjárfestingarfyrirtæki í þriðja landi,
- b) slík fyrirtæki fara að, í hverju tilviki fyrir sig, reglum um eiginfjárkröfur jafngildum þeim sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun og
- c) engar reglugerðir eru til í viðkomandi þriðju löndum sem geta haft veruleg áhrif á flutninga sjóða innan samstæðunnar.

3) Lögbærum yfirvöldum er einnig heimilt að leyfa mótreikninginn, sem kveðið er á um í 1. mgr., milli stofnana í samstæðu sem hefur fengið leyfi í umræddu aðildarríki, að því tilskildu að:

- a) skipting eigin fjár sé fullnægjandi innan samstæðunnar og
- b) reglur, lagareglur eða samningar, sem gilda um þessar stofnanir, tryggi gagnkvæman fjárhagsstuðning innan samstæðunnar.

4) Enn fremur er lögbærum yfirvöldum heimilt að leyfa mótreikninginn, sem kveðið er á um í 1. mgr., milli stofnana í samstæðu, sem fullnægir skilyrðum 3. mgr., og stofnunar í sömu samstæðu sem hefur fengið leyfi í öðru aðildarríki, að því tilskildu að sú stofnun sé skuldbundin til að uppfylla eiginfjárkröfurnar í 18., 20. og 28. gr. í hverju tilviki fyrir sig.

27. gr.

1) Við útreikning á eigin fé á samstæðugrundvelli gildir 65. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

2) Lögbærum yfirvöldum, sem eru ábyrg fyrir eftirliti á samstæðugrundvelli, er heimilt við útreikning á samanlögðu eigin fé að viðurkenna sérstakar skilgreiningar varðandi eigið fé sem gilda um viðkomandi stofnanir samkvæmt IV. kafla.

4. þáttur

Eftirlit með stórum áhættuskuldbindingum

28. gr.

1) Stofnanir skulu hafa eftirlit með stórum áhættuskuldbindingum hjá sér í samræmi við 106.–118. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

2) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skulu stofnanir, sem reikna eiginfjárkröfur vegna veltubókarviðskipta sinna í samræmi við

I. og II. viðauka og, ef við á, V. viðauka við þessa tilskipun, hafa eftirlit með stórum áhættuskuldbindingum hjá sér í samræmi við 106.–118. gr. tilskipunar 2006/48/EB, með fyrirvara um breytingarnar sem mælt er fyrir um í 29.–32. gr. þessarar tilskipunar.

3) Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2007, leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið um framkvæmd þessa þáttar, ásamt viðeigandi tillögum.

29. gr.

1) Áhættukröfur á einstaka viðskiptavini, sem verða til í veltubókinni, skal reikna með því að leggja saman eftirfarandi liði:

- a) mismuninn — ef hann er jákvæður — á gnóttstöðum stofnunar umfram skortstöður hennar í öllum fjármálagerningum sem viðkomandi viðskiptavinur gefur út, þar sem hrein staða í hverjum gerningi er reiknuð í samræmi við aðferðirnar í I. viðauka,
- b) hrein áhætta, þegar um er að ræða sölutryggingu skulda- eða eiginfjárgernings og
- c) áhættur vegna viðskipta, samninga og samkomulags, sem um getur í II. viðauka, við hlutaðeigandi viðskiptavin, þegar slíkar áhættur eru reiknaðar á þann hátt sem mælt er fyrir um í þeim viðauka, að því er varðar útreikning á virði áhættuskuldbindinga.

Í b-lið er hrein áhætta reiknuð með því að draga frá sölutryggingarstöður, sem þriðji aðili hefur skráð sig fyrir eða sem þriðji aðili hefur skuldbundið sig til að tryggja sölu á, á grundvelli formlegs samnings, og niðurfærð með þeim þáttum sem tilgreindir eru í 41. lið I. viðauka.

Að því er varðar b-lið skulu lögbær yfirvöld krefjast þess, þar til frekari samræming fer fram, að stofnanir komi á fót kerfi til að hafa eftirlit með sölutryggingaráhættum sínum á tímabilinu milli upphaflegrar skuldbindingar og fyrsta virks dags, með hliðsjón af eðli áhættunnar sem tekin er á viðkomandi mörkuðum.

Að því er varðar c-lið skal 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB vera undanþegin tilvísuninni í 6. lið II. viðauka við þessa reglugerð.

2) Reikna skal áhættukröfur á hóp tengdra viðskiptavina í veltubókinni með því að leggja saman áhættukröfur á einstaka viðskiptavini í hópnum, eins og reiknað er í 1. mgr.

30. gr.

1) Samanlagðar áhættukröfur á einstaka viðskiptavini eða hóp tengdra viðskiptavina skal reikna með því að leggja saman áhættukröfur sem verða til í veltubók og áhættukröfur sem verða til í viðskiptum utan veltubókar, að teknu tilliti til 112.–117. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

Til þess að reikna áhættu, sem verður til vegna viðskipta utan veltubókar, skulu stofnanirnar meta áhættuna, sem verður til vegna eigna, sem eru dregnar frá eigin fé þeirra skv. d-lið annars undirliðar 2. mgr. 13. gr., sem núllstöðu.

2) Samanlagðar áhættukröfur stofnana á einstaka viðskiptavini og hóp tengdra viðskiptavina sem eru reiknaðar í samræmi við 4. mgr. skulu tilkynntar í samræmi við 110. gr. tilskipunar 2006/48/EB. Útreikningur á stórum áhættukröfum á einstaka viðskiptavini og hóp tengdra viðskiptavina vegna skýrslugerðar, í öðrum tilvikum en í tengslum við endurhverf verðbréfavíðskipti og verðbréfa- eða hrávörulánveitingu eða -lántöku, skal ekki taka til viðurkenningar á mildun útlána-áhættu.

3) Heildarfjárhæð áhættukrafna á einstaka viðskiptavini eða hóp tengdra viðskiptavina í 1. mgr. skal takmarka í samræmi við 111.–117. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

4) Þrátt fyrir 3. mgr. geta lögbær yfirvöld leyft að farið sé með eignir, í formi krafna og annarra áhættna gagnvart viðurkenndum fjárfestingarfyrirtækjum í þriðju löndum og viðurkenndum greiðslujöfnunarstöðvum og verðbréfamörkuðum sem eiga viðskipti með fjármálagerninga, á sama hátt og farið er með kröfur og aðrar áhættur gagnvart stofnunum í 113. gr. (i. lið 3. mgr.), 115. gr. (2. mgr.) og 116. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

31. gr.

Lögbær yfirvöld geta heimilað að farið sé yfir mörkin sem sett eru í 111.–117. gr. tilskipunar 2006/48/EB ef eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

- a) áhætta í viðskiptum utan veltubókar gagnvart viðskiptavini eða hópi viðskiptavina, er um ræðir, fari ekki yfir mörkin sem eru sett í 111.–117. gr. tilskipunar 2006/48/EB, en þessi mörk eru reiknuð með hliðsjón af eigin fé eins og tilgreint er í þeirri tilskipun þannig að það sem er umfram sé eingöngu innan veltubókarinnar,
- b) stofnunin uppfylli viðbótareiginfjárröfur með hliðsjón af því að farið er yfir mörkin sem sett eru í 1. og 2. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB, en þessar viðbótareiginfjárröfur eru reiknaðar í samræmi við VI. viðauka við þá tilskipun,
- c) ef umframáhætta hefur staðið yfir í tíu daga eða skemur má áhættukrafa í veltubók á viðskiptavin eða hóp tengdra viðskiptavina, er um ræðir, ekki fara yfir 500% af eigin fé stofnunarinnar,
- d) umframáhætta sem varað hefur lengur en tíu daga má samanlagt ekki fara yfir 600% af eigin fé stofnunarinnar,

e) stofnanir skulu þriðja hvern mánuð tilkynna lögbærum yfirvöldum um öll tilvik þar sem farið hefur verið yfir mörkin sem sett eru í 1. og 2. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB á næstliðnum þremur mánuðum.

Í tengslum við e-lið skal í hverju tilviki þar sem farið hefur verið yfir mörkin tilkynna fjárhæð umframáhættunnar og tilgreina nafn viðkomandi viðskiptavinar.

32. gr.

1) Lögbær yfirvöld skulu koma á verklagsreglum til að koma í veg fyrir að stofnanir forðist vísvitandi viðbótareiginfjárkröfur sem þær myndu annars þurfa að uppfylla vegna áhættna sem eru yfir mörkunum í 1. og 2. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB, þegar þessar áhættur hafa varað lengur en í tíu daga, með því að flytja umræddar áhættur tímabundið til annars félags, hvort sem það er innan sömu samstæðu eða ekki, og/eða með því að takast á hendur sýndarviðskipti til að fella niður áhættuna meðan á tíu daga tímabilinu stendur og mynda nýja áhættu.

Lögbær yfirvöld skulu tilkynna ráðinu og framkvæmdastjórninni um þær verklagsreglur. Stofnanir skulu nota kerfi sem tryggja að tilfærsla, sem hefur þau áhrif sem um getur í fyrstu undirgrein, sé þegar í stað tilkynnt lögbærum yfirvöldum.

2) Lögbær yfirvöld geta leyft stofnunum, sem mega velja aðra skilgreiningu á eigin fé skv. 2. mgr. 13. gr., að nota þá skilgreiningu vegna 30. gr. (2. mgr.), 30. gr. (3. mgr.) og 31. gr., að því tilskildu að viðkomandi stofnunum sé gert skylt að uppfylla allar skuldbindingar í 110.–117. gr. tilskipunar 2006/48/EB að því er varðar áhættur, sem eru utan veltubóka þeirra, með því að nota eigið fé eins og skilgreint er í þeirri tilskipun.

5. þáttur

Mat á stöðum vegna skýrslugerðar

33. gr.

1) Allar stöður í veltubók skulu falla undir varfærnar matsreglur eins og tilgreint er í B-hluta VII. viðauka. Með þessum reglum er stofnunum skylt að sjá til þess að virði hverrar stöðu í veltubókinni endurspegli gildandi markaðsvirði á viðeigandi hátt. Fyrirnefnda virðið skal vera áreiðanlegt svo viðunandi sé, með hliðsjón af hreyfanleika staðna í veltubók, kröfum um traust varfærnisefirlit og vinnumáta og tilgangi eiginfjárfarfarna að því er varðar stöður í veltubók.

2) Endurmeta skal stöður í veltubók a.m.k. daglega.

3) Ef markaðsverð liggur ekki fyrir er lögbærum yfirvöldum heimilt að falla frá kröfunni í 1. og 2. mgr. og þau skulu krefjast þess að stofnanirnar noti aðrar aðferðir við matið, að því tilskildu að þær aðferðir séu nægilega varfærnislegar og viðurkenndar af lögbærum yfirvöldum.

6. þáttur

Áhættustýring og eiginfjárgreining

34. gr.

Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að öll fjárfestingarfyrirtæki uppfylli bæði kröfurnar sem settar eru fram í 13. gr. tilskipunar 2004/39/EB og kröfurnar sem settar eru fram í 22. og 123. gr. tilskipunar 2006/48/EB, með fyrirvara um ákvæðin um umfang beitingar sem sett eru fram í 68.–73. gr. þeirrar tilskipunar.

7. þáttur

Upplýsingaskylda

35. gr.

1) Aðildarríkin skulu krefjast þess að fjárfestingarfyrirtæki og lánastofnanir láti lögbærum yfirvöldum í heimaríkjunum í té allar nauðsynlegar upplýsingar til að meta hvort farið sé að reglunum sem samþykktar eru í samræmi við þessa tilskipun. Aðildarríki skulu einnig tryggja að innra eftirlit stofnana, stjórnunaraðferðir og bókhaldsreglur séu þannig að sannreyna megi hvenær sem er hvort farið sé að þessum reglum.

2) Fjárfestingarfyrirtæki skulu leggja skýrslu fyrir lögbær yfirvöld, á þann hátt sem lögbær yfirvöld kveða nánar á um, að minnsta kosti einu sinni í mánuði þegar um er að ræða fyrirtæki sem um getur í 9. gr., að minnsta kosti á þriggja mánaða fresti þegar um er að ræða fyrirtæki sem um getur í 1. mgr. 5. gr. og að minnsta kosti á sex mánaða fresti þegar um er að ræða fyrirtæki sem um getur í 3. mgr. 5. gr.

3) Þrátt fyrir 2. mgr. skulu fjárfestingarfyrirtæki sem um getur í 1. mgr. 5. gr. og 9. gr. aðeins veita upplýsingar á samstæðu- eða undirsamstæðugrundvelli á sex mánaða fresti.

4) Lánastofnanir skulu leggja fram skýrslu á þann hátt sem lögbær yfirvöld kveða nánar á um, eins oft og kveðið er á um í tilskipun 2006/48/EB.

5) Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að stofnanir tilkynni þeim þegar í stað ef mótaðilar þeirra í endurhverfum verðbréfakaupum og -sölu eða viðskiptum með verðbréfa- og hrávörulánveitingar og verðbréfa- og hrávörulántökur standa ekki við skuldbindingar sínar.

VI. KAFLI

38. gr.

1. þáttur

Lögbær yfirvöld

36. gr.

1) Aðildarríkin skulu tilnefna yfirvöld sem eru til þess bær að annast þau verkefni sem kveðið er á um í þessari tilskipun. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni og greina frá því ef þau skipta með sér verkum.

2) Lögbæru yfirvöldin skulu vera opinber yfirvöld eða aðilar sem eru opinberlega viðurkenndir samkvæmt landslögum eða af opinberum yfirvöldum sem hluti af eftirlitskerfi viðkomandi aðildarríkis.

3) Lögbærum yfirvöldum skulu veittar nauðsynlegar heimildir til að rækja störf sín, einkum að því er varðar eftirlit með uppbyggingu veltubóka.

2. þáttur

Eftirlit

37. gr.

1) Ákvæði 4. kafla í V. bálki tilskipunar 2006/48/EB gilda, að breyttu breytanda, um eftirlit með fjárfestingarfyrirtækjum í samræmi við eftirfarandi:

- litið skal á tilvísanir í 6. gr. tilskipunar 2006/48/EB sem tilvísanir í 5. gr. tilskipunar 2004/39/EB,
- litið skal á tilvísanir í 22. og 123. gr. tilskipunar 2006/48/EB sem tilvísanir í 34. gr. þessarar tilskipunar og
- litið skal á tilvísanir í 44.–52. gr. tilskipunar 2006/48/EB sem tilvísanir í 54. og 58. gr. tilskipunar 2004/39/EB.

Ef móðureignarhaldsfélag á fjármálasviði í ESB á bæði lánastofnun og fjárfestingarfyrirtæki sem dótturfyrirtæki gildir 4. kafli í V. bálki tilskipunar 2006/48/EB um eftirlit með stofnunum eins og tilvísanir í lánastofnanir væru tilvísanir í stofnanir.

2) Ákvæði 2. mgr. 129. gr. tilskipunar 2006/48/EB gilda einnig um viðurkenningu á innri líkönum stofnana skv. V. viðauka við þessa tilskipun ef móðureignarhaldsfélag í fjármálarekstri í ESB og dótturfyrirtæki þess eða móðurfjárfestingarfyrirtæki í ESB og dótturfyrirtæki þess leggja fram umsóknina eða ef dótturfyrirtæki móðureignarhaldsfélags á fjármálasviði í ESB leggja hana fram sam-
eiginlega.

Fresturinn til viðurkenningarinnar, sem um getur í fyrstu undirgrein, skal vera sex mánuðir.

1) Lögbær yfirvöld í aðildarríkjunum skulu hafa náð samstarf um þau verkefni sem kveðið er á um í þessari tilskipun, einkum ef fjárfestingarþjónusta er veitt samkvæmt rétti til að veita þjónustu eða við stofnsetningu útibúa.

Lögbær yfirvöld skulu samkvæmt beiðni veita hvert öðru upplýsingar sem geta auðveldað eftirlit með eiginfjárkröfum stofnana, einkum til að ganga úr skugga um hvort farið sé að þeim reglum sem settar eru í þessari tilskipun.

2) Öll upplýsingaskipti milli lögbærra yfirvalda, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, skulu háð eftirfarandi þagnarskyldu starfsmanna:

- að því er varðar fjárfestingarfyrirtæki, þeirri sem lögð er á með 54. og 58. gr. tilskipunar 2004/39/EB og
- að því er varðar lánastofnanir, þeirri sem lögð er á í 44.–52. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

VII. KAFLI

Upplýsingagjöf

39. gr.

Kröfurnar, sem eru settar fram í 5. kafla í V. bálki tilskipunar 2006/48/EB, gilda um fjárfestingarfyrirtæki.

VIII. KAFLI

1. þáttur

40. gr.

Við útreikning á lágmarkseiginfjárkröfum vegna mótaðila-
áhættu samkvæmt þessari tilskipun og við útreikning á lág-
markseiginfjárkröfum vegna útlánaáhættu samkvæmt tilskipun
2006/48/EB og með fyrirvara um ákvæði 6. liðar í 2. hluta III.
viðauka við þá tilskipun skal fara með áhættukröfur á viður-
kennd fjárfestingarfyrirtæki í þriðja landi og áhættukröfur á
viðurkenndar greiðslujöfnunarstöðvar og verðbréfamarkaði
sem væru þær áhættukröfur á stofnanir.

2. þáttur

Framkvæmdarvald

41. gr.

1) Framkvæmdastjórnin skal taka ákvörðun um tæknilega aðlögun á eftirfarandi sviðum í samræmi við málsmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 42. gr.:

- nánari útlistun á skilgreiningunum í 3. gr. til að tryggja samræmda beitingu þessarar tilskipunar,
- nánari útlistun á skilgreiningunum í 3. gr. svo að tekið sé tillit til þróunar á fjármálamörkuðum,

- c) leiðrétting á upphæð stofnfjár, sem mælt er fyrir um í 5.–9. gr., og fjárhæðinni, sem um getur í 2. mgr. 18. gr., svo að tekið sé mið af þróuninni í efnahags- og peningamálum,
- d) leiðrétting á flokkum fjárfestingarfyrirtækja í 2. og 3. mgr. 20. gr. svo að tekið sé mið af þróuninni á fjármálamörkuðum,
- e) nánari útlistun á kröfunum sem mælt er fyrir um í 21. gr. til að tryggja samræmda beitingu þessarar tilskipunar,
- f) samræming hugtaka og afmörkun skilgreininga í samræmi við síðari lagasetningar um stofnanir og skyld mál,
- g) leiðrétting á tæknilegum ákvæðum í I. til VII. viðauka vegna þróunar á fjármálamörkuðum, áhættumats, reikningsskilastaðla eða krafna sem taka mið af löggjöf Bandalagsins eða sem varða samleitni eftirlitsvenja eða
- h) tæknileg aðlögun svo að tekið sé mið af niðurstöðu endurskoðunarinnar sem um getur í 3. mgr. 65. gr. tilskipunar 2004/39/EB.

2) Engin framkvæmdarráðstafananna, sem öðlast hafa gildi, má leiða til breytinga á grundvallarákvæðum tilskipunar þessarar.

42. gr.

1) Framkvæmdastjórnin skal njóta aðstoðar evrópsku bankanefndarinnar, sem komið var á fót með ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2004/10/EB⁽¹⁾ frá 5. nóvember 2003 (hér á eftir nefnd „nefndin“).

2) Þegar vísað er til þessarar málsgreinar gildir málsmeðferðin sem mælt er fyrir um í 5. gr. ákvörðunar 1999/468/EB, með hliðsjón af ákvæðum 3. mgr. 7. gr. og 8. gr. hennar.

Fresturinn, sem mælt er fyrir um í 6. mgr. 5. gr. ákvörðunar 1999/468/EB, skal vera þrjú mánuðir.

3) Með fyrirvara um framkvæmdarráðstafanirnar, sem þegar hafa verið samþykktar, skulu ákvæði þessarar tilskipunar um samþykkt tækniregla, breytinga og ákvarðana, í samræmi við 2. mgr., falla úr gildi tveimur árum eftir gildistöku hennar og eigi síðar en 1. apríl 2008. Evrópuþinginu og ráðinu er heimilt, að fenginni tillögu framkvæmdastjórnarinnar og í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans, að endurnýja þessi ákvæði og þau skulu endurskoða þau áður en tímabilinu lýkur eða eigi síðar en þann dag sem um getur í þessari málsgrein, eftir því hvort er á undan.

4) Nefndin setur sér starfsreglur.

3. þáttur

Bráðabirgðaákvæði

43. gr.

Ákvæði 1.–7. mgr. 152. gr. tilskipunar 2006/48/EB gilda, í samræmi við 2. gr. og 2. og 3. þátt V. kafla þessarar til-

skipunar, um fjárfestingarfyrirtæki sem reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar II. viðauka við þessa tilskipun, í samræmi við 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB eða sem nota þróuðu mæliaðferðina eins og hún er tilgreind í 105. gr. þeirrar tilskipunar að því er varðar útreikning á eiginfjárkröfum þeirra vegna rekstrar-áhættu.

44. gr.

Fram til 31. desember 2012 geta aðildarríkin, að því er varðar þau fjárfestingarfyrirtæki þar sem viðeigandi mælikvarði fyrir viðskiptasviðið markaðsviðskipti (e. trading and sales) stendur fyrir að minnsta kosti 50% af samtölu viðeigandi mælikvarða allra viðskiptasviða þeirra, sem eru reiknaðir í samræmi við 20. gr. þessarar tilskipunar og 1.–4. lið í 2. hluta X. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, notað hlutfallið 15% á viðskiptasviðið markaðsviðskipti.

45. gr.

1) Lögbær yfirvöld geta heimilað fjárfestingarfyrirtækjum að fara yfir mörkin varðandi stórar áhættuskuldbindingar sem sett eru fram í 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB. Fjárfestingarfyrirtæki þurfa ekki að telja allar fjárhæðir sem fara yfir slík mörk með við útreikning á eiginfjárkröfum, eins og segir í b-lið 75. gr. þeirrar tilskipunar. Þessi heimild er fyrir hendi fram til 31. desember 2010, eða til þess dags þegar allar breytingar vegna meðferðar á stórum áhættuskuldbindingum skv. 119. gr. tilskipunar 2006/48/EB ganga í gildi, hvort sem kemur á undan. Uppfylla þarf eftirfarandi skilyrði til að unnt sé að nýta þessa heimild:

- a) fjárfestingarfyrirtækið veitir fjárfestingarþjónustu eða stundar fjárfestingarstarfsemi sem tengist fjármálagerningunum sem taldir eru upp í 5., 6., 7., 9. og 10. lið í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB,
- b) fjárfestingarfyrirtækið veitir ekki slíka fjárfestingarþjónustu eða stundar slíka fjárfestingarstarfsemi fyrir einstaklinga og smærri fyrirtæki, eða fyrir þeirra hönd,
- c) farið er yfir þau mörk sem um getur í inngangshluta þessarar málsgreinar í tengslum við áhættuskuldbindingar, sem stafa af samningum sem eru fjármálagerningar, s.s. tilgreint er í a-lið, og tengjast hrávörum eða viðmiðum afleiða í skilningi 10. liðar í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB (MiFID-tilskipunin) og eru reiknaðar út í samræmi við III. og IV. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, eða í tengslum við áhættuskuldbindingar sem stafa af samningum um afhendingu hrávara eða losunarheimildir, og
- d) fjárfestingarfyrirtækið hefur skjalfesta áætlun um stjórnun og sér í lagi eftirlit með og takmörkun á áhættum sem verða til við samþjöppun áhættuskuldbindinga.

(¹) Stjútöð. ESB nr. L 3, 7.1.2004, bls. 36.

Fjárfestingarfyrirtækið skal tafarlaust skýra lögbærum yfirvöldum frá þessari áætlun og öllum breytingum á henni sem skipta máli. Fjárfestingarfyrirtækið skal gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja stöðugt eftirlit með lánshæfi lántakenda samkvæmt áhrifum þeirra á samþjöppunaráhættu. Þessar ráðstafanir skulu gera fjárfestingarfyrirtækinu kleift að bregðast við á fullnægjandi hátt og nægilega skjótt ef það lánshæfi versnar.

2) Ef fjárfestingarfyrirtæki fer yfir innri mörk, sem eru ákvörðuð samkvæmt áætluninni, sem um getur í d-lið 1. mgr., skal það tilkynna lögbæru yfirvaldi tafarlaust um umfang og eðli umframáhættunnar og um mótaðilann.

46. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. 20 gr. geta lögbær yfirvöld fram til 31. desember 2011 valið í hverju tilviki fyrir sig að beita ekki eiginfjárkröfunum sem verða til vegna d-liðar 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB að því er varðar fjárfestingarfyrirtæki sem 2. og 3. mgr. 20. gr. gilda ekki um og eru með veltubókarstöður sem fara aldrei yfir 50 milljónir evra og þar sem meðalfjöldi viðeigandi starfsmanna fer ekki yfir 100 á fjárhagsárinu. Þess í stað skal eiginfjárfrafan í tengslum við þessi fjárfestingarfyrirtæki vera að minnsta kosti sú lægri af eftirfarandi:

- a) eiginfjárkröfunum sem verða til vegna d-liðar 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og
- b) 12/88 af því sem hærra er af eftirfarandi:
 - i. samtölu eiginfjárfrafanna í a- til c-lið 75. gr. tilskipunar 2006/48/EB og
 - ii. fjárhæðinni sem mælt er fyrir um í 21. gr. þessarar tilskipunar, þrátt fyrir ákvæði 5. mgr. 20. gr.

Ef b-liður gildir skal koma til stighækkun að minnsta kosti einu sinni á ári.

Beiting þessarar undanþágu skal ekki leiða til þess að dregið verði úr heildareiginfjárkröfum fjárfestingar-fyrirtækis í samanburði við kröfurnar sem eru í gildi þann 31. desember 2006, nema slík lækkun sé rökstudd út frá varfærnisjónarmiði með því að verið sé að draga úr umfangi starfsemi fjárfestingarfyrirtækisins.

47. gr.

Fram til 31. desember 2009 eða hvaða fyrri dagsetningu sem lögbær yfirvöld tilgreina í hverju tilviki fyrir sig geta stofnanir, sem hafa fengið viðurkenningu á líkani fyrir sérstaka áhættu fyrir 1. janúar 2007, í samræmi við 1. lið V. viðauka, að því er varðar þá fengnu viðurkenningu, farið með 4. og 8. lið V. viðauka við tilskipun 93/6/EBE eins og gert var fyrir 1. janúar 2007.

48. gr.

1) Ákvæði þau um eiginfjárkröfur sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun og tilskipun 2006/48/EB gilda ekki um fjárfestingarfyrirtæki sem hafa að aðalstarfsemi að veita eingöngu fjárfestingarþjónustu eða stunda starfsemi í tengslum við fjármálagerningana sem tilgreindir eru í 5., 6., 7., 9. og 10. lið í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB og sem tilskipun 93/22/EBE⁽¹⁾ gildi ekki um þann 31. desember 2006. Þessi undanþága gildir til 31. desember 2010 eða til þess dags þegar allar breytingar samkvæmt 2. og 3. mgr. ganga í gildi, eftir því hvort er á undan.

2) Liður í þeirri endurskoðun, sem krafist er í 3. mgr. 65. gr. tilskipunar 2004/39/EB, er að framkvæmdastjórnin skal, á grundvelli samráðs við almenning og í ljósi umræðna við lögbær yfirvöld, gefa þinginu og ráðinu skýrslu um:

a) viðeigandi fyrirkomulag varfærniseftirlits með fjárfestingarfyrirtækjum sem hafa að aðalstarfsemi að veita eingöngu fjárfestingarþjónustu eða stunda starfsemi í tengslum við hrávöruafleiðurnar eða hrávörusamningana sem eru tilgreindir í 5., 6., 7., 9. og 10. lið í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB og

b) hversu æskilegt það er að breyta tilskipun 2004/39/EB til að búa til nýjan flokk fjárfestingarfyrirtækja sem hafa að aðalstarfsemi að veita eingöngu fjárfestingarþjónustu eða stunda starfsemi í tengslum við fjármálagerningana sem eru tilgreindir í 5., 6., 7., 9. og 10. lið í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB og varða orkuframboð (þ.m.t. rafmagn, kol, gas og olía).

3) Á grundvelli skýrslunnar, sem um getur í 2. mgr., getur framkvæmdastjórnin lagt fram tillögur að breytingum á þessari tilskipun og á tilskipun 2006/48/EB.

4. þáttur

Lokaákvæði

49. gr.

1) Aðildarríkin skulu, eigi síðar en 31. desember 2006, samþykkja og birta nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að 2., 3., 11., 13., 17., 18., 19., 20., 22., 23., 24., 25., 29., 30., 33., 34., 35., 37., 39., 40., 41., 43., 44. og 50. gr. og I., II., III., V. og VII. viðauka. Þau skulu þegar í stað senda framkvæmdastjórninni þessi ákvæði og samsvörunartöflu yfir viðkomandi ákvæði og þessa tilskipun.

Þau skulu beita þessum ákvæðum frá 1. janúar 2007.

⁽¹⁾ Tilskipun ráðsins 93/22/EBE frá 10. maí 1993 um fjárfestingarþjónustu á sviði verðbréfavíðskipta (Stjtið. EB nr. L 141, 11.6.1993, bls. 27). Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun ráðsins 2002/87/EB.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau eru birt opinberlega. Í þeim skal einnig vera yfirlýsing um að líta beri á tilvísanir í gildandi lögum og stjórnsýslufyrirmælum í tilskipanirnar sem eru felldar niður með þessari tilskipun sem tilvísanir í þessa tilskipun.

2) Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

50. gr.

1) Ákvæði 8.–14. mgr. 152. gr. tilskipunar 2006/48/EB skulu gilda, að breyttu breytanda, að því er varðar þessa tilskipun, með fyrirvara um eftirfarandi ákvæði, sem skulu gilda ef heimildin, sem um getur í 8. mgr. 152. gr. tilskipunar 2006/48/EB, er nýtt:

a) líta skal á tilvísanir í 7. lið II. viðauka við þessa tilskipun í tilskipun 2006/48/EB sem tilvísanir í tilskipun 2000/12/EB eins og sú tilskipun var fyrir 1. janúar 2007 og

b) ákvæði 4. liðar II. viðauka við þessa tilskipun skulu gilda eins og þau voru fyrir 1. janúar 2007.

2) Ákvæði 3. mgr. 157. gr. tilskipunar 2006/48/EB skulu gilda, að breyttu breytanda, að því er varðar 18. og 20. gr. þessarar tilskipunar.

51. gr.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 1. janúar 2011, endurskoða og gefa skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar

og leggja skýrslu sína fyrir þingið og ráðið, ásamt viðeigandi tillögum að breytingum.

52. gr.

Tilskipun 93/6/EBE, eins og henni var breytt með tilskipunum sem skráðar eru í A-hluta VIII. viðauka, falli úr gildi, án þess að hafa áhrif á skyldur aðildarríkjanna varðandi fresti til að lögleiða tilskipanirnar sem eru tilgreindar í B-hluta VIII. viðauka í aðildarríkjunum. Líta ber á tilvísanir í niðurfelldu tilskipanirnar sem tilvísanir í þessa tilskipun og skulu þær lesnar með hliðsjón af samanburðartöflunni í IX. viðauka.

53. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins.

54. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg, 14. júní 2006.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. BORRELL FONTELLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

H. WINKLER

forseti.

I. VIÐAUKI

ÚTREIKNINGUR EIGINFJÁRKRÖFU VEGNA STÖÐUÁHÆTTU

ALMENN ÁKVÆÐI

Útreikningur á hreinni stöðu

1. Fjárhæð gnótt- (skort-) staðna stofnunar umfram skort- (gnótt-) stöður í sömu hlutabréfum, skuldabréfum og breytanlegum verðbréfum og sams konar stöðluðum framvirkum samningum, valrétti, kauprétti og vörðum kauprétti skal vera hrein staða hennar í hverjum þessara mismunandi gerninga. Við útreikning á hreinni stöðu skulu lögbær yfirvöld leyfa að farið sé með stöður í afleiðugerningum, sbr. 4. til 7. lið, sem stöður í undirliggjandi (eða hugsuðu) verðbréfi eða verðbréfum. Við útreikning á sérstakri áhættu skv. 14. lið skal ekki telja með eign stofnunarinnar í eigin skuldagerningum.
2. Ekki skal jafna breytanlegu verðbréfi á móti samsvarandi stöðu í undirliggjandi gerningi nema lögbær yfirvöld samþykki aðferð sem tekur mið af líkum þess að ákveðnu breytanlegu verðbréfi sé breytt eða geri kröfu um eigið fé til að standa undir tapi sem breyting gæti haft í för með sér.
3. Daglega skal reikna allar hreinar stöður, án tillits til formerkja, yfir í skýrslugjafargjaldmiðil stofnunarinnar, á dagsenging, áður en þær eru lagðar saman.

Sérstakir gerningar

4. Fara skal með staðlaða framvirka vaxtasamninga, framvirka vaxtasamninga (FRA) og framvirkar skuldbindingar um að kaupa eða selja skuldagerninga sem samsetningar á gnótt- og skortstöðum. Þannig skal fara með gnóttstöðu í stöðluðum, framvirkum vaxtasamningum sem samsetningu af láni, sem fellur í gjalddaga á afhendingardegi staðlaða, framvirka sammingsins, og eignarhlut með sama gjalddaga og undirliggjandi gerningur eða undirliggjandi hugsuð staða umrædds staðlaðs, framvirks sammings. Eins er farið með seldan framvirkum vaxtasamning sem gnóttstöðu með gjalddaga á uppgjörstæði, að viðbættu samningstímabilinu, og sem skortstöðu með gjalddaga á uppgjörstæði. Bæði lánið og eignarhlutann skal setja í fyrsta flokkinn sem tilgreindur er í 14. lið töflu 1 til þess að reikna það eigið fé sem krafist er á móti sérstakri áhættu vegna staðlaðra, framvirkra vaxtasamninga og framvirkra vaxtasamninga. Fara skal með framvirka skuldbindingu um að kaupa skuldagerning sem samsetningu af láni sem fellur í gjalddaga á afhendingardegi og gnótt- (nú-) stöðu í sjálfum skuldagerningnum. Lántökuna skal setja í fyrsta flokkinn sem tilgreindur er í 14. lið töflu 1 vegna sérstakrar áhættu og skuldagerninginn í þann dálk sem við á í sömu töflu.

Lögbær yfirvöld geta leyft að eiginfjárfra vegna staðlaðs, framvirks sammings, sem verslað er með á verðbréfamarkaði, sé jöfn tryggingunni, sem verðbréfamarkaðurinn krefst, ef þau eru þess fullviss að í henni felist rétt mat á áhættunni sem tengist staðlaða, framvirka samningnum og að hún sé að minnsta kosti jöfn eiginfjárfrafunni fyrir staðlaðan, framvirkum samning sem myndi leiða af útreikningi með aðferðinni sem er sett fram í þessum viðauka eða með því að beita aðferðinni með innri líkönunum sem er lýst í V. viðauka. Lögbær yfirvöld geta einnig leyft að eiginfjárfra fyrir afleiðusamning, sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar, þeirrar gerðar sem um getur í þessum lið og sem er gerður upp í greiðslujöfnunarstöð sem þau viðurkenna, sé jöfn tryggingunni sem greiðslujöfnunarstöðin krefst ef þau eru þess fullviss að í henni felist rétt mat á áhættunni sem tengist afleiðusamningnum og að hún sé að minnsta kosti jöfn eiginfjárfrafunni fyrir umræddan samning sem myndi leiða af útreikningi með aðferðinni sem er sett fram í þessum viðauka eða með því að beita aðferðinni með innri líkönunum sem er lýst í V. viðauka.

„Gnóttstaða“, í skilningi þessa liðar: staða sem stofnun hefur ákveðið að gefi af sér tiltekna vexti, sem hún fær síðar, og „skortstaða“: staða sem stofnun hefur ákveðið að gefi af sér tiltekna vexti sem hún greiðir síðar.

5. Fara skal með valrétt, sem byggist á vöxtum, skuldagerningum, hlutabréfum, hlutabréfavisitölum, stöðluðum framvirkum samningum, skiptasamningum og erlendum gjaldmiðli, eins og um væri að ræða stöður sem eru jafnvirði fjárhæðar undirliggjandi gernings, sem valrétturinn vísar til, margfaldaðar með deltaguðli valréttarins í skilningi þessa viðauka. Framangreindar stöður má jafna á móti hvaða stöðu sem er í sams konar undirliggjandi verðbréfum eða afleiðum. Deltastuðullinn, sem er notaður, skal vera sá sami og á viðkomandi verðbréfamarkaði, sá sem lögbær yfirvöld reikna út eða, ef hann liggur ekki fyrir eða vegna valréttar sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar, deltaguðullinn sem stofnunin sjálf reiknar, með fyrirvara um að lögbær yfirvöld séu þess fullviss að líkanið, sem stofnunin notar, sé skynsamlegt.

Þó er lögbærum yfirvöldum einnig heimilt að mæla fyrir um að stofnanirnar reikni sjálfar deltaguðul sinn með því að nota aðferð sem lögbær yfirvöld tilgreina.

Tryggingar skulu vera fyrir öðrum áhættum sem tengjast valrétti en deltaáhættunni. Lögbær yfirvöld geta leyft að eiginfjárfrafinn í tengslum við útgefinn valrétt, sem verslað er með á verðbréfamarkaði, sé jafnvirði tryggingarinnar

sem verðbréfamarkaðurinn fer fram á, ef þau telja að hún feli í sér rétt mat á áhættunni sem tengist valréttinum og að hún sé að minnsta kosti jafnvirði eiginfjárkröfu fyrir valrétti sem myndi leiða af útreikningi með aðferðinni sem kemur fram í því sem eftir er af þessum viðauka eða með því að beita aðferðinni með innri líkönum sem er lýst í V. viðauka. Lögbær yfirvöld geta einnig leyft að eiginfjárfrafa fyrir kauprétt sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar og sem greiðslujöfnunarstöð sem þau viðurkenna hefur greiðslujafnað, sé jöfn tryggingunni sem greiðslujöfnunarstöðin fer fram á ef þau telja að þessi trygging gefi rétt mat á áhættunni sem tengist kaupréttinum og að hún sé að minnsta kosti jöfn eiginfjárkröfunni fyrir kauprétt sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar af völdum útreiknings, sem er gerður með aðferðinni sem kemur fram í þessum viðauka, eða með því að beita aðferð þeirri með innri líkönum sem er lýst í V. viðauka. Að auki geta þau leyft að krafan í tengslum við kauprétt sem verslað er með á verðbréfamarkaði eða kauprétt sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar sé sú sama og fyrir undirliggjandi gerning, að því tilskildu að krafan sem af því leiðir fari ekki yfir markaðsvirði kaupréttarins. Eiginfjárfrafa vegna útgefins valréttar, sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar, skal ákvörðuð í hlutfalli við undirliggjandi gerning.

6. Fara skal með kauprétt sem tengist skuldagerningum og hlutabréfum á sama hátt og valrétt skv. 5. lið.
7. Með hliðsjón af vaxtaáættu skal fara með skiptasamninga á sama hátt og gerninga innan efnahagsreiknings. Því skal fara með vaxtaskiptasamning, sem stofnunin fær breytilega vexti af og greiðir fasta vexti af, eins og um væri að ræða jafngilda gnóttstöðu í gerningi með breytilegum vöxtum og binditíma sem er jafn langur og tímabilið þar til nýir vextir verða ákveðnir og skortstöðu í gerningi með föstum vöxtum með sama binditíma og vaxtaskiptasamningurinn sjálfur.

A. MEÐHÖNDLUN Á SELJANDA VARNARINNAR

8. Við útreikning á eiginfjárkröfu vegna markaðsáættu aðilans sem tekur á sig útlánaáættuna („seljandi varnarinnar“), verður að nota hugsaða fjárhæð lánaafleiðunnar, nema annað sé tiltekið. Við útreikning á álagi vegna sérstakrar áættu, annarri en vegna heildarskiptasamninga (e. total return swaps), gildir binditími lánaafleiðunnar í stað binditíma skuldbindingarinnar. Stöður eru ákvarðaðar sem hér segir:
 - i. Heildarskiptasamningur myndar gnóttstöðu í almennri markaðsáættu tilgreindu skuldbindingarinnar og skortstöðu í almennri markaðsáættu ríkisskuldabréfs með binditíma sem er jafn langur og tímabilið þar til nýir vextir verða ákveðnir og sem fá 0% áhættuvægi samkvæmt VI. viðauka við tilskipun 2006/48/EB. Hann myndar einnig gnóttstöðu í sérstakri áættu tilgreindu skuldbindingarinnar.
 - ii. Skuldtrygging (e. credit default swap) myndar ekki stöðu fyrir almenna markaðsáættu. Að því er varðar sérstaka áættu verður stofnunin að skrá tilbúna gnóttstöðu í skuldbindingu tilgreinda aðilans, nema afleiðan hafi verið metin af óháðum aðila og uppfylli skilyrði fullgilds skuldaliðar, en í því tilviki skal skrá gnóttstöðu í afleiðunni. Ef greiða þarf iðgjöld eða vexti af afurðinni verður sjóðstreymið að vera sett fram sem hugsaðar stöður í ríkisskuldabréfum.
 - iii. Lánshæfistengt skuldabréf gagnvart einum aðila (e. single name) myndar gnóttstöðu í almennri markaðsáættu skuldabréfsins sjálfs, sem vaxtaberandi afurð. Að því er varðar sérstaka áættu myndast tilbúin gnóttstaða í skuldbindingu tilgreinda aðilans. Frekari gnóttstaða myndast í útgefanda skuldabréfsins. Ef lánshæfistengda skuldabréfið hefur fengið ytra mat og uppfyllir skilyrði fullgilds skuldaliðar þarf aðeins að skrá eina gnóttstöðu með sérstakri áættu skuldabréfsins.
 - iv. Auk gnóttstöðu í sérstakri áættu útgefanda skuldabréfsins myndar lánshæfistengt skuldabréf gagnvart mörgum aðilum (e. multiple name), sem veitir hlutfallslega vörn, stöðu í hverjum tilgreindum aðila og er samanlagðri hugsaðri fjárhæð sammingsins úthlutað á mismunandi stöður eftir því hve stór hluti af samanlögðu hugsuðu fjárhæðinni hver áhættukrafa á tilgreindan aðila er. Ef unnt er að velja fleiri en eina skuldbindingu tilgreinds aðila er það skuldbindingin með mesta áhættuvægi sem ákvarðar sérstöku áættuna.

Ef lánshæfistengt skuldabréf með mörgum nöfnum hefur fengið ytra mat og uppfyllir skilyrði fullgilds skuldaliðar þarf aðeins að skrá eina gnóttstöðu með sérstakri áættu skuldabréfsins.

 - v. Lánaafleiða sem byggist á fyrsta vanskilaaðila (e. first-asset-to-default credit derivative) myndar stöðu fyrir hugsuðu fjárhæðina í skuldbindingu hvers tilgreinds aðila. Ef hámarksgræiðsla vegna skuldavíðburðar (e. credit event) er lægri en eiginfjárfrafa samkvæmt aðferðinni í fyrsta málslíð þessa liðar má líta á hámarksfjárhæð græiðslunnar sem eiginfjárkröfu vegna sérstakrar áættu.

Lánaafleiða sem byggist á öðrum vanskilaaðila (e. second-asset-to-default credit derivative) myndar stöðu fyrir hugsuðu fjárhæðina í skuldbindingu hvers tilgreinds aðila, að einum frátöldum (þeim sem er með lægstu eiginfjárkröfuna vegna sérstakrar áhættu). Ef hámarksgreiðsla vegna skuldaviðburðar er lægri en eiginfjárfraðan samkvæmt aðferðinni í fyrsta málslið þessa liðar má líta á þá fjárhæð sem eiginfjárkröfu vegna sérstakrar áhættu.

Ef lánaafleiða sem byggist á fyrsta eða öðrum vanskilaaðila hefur verið metin af óháðum aðila og uppfyllir skilyrði fullgilds skuldaliðar þarf seljandi varnarinnar aðeins að reikna út eitt álag vegna sérstakrar áhættu sem endurspeglar mat á afleiðunni.

B. MEDHÖNDLUN Á KAUPANDA VARNARINNAR

Að því er varðar aðilann sem yfirfærir útlánaáhættuna („kaupandi varnarinnar“) eru stöðurnar ákvarðaðar sem spegilmynd af seljanda varnarinnar, að undanskildu lánhæfistengdu skuldabréfi (sem leiðir ekki af sér skortstöðu í útgefandanum). Ef um er að ræða kauprétt ásamt verðaukningu (e. step-up) á tilteknum tíma skal sá tímapunktur teljast gjalddagi varnarinnar. Þegar um er að ræða lánaafleiður sem byggjast á n-ta vanskilaaðila er kaupendum varna heimilt að jafna saman sérstakri áhættu gagnvart n-1 undirliggjandi gerninga (þ.e. n-1 eigninni með lægsta álag vegna sérstakrar áhættu).

9. Stofnunum, sem færa gerninga til markaðsvirðis og stýra vaxtaáhættu af afleiðugerningum, sem 4.–7. liður tekur til, á grundvelli afvaxtaðs greiðsluflæðis, er heimilt að nota næmilíkon til að reikna út stöðurnar sem um getur í þeim liðum og er þeim heimilt að nota þau fyrir skuldabréf sem eru greidd upp á því sem eftir er af lánstímanum en ekki í einni lokagreiðslu höfuðstóls. Lögbær yfirvöld verða að viðurkenna bæði líkanið og notkun stofnunar á því. Þessi líkon ættu að mynda stöður sem hafa sama næmi gagnvart vaxtabreytingum og undirliggjandi greiðsluflæði. Þetta næmi verður að meta með hliðsjón af óháðum hreyfingum á völdum punktum á ávöxtunarferlinum með að minnsta kosti einn næmipunktur í hverjum flokki binditíma sem sýndur er í töflu 2 í 20. lið. Stöðurnar skulu taldar með við útreikning á eiginfjárkröfum í samræmi við ákvæðin í 17.–32. lið.
10. Stofnanir sem nota ekki líkonin í 9. lið geta, með leyfi lögbærra yfirvalda, jafnað stöður í afleiðugerningum, sem um getur í 4.–7. lið, að fullu ef þær uppfylla að minnsta kosti eftirfarandi skilyrði:
 - a) stöðurnar hafa sama verðgildi og eru tilgreindar í sama gjaldmiðli,
 - b) viðmiðunarvextir (fyrir stöður með breytilega vexti) eða vaxtamiðar (fyrir stöður með fasta vexti) eru jafnaðir að fullu og
 - c) næsta dagsetning fyrir ákvörðun vaxta, eða vaxtatíminn sem eftir er þegar um er að ræða stöður með fasta vaxtamiða, samsvara eftirfarandi takmörkum:
 - i. minna en einn mánuður: sama dag,
 - ii. frá einum mánuði til eins árs: innan sjö daga,
 - iii. meira en eitt ár: innan 30 daga.
11. Sá sem framselur verðbréf, eða tryggð réttindi sem tengjast eignarhaldi á verðbréfum, í endurhverfum verðbréfa kaupum og sá sem lánar verðbréf í verðbréfalánveitingu skal telja þessi verðbréf með við útreikning á eiginfjárkröfu sinni samkvæmt þessum viðauka, að því tilskildu að slík verðbréf uppfylli skilyrðin sem mælt er fyrir um í 11. gr.

Sérstök og almenn áhætta

12. Stöðuáhættu í tengslum við skuldagering eða hlutabréf (eða skuldagerings- eða hlutabréfaafleiðu), í veltuviðskiptum, skal skipt í tvo hluta til að reikna út það eigið fé sem krafist er til að verjast henni. Annar hlutinn er sérstakur áhættuþáttur, þ.e.a.s. hættan á verðbreytingu á viðkomandi gerningi vegna þátta sem tengjast útgefanda hans eða, þegar um er að ræða afleiðu, útgefanda undirliggjandi gerningsins. Hinn hlutinn skal verja almenna áhættu, þ.e.a.s. hættunni á verðbreytingu á gerningnum sem verður (þegar um er að ræða skuldagering eða skuldageringsafleiðu í veltuviðskiptum) vegna breytinga á vaxtastigi eða (þegar um er að ræða hlutabréf eða hlutabréfaafleiðu) vegna umtalsverðrar hreyfingar á hlutabréfamarkaði sem er óháð séreinkennum einstakra verðbréfa.

SKULDAGERNINGAR Í VELTUVIÐSKIPTUM

13. Hreinar stöður skulu flokkaðar í samræmi við gjaldmiðilinn sem þær eru tilgreindar í og eiginfjárkröfur vegna almennrar sérstakrar áhættu eru reiknaðar í hverjum gjaldmiðli fyrir sig.

Sérstök áhætta

14. Stofnunin skal setja hreinar stöður sínar í veltubókina, eins og þær eru reiknaðar í samræmi við 1. lið, í viðeigandi flokka í töflu 1 á grundvelli útgefanda/loforðsgjafa, ytra eða innra lánshæfismats og þess sem eftir lifir af binditíma og síðan margfalda þær með væginu sem gefið er í þeirri töflu. Hún skal leggja saman vegnar stöður sínar (óháð því hvort þær eru gnótt- eða skortstöður) til þess að reikna eiginfjárkröfu sína vegna sérstakrar áhættu.

Tafla 1

Flokkar	Eiginfjárkröfur vegna sérstakrar áhættu
Skuldabréf sem ríkisstjórnir gefa út eða ábyrgjast, sem seðlabankar, alþjóðastofnanir, fjölþjóðlegir þróunarbankar eða héraðsstjórnir eða staðaryfirvöld aðildarríkja gefa út og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 1. þrepi eða sem myndu fá 0 % áhættuvægi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB.	0 %
Skuldabréf sem ríkisstjórnir gefa út eða ábyrgjast, sem seðlabankar, alþjóðastofnanir, fjölþjóðlegir þróunarbankar eða héraðsstjórnir eða staðaryfirvöld aðildarríkja gefa út og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 2. eða 3. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB, og skuldabréf sem stofnanir gefa út eða ábyrgjast og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 1. eða 2. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB og skuldabréf sem stofnanir gefa út eða ábyrgjast og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 3. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 28. lið í 1. hluta VI. viðauka við reglugerð 2006/48/EB og skuldabréf sem fyrirtæki gefa út eða ábyrgjast og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 1. eða 2. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB.	
Aðrir fullgildir liðir eins og þeir eru skilgreindir í 15. lið.	0,25 % (eftirstöðvar binditíma 6 mánuðir eða minna)
1,00 % (eftirstöðvar binditíma meiri en 6 mánuðir og 24 mánuðir eða minna)	
1,60 % (eftirstöðvar binditíma meiri en 24 mánuðir)	
Skuldabréf sem ríkisstjórnir gefa út eða ábyrgjast, sem seðlabankar, alþjóðastofnanir, fjölþjóðlegir þróunarbankar eða héraðsstjórnir eða staðaryfirvöld í aðildarríkjum eða stofnanir gefa út og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 4. eða 5. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB og skuldabréf sem stofnanir gefa út eða ábyrgjast og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 3. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 26. lið í 1. hluta VI. viðauka við tilskipun 2006/48/EB og skuldabréf sem fyrirtæki gefa út eða ábyrgjast og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 3. eða 4. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB.	
Áhættuskuldbindingar sem ekki liggur fyrir lánshæfismat á frá tilnefndri utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun.	8,00 %
Skuldabréf sem ríkisstjórnir gefa út eða ábyrgjast, sem seðlabankar, alþjóðastofnanir, fjölþjóðlegir þróunarbankar eða héraðsstjórnir eða staðaryfirvöld í aðildarríkjum eða stofnanir gefa út og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 6. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB og skuldabréf sem fyrirtæki gefa út eða ábyrgjast og uppfylla skilyrði lánshæfisgæða í 5. eða 6. þrepi samkvæmt reglum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB.	12,00 %

Að því er varðar stofnanir sem beita reglunum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga skv. 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB skal loforðsgjafi áhættuskuldbindingarinnar hafa innra mat þar sem PD-gildi (líkur á vanefndum) er jafnt eða lægra en það sem tengist viðeigandi lánshæfisgæðaprepi samkvæmt reglunum um áhættuvægi áhættukrafna á fyrirtæki skv. 78.–83. gr. þeirrar tilskipunar, til að uppfylla skilyrði fyrir lánshæfisgæðaprepi. Gerningar útgefanda, sem ekki er fullgildur, skulu háðir 8% eða 12% eiginfjárkröfu vegna sérstakrar áhættu samkvæmt töflu 1.

Lögbær yfirvöld geta krafist þess að stofnanir beiti hærri kröfu vegna sérstakrar áhættu á slíka gerninga og/eða að þær hafi jöfnun slíkra gerninga á móti öðrum skuldagerningum í þeim tilgangi að skilgreina umfang almennrar markaðsáhættu. Verðbréfaðar áhættuskuldbindingar sem væru bundnar frádráttarmeðhöndlun, sbr. 2. mgr. 66. gr. tilskipunar 2006/48/EB, eða 1,250% áhættuvægi, eins og fram kemur í 4. hluta IX. viðauka við þá tilskipun, skulu vera bundnar eiginfjárkröfu sem er ekki lægri en sú sem er sett fram samkvæmt þeirri meðhöndlun. Lausafjárfyrirgreiðsla án lánshæfismats, skal háð eiginfjárkröfu sem er ekki lægri en sú sem er sett fram í 4. hluta IX. viðauka við tilskipun 2006/48/EB.

15. Að því er varðar ákvæði 14. liðar skulu fullgildir liðir taka til:
- gnótt- og skortstaðna í eignum sem uppfylla skilyrði fyrir lánshæfisgæðaprepi sem samsvarar að minnsta kosti fjárfestingarflokki í vörpunarferlinu sem er lýst í 1. undirþætti 3. þáttar 2. kafla V. bóls í tilskipun 2006/48/EB,
 - gnótt- og skortstaðna í eignum sem, vegna gjaldþols útgefandans, hafa PD-gildi sem er ekki hærra en PD-gildi eignanna sem um getur í a-lið, samkvæmt aðferðinni sem er lýst í 2. undirþætti 3. þáttar 2. kafla V. bóls í tilskipun 2006/48/EB,
 - gnótt- og skortstaðna í eignum sem ekki hafa hlotið lánshæfismat frá tilnefndri utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun og sem uppfylla eftirfarandi skilyrði:
 - viðkomandi stofnanir telja þær vera auðseljanlegar,
 - fjárfestingargæði þeirra eru, samkvæmt mati stofnunarinnar, að minnsta kosti jöfn fjárfestingargæðum eignanna sem um getur í a-lið og
 - þær eru skráðar á að minnsta kosti einum skipulegum markaði í aðildarríki eða á verðbréfamarkaði í þriðja landi, að því tilskildu að verðbréfamarkaðurinn sé viðurkenndur af lögbærum yfirvöldum í hlutaðeigandi aðildarríki,
 - gnótt- og skortstaðna í eignum sem stofnanir, sem lúta eiginfjárkröfunum, sem eru settar fram í tilskipun 2006/48/EB, gefa út og sem hlutaðeigandi stofnanir telja vera auðseljanlegar og af fjárfestingargæðum sem eru, samkvæmt mati stofnunarinnar, að minnsta kosti jöfn fjárfestingargæðum eignanna sem um getur í a-lið og
 - verðbréfa gefnum út af stofnunum sem taldar eru hafa jöfn lánshæfisgæði eða meiri en þær stofnanir sem tengjast 2. lánshæfisgæðaprepi samkvæmt reglunum um áhættuvægi áhættuskuldbindinga í tengslum við stofnanir, sem um getur í 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB og heyra undir reglu- og eftirlitsfyrirkomulag sambærilegt því sem þessi tilskipun kveður á um.

Sá háttur, sem hafður er á við að meta skuldagerningana, skal heyra undir eftirlit lögbærra yfirvalda og er mat þeirra veigameira en mat stofnunarinnar telji þau að hlutaðeigandi gerningum fylgi of mikil sérstök áhætta til að teljast fullgildir liðir.

16. Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að stofnunin beiti hámarksvæginu, sem sýnt er í 14. lið í töflu 1, þegar um er að ræða gerninga sem sérstök áhætta fylgir vegna ófullnægjandi gjaldhæfis útgefandans.

Almenn áhætta

a) *Með hliðsjón af binditíma*

17. Aðferðin við að reikna eiginfjárkröfur til að verjast almennri áhættu felur í sér tvö grundvallarþrep. Fyrst eru allar stöður vegnar miðað við binditíma (eins og lýst er í 18. lið) til að reikna út fjárhæð þess eigin fjár sem krafist er. Síðan er heimilt að lækka eiginfjárkröfuna þegar um er að ræða stöðu samhliða gagnstæðri, veginni stöðu í sama flokki binditíma. Einnig er heimilt að lækka kröfuna þegar gagnstæðu, vegnu stöðurnar eru í mismunandi

binditímaflokkum og fer lækkunin bæði eftir því hvort báðar stöðurnar eru á sama svæði eða ekki og hvaða svæði þær heyra undir. Alls eru þrjú svæði (hópar binditímaflokka).

18. Stofnunin skal setja hreinar stöður sínar í viðeigandi flokka binditíma í 2. eða 3. dálki, eftir því sem við á, í 20. lið í töflu 2. Hún skal gera það á grundvelli þess sem eftir lifir af binditíma þegar um er að ræða gerninga með föstum vöxtum og á grundvelli þess tíma þar til vextirnir eru ákveðnir á ný þegar um er að ræða gerninga með vöxtum sem breytast fyrir lokagjaldsdaga. Hún skal einnig greina á milli skuldagerninga með 3% vaxtamiði eða meira og þeirra sem eru með vaxtamiðum undir 3% og setja þá í 2. eða 3. dálk í töflu 2. Hún skal síðan margfalda hvern þeirra með væginu fyrir umræddan binditímaflokk í 4. dálki í töflu 2.
19. Síðan skal stofnunin reikna samtölu veginna gnóttstaðna og samtölu veginna skortstaðna í hverjum binditímaflokki. Fjárhæð hinna fyrri, sem eru jafnaðar gagnvart hinum síðari í tilteknum binditímaflokki, skal vera jöfnuð, vegin staða í þeim flokki, en það sem eftir verður af gnótt- eða skortstöðu skal vera ójöfnuð, vegin staða í sama flokki. Síðan er samtala jafnaðra, veginna staðna í öllum flokkum reiknuð.
20. Stofnunin skal reikna samtölur ójafnaðra, veginna gnóttstaðna fyrir flokka á hverju svæði í töflu 2 til að finna ójafnaða, vegna gnóttstöðu fyrir hvert svæði. Á sama hátt skal reikna samtölu ójafnaðra, veginna skortstaðna fyrir hvern flokk á sérstöku svæði til að finna út ójafnaða, vegna skortstöðu fyrir það svæði. Sá hluti ójafnaðrar, veginnar gnóttstöðu á tilteknu svæði sem er jafnaður með ójafnaðri veginni skortstöðu fyrir sama svæði er jafnaða, vegna staðan fyrir það svæði. Sá hluti ójafnaðrar, veginnar gnóttstöðu eða ójafnaðrar, veginnar skortstöðu fyrir svæði sem ekki er hægt að jafna á þennan hátt er ójafnaða, vegna staðan fyrir það svæði.

Tafla 2

Svæði	Binditímaflokkur		Vog (í %)	Vaxtabreytingar sem gengið er út frá (í %)
	3 % vaxtamiði eða meira	Vaxtamiði undir 3 %		
Eitt	0 ≤ 1 mánuður	0 ≤ 1 mánuður	0,00	—
	> 1 ≤ 3 mánuðir	> 1 ≤ 3 mánuðir	0,20	1,00
	> 3 ≤ 6 mánuðir	> 3 ≤ 6 mánuðir	0,40	1,00
	> 6 ≤ 12 mánuðir	> 6 ≤ 12 mánuðir	0,70	1,00
Tvö	> 1 ≤ 2 ár	> 1,0 ≤ 1,9 ár	1,25	0,90
	> 2 ≤ 3 ár	> 1,9 ≤ 2,8 ár	1,75	0,80
	> 3 ≤ 4 ár	> 2,8 ≤ 3,6 ár	2,25	0,75
Þrjú	> 4 ≤ 5 ár	> 3,6 ≤ 4,3 ár	2,75	0,75
	> 5 ≤ 7 ár	> 4,3 ≤ 5,7 ár	3,25	0,70
	> 7 ≤ 10 ár	> 5,7 ≤ 7,3 ár	3,75	0,65
	> 10 ≤ 15 ár	> 7,3 ≤ 9,3 ár	4,50	0,60
	> 15 ≤ 20 ár	> 9,3 ≤ 10,6 ár	5,25	0,60
	> 20 ár	> 10,6 ≤ 12,0 ár	6,00	0,60
		> 12,0 ≤ 20,0 ár	8,00	0,60
		> 20 ár	12,50	0,60

21. Síðan skal reikna fjárhæð ójafnaðrar, veginnar gnóttstöðu (eða skortstöðu) á svæði eitt sem er jöfnuð með ójafnaðri, veginni skortstöðu (eða gnóttstöðu) á svæði tvö. Til þessa er vísað í 25. lið sem jafnaðrar, veginnar stöðu milli svæðis eitt og tvö. Á sama hátt skal reikna þann hluta ójafnaðrar, veginnar stöðu á svæði tvö sem eftir er og ójafnaðrar, veginnar stöðu á svæði þrjú til að reikna út jafnaða, vegna stöðu milli svæða tvö og þrjú.
22. Stofnuninni er heimilt, ef hún óskar þess, að snúa röðinni í 21. lið við þannig að reiknuð sé jöfnuð, vegin staða milli svæðis tvö og þrjú áður en staðan er reiknuð út milli svæðis eitt og tvö.
23. Afganginn af ójafnaðri, veginni stöðu á svæði eitt skal síðan jafna við afganginn á svæði þrjú eftir að það hefur verið jafnað við svæði tvö til þess að finna jafnaða, vegna stöðu milli svæða eitt og þrjú.
24. Eftir að reikningsaðferðunum þremur í 21., 22. og 23. lið. hefur verið beitt skal leggja saman afgangsstöður.
25. Eiginfjárfrafa stofnunarinnar skal reiknuð sem samtala eftirfarandi þátta:
- 10% af samtölu jafnaðra, veginna staðna í öllum binditímaflokkum,
 - 40% af jafnaðri, veginni stöðu á svæði eitt,
 - 30% af jafnaðri, veginni stöðu á svæði tvö,
 - 30% af jafnaðri, veginni stöðu á svæði þrjú,
 - 40% af jafnaðri, veginni stöðu milli svæðis eitt og tvö og milli svæðis tvö og þrjú (sjá 21. lið),
 - 150% af jafnaðri, veginni stöðu milli svæðis eitt og þrjú og
 - 100% af ójöfnuðum, vegnum stöðum sem eftir eru.
- b) Með hliðsjón af rauntíma*
26. Við útreikning á eiginfjárkröfu vegna almennrar áhættu í tengslum við skuldagerninga í veltuviðskiptum er lögbærum yfirvöldum heimilt að leyfa stofnunum, almennt eða í einstökum tilvikum, að nota aðferð, sem endurspeglar rauntíma, í staðinn fyrir aðferðina í 17.–25. lið, að því tilskildu að þær geri það með samræmdum hætti.
27. Samkvæmt aðferð, sem um getur í 26. lið, skal stofnunin taka markaðsvirði hvers skuldagernings með föstum vöxtum og síðan reikna ávöxtun hans fram að gjalddaga, sem er afleiddir forvextir þess gernings. Þegar um er ræða gerninga með breytilegum vöxtum skal stofnunin taka markaðsverð hvers gernings og síðan reikna arð af honum og er þá gengið út frá því að höfuðstóllinn falli í gjalddaga þegar næst verður hægt að breyta vöxtunum.
28. Stofnunin skal síðan reikna breytta rauntíma hvers skuldagernings á grundvelli eftirfarandi formúlu: breyttur rauntími = ((rauntími(D))/(1 + r)), þar sem:

$$D = \left(\left(\sum_{t=1}^m \left(\frac{t C_t}{(1+r)^t} \right) \right) / \left(\sum_{t=1}^m \left(\frac{C_t}{(1+r)^t} \right) \right) \right)$$

þar sem:

r = ávöxtun fram að gjalddaga (sjá 25. lið),

C_t = peningagreiðsla á tíma t,

m = heildarbinditími (sjá 25. lið).

29. Stofnunin skal síðan setja skuldagerningana á viðeigandi svæði í töflu 3. Hún skal gera það á grundvelli breytts rauntíma hvers gernings.

Tafla 3

Svæði	Breyttur rauntími (í árum)	Áætlaðir vextir (breytingar í %)
Eitt	$> 0 \leq 1,0$	1,0
Tvö	$> 1,0 \leq 3,6$	0,85
Þrjú	$> 3,6$	0,7

30. Stofnunin skal síðan reikna vegna stöðu hvers gernings á grundvelli rauntíma með því að margfalda markaðsvirði hans með breyttum rauntíma og áætlaðri vaxtabreytingu fyrir gerning með þessum sama breytta rauntíma (sjá 3. dálk í töflu 3).

31. Stofnunin skal reikna gnótt- og skortstöður sínar, sem vegnar eru á grundvelli rauntíma, á hverju svæði. Fjárhæð gnóttstaðna, sem er jöfnuð á móti skortstöðum innan hvers svæðis, er jöfnuð, vegin staða á grundvelli rauntíma fyrir það svæði.

Stofnunin skal síðan reikna ójafnaða stöðu, sem vegin er á grundvelli rauntíma, fyrir hvert svæði. Hún skal síðan beita aðferðunum sem mælt er fyrir um fyrir ójafnaðar, vegnar stöður í 21.–24. lið.

32. Eiginfjárfkrafa stofnunarinnar skal reiknuð sem samtala eftirfarandi þátta:
- 2% af jafnaðri stöðu, sem er vegin á grundvelli rauntíma, fyrir hvert svæði,
 - 40% af jafnaðri stöðu, sem er vegin á grundvelli rauntíma, milli svæðis eitt og tvö og milli svæðis tvö og þrjú,
 - 150% af jafnaðri stöðu, sem er vegin á grundvelli rauntíma, milli svæðis eitt og þrjú og
 - 100% af þeim sem eftir eru af ójöfnuðum stöðum, sem eru vegin á grundvelli rauntíma.

HLUTABRÉF

33. Stofnunin skal leggja saman allar hreinar gnóttstöður sínar og allar hreinar skortstöður sínar í samræmi við 1. lið. Samtala þessara tveggja talna skal vera verg heildarstaða hennar. Mismunur þeirra er hrein heildarstaða hennar.

Sérstök áhætta

34. Stofnunin skal leggja saman allar hreinar gnóttstöður sínar og allar hreinar skortstöður sínar í samræmi við 1. lið. Hún skal margfalda verga heildarstöðu sína með 4% til að reikna eiginfjárkröfu sína vegna sérstakrar áhættu.

35. Þrátt fyrir 34. lið geta lögbær yfirvöld heimilað að eiginfjárfkrafa vegna sérstakrar áhættu sé 2% í stað 4% fyrir þau hlutabréfasöfn stofnunar sem uppfylla eftirtalin skilyrði:

- hlutabréfin mega ekki vera frá útgefendum sem hafa aðeins gefið út skuldabréf í veltuvíðskiptum og 8% eða 12% krafan í töflu 1 í 14. lið gildir um eða sem lægri krafa gildir um aðeins af því að á þeim er ábyrgð eða þau tryggð,
- hlutabréfin skulu talin auðseljanleg af lögbærum yfirvöldum samkvæmt hlutlausum mælikvarða og
- engin ein staða má nema meira en 5% af verðgildi alls hlutabréfasafns stofnunarinnar.

Að því er varðar c-lið geta lögbær yfirvöld heimilað að einstakar stöður nemi allt að 10%, að því tilskildu að heildarfjárhæð slíkra staðna fari ekki yfir 50% af hlutabréfasafninu.

Almenn áhætta

36. Eiginfjárfkrafa stofnunar vegna almennrar áhættu skal vera hrein heildarstaða hennar margfölduð með 8%.

Staðlaðir, framvirkir samningar tengdir hlutabréfavisitölu

37. Staðlaða, framvirka samninga, sem tengdir eru hlutabréfavisitölu, sambærileg, deltavegin skjöl, sem svara til valréttar byggðum á stöðluðum, framvirkum samningum, sem tengdir eru hlutabréfavisitölu, og hlutabréfavisitölur, sem hér á eftir er vísað til í heild sem „staðlaðra, framvirkra samninga sem eru tengdir hlutabréfavisitölu“, er heimilt að sundurliða á stöður í sérhverjum þeim hlutabréfum sem vísitalan samanstendur af. Fara má með þessar stöður sem undirliggjandi stöður í hlutabréfunum sem um ræðir og heimilt er, með samþykki lögbærra yfirvalda, að jafna þær á móti gagnstæðum stöðum í undirliggjandi hlutabréfunum sjálfum.
38. Lögbær yfirvöld skulu tryggja að stofnanir, sem hafa jafnað stöður sínar í einu eða fleiri hlutabréfum, sem mynda staðlaða, framvirka samninga tengda hlutabréfavisitölu, á móti einni eða fleiri stöðum í stöðluðum, framvirkum samningum tengdum sömu hlutabréfavisitölu, hafi fullnægjandi eigið fé til að mæta tapsáhættu vegna þess að verðgildi stöðluðu, framvirku samninganna fylgir ekki verðgildi hlutabréfanna sem mynda þá; það sama gildir þegar stofnanir eiga gagnstæðar stöður í stöðluðum, framvirkum samningum tengdum hlutabréfavisitölu sem eru ekki eins, hvorki að því er varðar binditíma, samsetningu eða hvort tveggja.
39. Þrátt fyrir 37. og 38. lið skulu staðlaðir, framvirkir samningar sem tengdir eru hlutabréfavisitölu og verslað er með á verðbréfamarkaði og, að mati lögbærra yfirvalda, byggjast á mjög fjölbreyttum vísitölum hafa nægilegt eigið fé til að mæta 8% almennri áhættu en ekki er gerð eiginfjárfkrafa vegna sérstakrar áhættu. Slíka staðlaða, framvirka samninga, sem eru tengdir hlutabréfavisitölu, skal telja með í útreikningi á hreinu heildarstöðunni í 33. lið, en ekki skal telja þá með við útreikning á vergri heildarstöðu í sama lið.
40. Ef staðlaður, framvirkur samningur, sem er tengdur hlutabréfavisitölu, er ekki sundurliðaður í undirliggjandi stöður skal fara með hann eins og sérstakt hlutabréf. Þó er heimilt að líta fram hjá sérstakri áhættu vegna þessa einstaka hlutabréfs ef verslað er með umræddan, staðlaðan framvirkan samning, sem er tengdur hlutabréfavisitölu, á verðbréfamarkaði og miðast, að mati lögbærra yfirvalda, við mjög fjölbætta vísitölu.

SÖLUTRYGGING

41. Ef um er að ræða sölutryggingu skuldagerninga og hlutabréfa er lögbærum yfirvöldum heimilt að leyfa stofnun að nota eftirfarandi aðferð til að reikna eiginfjárkröfur sínar. Í fyrsta lagi skal hún reikna hreinar stöður sínar með því að draga frá sölutryggingarstöður sem þriðji aðili hefur skráð sig fyrir eða skuldbundið sig til að tryggja sölu á, á grundvelli formlegs samkomulags. Í öðru lagi skal hún lækka hreinar stöður sínar með niðurfærsluþáttum í töflu 4.

Tafla 4

0. virkur dagur:	100 %
1. virkur dagur:	90 %
2. til 3. virkur dagur:	75 %
4. virkur dagur:	50 %
5. virkur dagur:	25 %
eftir 5. virkan dag:	0 %

„0. virkur dagur“: sá virki dagur þegar stofnunin skuldbindur sig skilyrðislaust til að greiða ákveðið magn verðbréfa á umsömdu verði.

Í þriðja lagi skal hún reikna út eiginfjárkröfur sínar með því að nota niðurfærðar sölutryggingarstöður sínar.

Lögbær yfirvöld skulu ganga úr skugga um að stofnunin hafi yfir nægilegu eigin fé að ráða á móti þeirri tapsáhættu sem er milli tímupunkts upphaflegu skuldbindingarinnar og 1. virka dags.

EIGINFJÁRKRFUR VEGNA SÉRSTAKRAR ÁHÆTTU AÐ Þ VÍ ER VARÐAR VELTUBÓKARSTÖÐUR SEM ERU ÁHÆTTUVARÐAR MEÐ LÁNAAFLEIDUM

42. Veita skal lækun fyrir vörn með lánaafleiðum, í samræmi við meginreglurnar sem eru settar fram í 43. til 46. lið.
43. Full lækun skal veitt þegar virði beggja hliða stöðu hreyfist ávallt hvort í sína áttina og nokkurn veginn í jafn miklum mæli. Þessu er háttáð svo við eftirfarandi aðstæður:
- báðar hliðar samanstanda af nákvæmlega eins gerningum eða
 - gnóttstaða í handbæru fé er áhættuvarin af heildarskiptasamningi (eða öfugt) og tilgreinda skuldbindingin og undirliggjandi áhættuskuldbindingin (þ.e. staðan í handbæru fé) eru nákvæmlega eins. Binditími skiptasamningsins sjálfs getur verið annar en binditími undirliggjandi áhættuskuldbindingar.

Við þessar aðstæður skal á hvoruga hlið stöðunnar gera eiginfjárkröfu vegna sérstakrar áhættu.

44. Samjöfnun upp á 80% skal beitt þegar virði beggja hliða hreyfist ávallt hvort í sína áttina og fullkomið samræmi er milli tilgreindrar skuldbindingar, binditíma bæði tilgreindrar skuldbindingar og lánaafleiðu og gjaldmiðils undirliggjandi áhættuskuldbindingar. Að auki skulu lykilþættir lánaafleiðusamningsins ekki verða til þess að verðbreytingar á lánaafleiðunni víki verulega frá verðbreytingum á stöðunni í handbæru fé. Að því marki sem færslan yfirfærir áhættu skal beita 80% samjöfnun vegna sérstakrar áhættu á þá hlið færslunnar sem hefur hærri eiginfjárkröfu en kröfur vegna sérstakrar áhættu á hinni hliðinni skulu vera núll.
45. Veita skal lækun að hluta þegar virði beggja hliða hreyfist að jafnaði hvort í sína áttina. Því er háttáð svo við eftirfarandi aðstæður:
- staðan fellur undir b-lið 43. liðar en mismæmi er milli tilgreindrar skuldbindingar og undirliggjandi áhættuskuldbindingar. Stöðurnar uppfylla þó eftirfarandi kröfur:
 - tilgreinda skuldbindingin er metin jafn rétthá eða réttlægri undirliggjandi skuldbindingu og
 - undirliggjandi skuldbinding og tilgreind skuldbinding deila sama loforðsgjafa og í þeim eru ákvæði, sem unnt er að framfylgja samkvæmt lögum, um afleiddar vanefndir eða afleidda gjaldfellingu (e. cross-default or cross-acceleration),
 - staðan fellur undir a-lið 43. liðar eða 44. lið en það er gjaldmiðla- eða binditímamismæmi á milli útlánavarnarinnar og undirliggjandi eignar (gjaldmiðils mismæmi ætti að vera hluti venjulegrar skýrslugjafar vegna gengisáhættu samkvæmt III. viðauka) eða
 - staðan fellur undir 44. lið en það er mismæmi í eignum milli stöðunnar í handbæru fé og lánaafleiðunnar. Undirliggjandi eignin er þó talin með í (afhendingarbærum) skuldbindingum í gögnunum um lánaafleiðuna.

Við þessar aðstæður gildir einungis hærri eiginfjárfesting, í stað þess að eiginfjárkröfur vegna sérstakrar áhættu fyrir hvora hlið færslunnar séu lagðar saman.

46. Í öllum tilvikum, sem falla ekki undir 43.–45. lið, er eiginfjárfesting vegna sérstakrar áhættu metin fyrir báðar hliðar staðnanna.

Eiginfjárkröfur fyrir fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu í veltubókinni

47. Eiginfjárkröfur fyrir stöður í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu, sem uppfylla skilyrðin sem tilgreind eru í 11. gr. að því er varðar meðferð eigin fjár í veltubók, skal reikna út í samræmi við aðferðirnar sem eru settar fram í 48.–56. lið.
48. Með fyrirvara um önnur ákvæði í þessum þætti skal 32% eiginfjárfestinga vegna stöðuáhættu (sérstakrar og almennrar) gilda um stöður í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu. Með fyrirvara um ákvæðin í 4. mgr. í lið 2.1 í III. viðauka eða sjöttu málsgrein 12. liðar V. viðauka (hrávörúáhætta), ásamt fjórðu málsgrein í lið 2.1 í III. viðauka þar sem breytt gullmeðferð, sem er sett fram í þessum liðum, er notuð, skal um stöður í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu gilda eiginfjárfestinga fyrir stöðuáhættu (sérstaka og almenna) og gengisáhættu sem er ekki hærri en 40%.

49. Stofnanir geta ákvarðað eiginfjárkröfu fyrir stöður í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu, sem uppfylla viðmiðanirnar sem eru settar fram í 51. lið með aðferðunum sem eru settar fram í 53.–56. lið.
50. Útreikningur á hreinni stöðu milli undirliggjandi fjárfestinga fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu og annarra staðna stofnunarinnar er ekki heimilaður nema annað sé tekið fram.

ALMENNAR VIÐMIÐANIR

51. Almennar viðmiðanir fyrir notkun aðferðanna í 53.–56. lið að því er varðar fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu sem gefnar eru út af fyrirtækjum sem eru undir eftirliti eða með réttarstöðu lögaðila innan Bandalagsins eru:
- a) að í útboðslýsingu fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu eða sambærilegu skjali sé m.a. að finna:
- flokka eigna sem fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu hefur leyfi til að fjárfesta í,
 - hlutfallslegar takmarkanir og aðferðirnar við að reikna þær út, ef takmarkanir á fjárfestingum gilda,
 - hámark skuldsetningar, ef skuldsetning er heimilud, og
 - stefnu um að takmarka gagnaðilaáhættu sem kemur upp vegna þessara viðskipta, ef fjárfestingar í fjármálaafleiðum utan verðbréfamarkaðar eða endurhverf viðskipti eru heimil,
- b) að skýrt sé frá starfsemi fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu í hálfárs- og ársskýrslum til að unnt sé að meta eignir og skuldir, tekjur og rekstur á reikningsskilatímabilinu,
- c) að einingar/hlutabréf í fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu séu daglega innleysanlegar í handbæru fé úr eignum fyrirtækisins, að beiðni handhafa einingarinnar,
- d) að fjárfestingar í fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu séu aðgreindar frá eignum stjórnanda fyrirtækisins um sameiginlega fjárfestingu og
- e) að fyrir liggja fullnægjandi áhættumat á fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu af hálfu stofnunarinnar sem fjárfestir.
52. Fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu frá þriðja landi geta komið til greina ef kröfurnar í a- til e-lið í 51. lið eru uppfylltar, með fyrirvara um samþykki lögbærs yfirvalds stofnunarinnar.

SÉRSTAKAR AÐFERÐIR

53. Ef stofnunin hefur vitneskju daglega um undirliggjandi fjárfestingar fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu getur stofnunin horft til þessara undirliggjandi fjárfestinga til að reikna út eiginfjárkröfur vegna stöðuááhattu (almennrar og sérstakrar) að því er varðar þær stöður, í samræmi við aðferðirnar sem eru settar fram í 5. viðauka. Samkvæmt þessari aðferð skal fara með stöður í fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu sem stöður í undirliggjandi fjárfestingum fyrirtækisins um sameiginlega fjárfestingu. Heimilt er að skuldajafna milli staðna í undirliggjandi fjárfestingum fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu og annarra staðna stofnunarinnar, svo fremi sem stofnunin ráði yfir nægjanlegum fjölda eininga til að gera ráð fyrir innlausn/myndun í skiptum fyrir undirliggjandi fjárfestingar.
54. Stofnanir geta reiknað eiginfjárkröfur vegna stöðuááhattu (almennrar og sérstakrar) að því er varðar stöður í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu í samræmi við aðferðirnar sem eru settar fram í þessum viðauka eða, ef leyfi til þess hefur verið veitt, í samræmi við aðferðirnar sem eru settar fram í 5. viðauka, í tengslum við áætlaðar stöður sem svara til þeirra staðna sem eru nauðsynlegar til að líkja eftir samsetningu og þróun utanaðkomandi vísitölu eða fastrar hluta- eða skuldabréfakörfu, sem um getur í a-lið, með fyrirvara um eftirfarandi skilyrði:
- tilgangurinn með umboði fyrirtækisins um sameiginlega fjárfestingu er að líkja eftir samsetningu og þróun utanaðkomandi vísitölu eða fastrar hluta- eða skuldabréfakörfu og
 - á sex mánaða tímabili hið minnsta er unnt að fastsetja svo óyggjandi sé lágmarksfylgni upp á 0,9 milli daglegra verðbreytinga á fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu og vísitölnunnar eða körfu hlutabréfa eða skuldabréfa sem það fylgir. „Fylgni“ í þessu samhengi merkir: fylgnistuðull á milli daglegrar ávöxtunar af fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu og þeirrar vísitölu eða hluta- eða skuldabréfakörfu sem það miðar við.

55. Ef stofnun fær daglega upplýsingar um undirliggjandi fjárfestingar fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu getur stofnunin reiknað eiginfjárkröfur vegna stöðuáhættu (almennrar og sérstakrar), í samræmi við aðferðirnar sem eru settar fram í þessum viðauka, með fyrirvara um eftirfarandi skilyrði:
- a) ráð er fyrir því gert að fyrirtækið um sameiginlega fjárfestingu fjárfesti í fyrstu eins mikið og umboð þess leyfir í þeim eignaflokkum sem kalla á hæstu eiginfjárkröfuna vegna stöðuáhættu (almennrar og sérstakrar) og haldi síðan áfram að fjárfesta í lækkandi röð þar til hámarki heildarfjárfestinga hefur verið náð. Farið verður með stöðuna í fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu sem beina eignarhlutdeild í hinni áætluðu stöðu,
 - b) þegar stofnanir reikna eiginfjárkröfu sína vegna stöðuáhættu skulu þær taka tillit til þess hámarks óbeinnar áhættu sem þær gætu hlotið með því að taka skuldsettar stöður í gegnum fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu, með því að auka hlutfallslega stöðuna í fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu upp að hámarki áhættu gagnvart þeim undirliggjandi fjárfestingarliðum sem leiða af umboðinu og
 - c) fari svo að eiginfjárfrafa vegna stöðuáhættu (almennrar og sérstakrar) samkvæmt þessum lið fari yfir kröfuna, sem er sett fram í 48. lið, skal setja þak á eiginfjárkröfuna á því stigi.
56. Stofnanir geta falið þriðja aðila að reikna og tilkynna um eiginfjárkröfur vegna stöðuáhættu (almennrar og sérstakrar) að því er varðar stöður í fyrirtækjum um sameiginlega fjárfestingu sem falla undir 53. og 55. lið í samræmi við aðferðirnar sem eru settar fram í þessum viðauka, að því tilskildu að tryggt sé á fullnægjandi hátt að útreikningarnir og tilkynningarnar séu réttar.
-

II. VIÐAUKI

ÚTREIKNINGUR EIGINFJÁRKRAFNA VEGNA UPPGJÖRSÁHÆTTU
OG MÓTAÐILA- OG ÚTLÁNAÁHÆTTU

UPPGJÖRS- OG AFHENDINGARÁHÆTTA

- Þegar um er að ræða viðskipti þar sem skuldagerningar, hlutabréf, erlendir gjaldmiðlar og hrávörur (að undanskildum endurhverfum verðbréfakaupum og -sölu og verðbréfa- eða hrávörulánveitingum og verðbréfa- eða hrávörulántökum) eru úppgerð eftir að afhendingarfrestur er runninn út verður stofnunin að reikna út verðmismuninn. Um er að ræða mismun á umsömdu uppgjörsvirði fyrir viðkomandi skuldagerning, hlutabréf, erlendan gjaldmiðil eða hrávöru og gjaldandi markaðsvirði þar sem mismunurinn kann að hafa í för með sér tap fyrir stofnunina. Mismunurinn skal margfaldaður með viðeigandi þætti í A-dálki í töflu 1 til að reikna út eiginfjárkröfuna.

Tafla 1

Fjöldi virkra daga eftir tilskilinn uppgjörsgdag	(%)
5 — 15	8
16 — 30	50
31 — 45	75
46 eða fleiri	100

ÓFRÁGENGIN VIÐSKIPTI

- Eigið fé stofnunarinnar skal vera eins og fram kemur í töflu 2 ef:
 - hún hefur greitt fyrir verðbréfin, erlendu gjaldmiðlana eða hrávörurnar áður en hún tók við þeim eða hefur látið af hendi verðbréf, erlenda gjaldmiðla eða hrávörur áður en hún fékk greiðslu fyrir þau og
 - einn eða fleiri dagar hafa liðið síðan greiðsla eða afhending fór fram, þegar um er að ræða viðskipti yfir landamæri.

Tafla 2

Meðferð eigin fjár vegna ófrágeginnna viðskipta

Tegund viðskipta	Að fyrstu sammingsbundnu greiðslu eða afhendingu	Frá fyrstu sammingsbundnu greiðslu eða afhendingu þar til fjórum dögum eftir aðra sammingsbundnu greiðslu eða afhendingu	Frá 5 virkum dögum eftir aðra sammingsbundnu greiðslu eða afhendingu þar til viðskiptunum lýkur
Ófrágeginn viðskipti	Engin eiginfjárfkrafa	Farið með sem áhættuskuldbindingu	Yfirfært virði auk fjárhæðar raunverulegrar jákvæðrar áhættuskuldbindingar dregið frá eigin fé

- Stofnanir, sem nota aðferðina, sem er sett fram í 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB, geta, þegar þær beita áhættuvægi á áhættuskuldbindingar í ófrágegnum viðskiptum, sem farið er með skv. 3. dálki í töflu 2, veitt mótaðilum, sem ekki hafa aðra áhættuskuldbindingu utan veltubókar hjá þeim, PD-gildi á grundvelli ytra mats á mótaðila. Stofnanir, sem nota eigið mat á tapi að gefnum vanefndum (e. LGD), geta beitt því LGD-gildi, sem er sett fram í 8. lið í 2. hluta VII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, á áhættuskuldbindingar í ófrágegnum viðskiptum sem farið er með skv. 3. dálki í töflu 2, að því tilskildu að þær beiti því á allar slíkar áhættuskuldbindingar. Á hinn bóginn geta stofnanir, sem nota aðferðina, sem er

sett fram í 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB, veitt áhættuvægi, eins og sett er fram í 78.–83. gr. þeirrar tilskipunar, að því tilskildu að þær beiti þeim á allar slíkar áhættuskuldbindingar eða geti fengið öllum slíkum áhættuskuldbindingum 100% áhættuvægi.

Ef fjárhæð jákvæðrar áhættuskuldbindingar, sem stafar af færslu í ófrágengnum viðskiptum, er ekki veruleg geta stofnanir fengið þessum áhættuskuldbindingum 100% áhættuvægi.

- Þegar um er að ræða allsherjarbilun í uppgjors- eða greiðslujöfnunarkerfi geta lögbær yfirvöld fallið frá eiginfjárkröfunum, sem eru reiknaðar eins og segir í 1. og 2. lið, þar til bætt hefur verið úr ástandinu. Í því tilviki ber ekki að líta svo á að mótaðili, sem lætur hjá líða að gera upp viðskipti, hafi ekki staðið í skilum að því er varðar útlánaáhættu.

MÓTAÐILA- OG ÚTLÁNAÁHÆTTA (CCR)

- Stofnun skal hafa eigið fé á móti mótaðila- og útlánaáhættu sem verður til vegna áhættuskuldbindingar af völdum eftirfarandi:
 - afleiðugerninga og lánsafleiða sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar,
 - endurhverfra verðbréfakaupa, endurhverfrar verðbréfasölu, verðbréfa- eða hrávörulánveitinga eða verðbréfa- eða hrávörulántöku sem byggist á verðbréfum eða hrávörum sem eru í veltubókinni,
 - viðbótarlánveitinga vegna kaupa/sölu á verðbréfum eða hrávörum og
 - langra samninga með afhendingu.
- Með fyrirvara um ákvæði 7.–10. liðar skal reikna virði áhættuskuldbindinga og fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga vegna þeirra í samræmi við ákvæðin í 3. þætti 2. kafla í V. bálki tilskipunar 2006/48/EB, en tilvísanir í „lánastofnanir“ í þeim þætti eru túlkaðar sem tilvísanir í „stofnanir“, tilvísanir í „móðurlánastofnanir“ eru túlkaðar sem tilvísanir í „móðurstofnanir“ og eru samhliða hugtök túlkuð í samræmi við það.
- Að því er varðar 6.lið:

ber að líta svo á að IV. viðauka við tilskipun 2006/48/EB hafi verið breytt þannig að hann feli í sér 8. lið í C-þætti I. viðauka við tilskipun 2004/39/EB,

ber að líta svo á að III. viðauka við tilskipun 2006/48/EB hafi verið breytt þannig að hann feli í sér eftirfarandi texta á eftir neðanmálgreinunum í töflu 1:

„Í því skyni að reikna hugsanlega framtíðarlánaáhættu, þegar um er að ræða lánaafleiður sem eru heildarskiptasamningar og lánaafleiður sem eru skuldatryggingar, skal margfalda nafnverð gerningsins með eftirfarandi hundradshlutum:

- ef tilgreinda skuldbindingin er af þeirri gerð að hún teldist vera fullgildur liður í skilningi I. viðauka ef hún leiddi til beinnar áhættuskuldbindingar fyrir stofnunina: 5% og
- ef tilgreinda skuldbindingin er af þeirri gerð að hún teldist ekki vera fullgildur liður í skilningi I. viðauka ef hún leiddi til beinnar áhættuskuldbindingar fyrir stofnunina: 10%.

Þegar um er að ræða skuldatryggingu skal hins vegar stofnun sem ber áhættu sem stafar af skiptasamningnum og myndar gnóttstöðu í undirliggjandi gerningi vera heimilt að nota töluna 0% að því er varðar hugsanlega framtíðarlánaáhættu, nema skuldatryggingin sé með fyrirvara um uppgjör við ógjaldfærni þess aðila sem ber áhættu sem stafar af skiptasamningnum og myndar skortstöðu í undirliggjandi gerningi, jafnvel þótt undirliggjandi gerningur sé ekki í vanskilum.“

Ef lánsafleiðan veitir vörn í tengslum við „n-ta vanskilaaðila“ meðal nokkurra undirliggjandi skuldbindinga ákvarðast það hvaða hundradshluta, sem mælt er fyrir um hér að framan, verður beitt, af skuldbindingunni með n-tu lægstu lánshæfisgæði, sem ákvarðast af því hvort hún teldist fullgildur liður, í skilningi I. viðauka, ef stofnunin myndi stofna til hennar.

- Að því er varðar 6. lið skal stofnunum ekki heimilt, þegar þær reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga, að nota einföldu aðferðina um fjárhagslegar tryggingar, sem er sett fram í 24.–29. lið í 3. hluta VIII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, fyrir viðurkenningar á áhrifum fjárhagslegrar tryggingar.
- Að því er varðar 6. lið og þegar um er að ræða endurverf viðskipti og verðbréfa- eða hrávörulántökur eða verðbréfa- eða hrávörulánveitingar sem eru bókaðar í veltubókina má skrá alla fjármálagerninga og hrávörur sem eru hæfar til að vera í veltubókinni sem gilda tryggingu. Að því er varðar áhættuskuldbindingar vegna afleiðugerninga sem verslað er

með utan verðbréfamarkaðar og sem eru bókaðar í veltubókina má einnig færa hrávörur, sem eru hæfar til að vera í veltubókinni, sem gilda tryggingu. Við útreikninga til að jafna flökt með þeim hætti að slíkir fjármálagerningar eða hrávörur, sem eru ekki hæfar skv. VIII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, eru lánaðar, seldar eða veittar, eða teknar að láni, keyptar eða tekið er við þeim sem tryggingu eða á annan hátt í slíkum viðskiptum og ef stofnunin notar eftirlitsaðferðina til að jafna flökt skv. 3. hluta VIII. viðauka við þá tilskipun, skal fara með slíka gerninga og hrávörur á sama hátt og hlutabréf utan aðalvísitölu sem eru skráð á viðurkenndum verðbréfamarkaði.

Ef stofnanir nota aðferð til að jafna flökt sem byggist á eigin mati skv. 3. hluta VIII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB að því er varðar fjármálagerninga eða hrávörur, sem eru ekki hæfar skv. VIII. viðauka við þá tilskipun, verður að reikna leiðréttingu á flökti fyrir hvern einstakan lið. Ef stofnanir nota aðferð innri líkana sem er skilgreind í 3. hluta VIII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB geta þær einnig beitt þessari aðferð í veltubókinni.

10. Að því er varðar 6. lið og í tengslum við viðurkenningu á rammisamkomulagi um skuldajöfnun, sem tekur til endurhverfra viðskipta og/eða verðbréfa- eða hrávörulánveitinga eða verðbréfa- eða hrávörulántöku og/eða annarra viðskipta á fjármagnsmarkaði, er skuldajöfnun þvert á stöður í veltubókinni og utan veltubókar aðeins viðurkennd þegar skuldajöfnuðu viðskiptin uppfylla eftirfarandi skilyrði:
 - a) öll viðskipti eru færð til markaðsvirðis daglega og
 - b) alla liði, sem fengnir eru að láni, keyptir eða tekið er við í viðskiptunum, má færa sem gilda fjárhagslega tryggingu skv. 3. undirlið í 3. þætti í 2. kafla í V. bálki tilskipunar 2006/48/EB án þess að beita 9. lið þessa viðauka.
11. Ef lánaafleiða, sem er í veltubókinni, er hluti innri áhættuvarnar og útlánavörnin er færð samkvæmt tilskipun 2006/48/EB skal litið svo á að ekki sé um að ræða mótaðilaáhættu vegna stöðunnar í lánaafleiðunni.
12. Eiginfjárfarkrafan skal vera 8% af heildarfjárhæðum í áhættuvegnum áhættuskuldbindingum.

III. VIÐAUKI

ÚTREIKNINGUR EIGINFJÁRKRÖFU VEGNA GJALDEYRISÁHÆTTU

- 1) Ef samtala hreinnar heildargjaldeyrisstöðu stofnunar og hreinnar gullstöðu hennar, reiknuð í samræmi við aðferðina, sem er sett fram í 2. lið, fer yfir 2% af samanlögðu eigin fé, skal hún margfalda samtölu hreinnar gjaldeyrisstöðu og hreinnar gullstöðu sinnar með 8% til þess að reikna eiginfjárkröfu sína gagnvart gengisáhættu.
2. Beita skal tveggja þrepa útreikningi fyrir eiginfjárkröfur vegna gengisáhættu.
 - 2.1. Í fyrsta lagi skal reikna hreina, opna stöðu stofnunarinnar í hverjum gjaldmiðli (þ.m.t. skýrslugjafargjaldmiðli) og í gulli. Þessi hreina, opna staða skal vera samtala eftirfarandi þátta (jákvæða eða neikvæða):
 - a) nettónústöðu (þ.e. allir eignaliðir að frádregnum skuldaliðum, þ.m.t. áfallnir vextir, í viðkomandi gjaldmiðli eða, vegna gulls, nettónústaða gulls),
 - b) hreinnar, framvirktrar stöðu (þ.e. allar fjárhæðir sem tekið verður við, að frádregnum öllum fjárhæðum sem greiddar verða samkvæmt framvirkum gjaldeyris- og gullviðskiptum, þ.m.t. staðlaðir, framvirkir gjaldeyris- og gullsamningar og höfuðstóll gjaldeyris-skriptasamninga sem ekki er talinn með í nústöðunni),
 - c) óafturkallanlegra ábyrgða (og svipaðra gerninga) sem víst er að verði innheimtar og líklegt er að endurheimtist ekki,
 - d) hreinna framtíðartekna/-gjalda sem enn eru ekki áfallin en eru þegar að fullu áhættuvarin (eftir ákvörðun stofnunarinnar, sem reikningsskilin taka til, og að fengnu leyfi lögbærra yfirvalda, má telja með hreinar framtíðartekjur/-gjöld sem ekki hafa verið færð í bókhaldið en eru þegar að fullu áhættuvarin með framvirkum gjaldeyrisviðskiptum). Þessa heimild skal nýta á samræmdan hátt,
 - e) hreins delta- (eða delta grundvallaðs) jafngildis alls valréttar í erlendum gjaldmiðli og gulli og
 - f) markaðsvirðis annars valréttar (þ.e. sem er ekki í erlendum gjaldmiðli eða gulli).

Allar stöður, sem stofnun hefur tekið beinlínis til að áhættuverja sig fyrir áhrifum óhagstæðs gengis á eiginfjárlutfall, má undanskilja við útreikning á hreinum, opnum gjaldeyrisstöðum. Slíkar stöður mega ekki vera tengdar veltubókarviðskiptum eða kerfisbundnar í eðli sínu og skal fá samþykki lögbærra yfirvalda fyrir því að undanskilja þær og fyrir öllum breytingum á skilmálum fyrir því. Heimilt er að fara á sama hátt með stöður stofnunar, sem tengjast liðum, sem þegar hafa verið dregnir frá við útreikning á eigin fé, með fyrirvara um sömu skilyrði.

Við útreikninginn, sem um getur í fyrstu málsgrein, að því er varðar fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu, skal taka tillit til raunverulegrar gjaldeyrisstöðu fyrirtækisins um sameiginlega fjárfestingu. Stofnunum er heimilt að nota skýrslugjöf þriðja aðila um gjaldeyrisstöðu fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu ef tryggt er á fullnægjandi hátt að sú skýrslugjöf sé rétt. Ef stofnun hefur ekki vitneskju um gjaldeyrisstöðu fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu skal gengið út frá því að fyrirtækið um sameiginlega fjárfestingu hafi fjárfest eins mikið í erlendum gjaldeyri og umboð þess leyfir og skulu stofnanir, að því er varðar veltubókarstöður, taka tillit til hámarks óbeinnar áhættu sem það hefði í för með sér ef þær tækju skuldsettar stöður í gegnum fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu, þegar þær reikna eiginfjárkröfu sína vegna gengisáhættu. Þetta skal gert með því að auka hlutfallslega stöðuna í fyrirtækinu um sameiginlega fjárfestingu upp að hámarksáhættu gagnvart undirliggjandi fjárfestingarliðum sem stafa af umboði til fjárfestinga. Fara skal með áætlaða gjaldeyrisstöðu fyrirtækisins um sameiginlega fjárfestingu sem sérstakan gjaldmiðil samkvæmt meðferð fjárfestinga í gulli, með fyrirvara um þá breytingu, ef stefna fjárfestingar fyrirtækisins um sameiginlega fjárfestingu liggur fyrir, að leggja megi heildargnóttstöðuna við opnu heildargnóttstöðuna í erlendum gjaldeyri og heildarskortstöðuna megi leggja við opnu heildarskortstöðuna í erlendum gjaldeyri. Engin skuldajöfnun er heimil milli slíkra staðna áður en útreikningurinn fer fram.

Lögbærum yfirvöldum er frjálst að leyfa stofnunum að nota hreint núvirði við útreikning á hreinum, opnum stöðum í hverjum gjaldmiðli og í gulli.

- 2.2. Í öðru lagi skulu hreinar kort- og gnóttstöður í hverjum gjaldmiðli, öðrum en skýrslugjafargjaldmiðlinum, og hreinar gnótt- eða skortstöður í gulli umreiknaðar á dagsgengi yfir í skýrslugjafargjaldmiðlinum. Þær skulu síðan lagðar saman hvor í sínu lagi þannig að þær myndi samtölu hreinna kortstaðna og samtölu hreinna gnóttstaðna. Sú þessara tveggja samtalna sem hærri reynist skal vera samtala hreinnar gjaldeyrisstöðu stofnunarinnar.

3. Þrátt fyrir 1. og 2. lið og þar til frekari samræming fer fram er lögbærum yfirvöldum heimilt að mæla fyrir um eða leyfa stofnunum að nota eftirfarandi aðferðir að því er varðar þennan viðauka.
 - 3.1. Lögbær yfirvöld geta heimilað lægri eiginfjárkröfur stofnana vegna staðna í nátengdum gjaldmiðlum en þeirra sem leiða af beitingu 1. og 2. liðar. Lögbærum yfirvöldum er aðeins heimilt að líta á tvo gjaldmiðla sem nátengda ef líkur á tapi, reiknaðar á grundvelli gagna um daglegt gengi næstliðinna þriggja eða fimm ára, á jafnháum stöðum með gagnstæðum formerkjum í slíkum gjaldmiðlum næstu 10 virka daga, sem er í hæsta lagi 4% af verðgildi viðkomandi jafnaðrar stöðu (metið í skýrslugjafargjaldmiðlinum), eru a.m.k. 99%, ef miðað er við þriggja ára athugunartímabil, eða 95%, ef miðað er við fimm ára athugunartímabil. Eiginfjárfrafa í tengslum við jafnaða stöðu í tveimur nátengdum gjaldmiðlum skal vera 4% margfölduð með verðgildi jöfnuðu stöðunnar. Eiginfjárfrafa í tengslum við ójafnaðar stöður í nátengdum gjaldmiðlum og allar stöður í öðrum gjaldmiðlum skal vera 8% margfölduð með þeirri samtölu sem hærrí er af hreinum skort- eða gnóttstöðum í þessum gjaldmiðlum, eftir að jafnaðar stöður í nátengdum gjaldmiðlum hafa verið dregnar frá.
 - 3.2. Lögbærum yfirvöldum er heimilt að leyfa stofnunum að halda stöðum í gjaldmiðli, sem heyrir undir lagalega bindandi milliríkjasamning um að takmarka sveiflur í honum miðað við aðra gjaldmiðla sem falla undir sama samning, utan hverri þeirra aðferða í 1. og 2. lið og lið 3.1 sem þær beita. Stofnanir skulu reikna út jafnaðar stöður sínar í slíkum gjaldmiðlum og fella þær undir eiginfjárkröfu sem er ekki lægri en helmingurinn af leyfilegu hámarksfráviki sem kveðið er á um í milliríkjasamningnum, sem um ræðir, að því er viðkomandi gjaldmiðla varðar. Fara skal með ójafnaðar stöður í þessum gjaldmiðlum á sama hátt og aðra gjaldmiðla. Þrátt fyrir fyrstu undirgrein er lögbærum yfirvöldum heimilt að leyfa að eiginfjárfrafa vegna jafnaðra staðna í gjaldmiðlum aðildarríkja, sem taka þátt í öðru stigi efnahags- og myntbandalagsins, sé 1,6% margfölduð með virði slíkra jafnaðra staðna.
4. Heimilt er að sundurliða hreinar stöður í samsettu gjaldmiðlum í einstaka gjaldmiðla í samræmi við gildandi kvóta.

IV. VIÐAUKI

ÚTREIKNINGUR EIGINFJÁRKRFU VEGNA HRÁVÖRUÁHÆTTU

1. Allar stöður í hrávörum eða hrávöruafleiðum skulu tilgreindar í stöðluðum mælieiningum. Dagsverð hverrar hrávöru skal tilgreint í skýrslugjafargjaldmiðlinum.
2. Stöður í gulli eða gullafleiðum teljast háðar gengisáhættu og skal fara með þær í samræmi við III. viðauka eða V. viðauka, eftir því sem við á, við útreikning á markaðsáhættu.
3. Að því er þennan viðauka varðar má aðeins undanskilja stöður, sem eru hrein fjármögnun hlutabréfa, við útreikning á hrávöruáhættu.
4. Vaxtaþrosentu- og gengisáhætta, sem önnur ákvæði þessa viðauka taka ekki til, skal höfð með við útreikning á almennri áhættu af skuldagerningum í veltuvíðskiptum og við útreikning á gengisáhættu.
5. Þegar skortstaða gjaldfellur á undan gnóttstöðu skulu stofnanir einnig tryggja sig fyrir hættunni á því að skortur verði á lausafé sem kann að vera á sumum mörkuðum.
6. Að því er varðar 19. lið skal hrein staða stofnunar í hverri hrávöru vera sú upphæð sem gnóttstöður (skortstöður) hennar eru umfram skortstöður (gnóttstöður) hennar í sömu hrávöru og sams konar stöðluðum, framvirkum hrávörusamningum, valrétti og kauprétti.

Lögbær yfirvöld skulu leyfa að farið sé með stöður í afleiðugerningum, sbr. 8., 9. og 10. lið, sem stöður í undirliggjandi hrávöru.

7. Lögbær yfirvöld geta litið á eftirtaldar stöður sem stöður í sömu hrávöru:
 - a) stöður í mismunandi undirflokkum hrávöru, ef undirflokkarnir teljast innbyrðis skiptanlegir, og
 - b) stöður í sambærilegum hrávörum ef um er að ræða vörur sem nálgast það að vera staðgönguvörur og ef hægt er að sýna fram á með góðu móti að fylgnin sé minnst 0,9 milli verðhreyfinga á tímabili sem nær yfir eitt ár hið minnsta.

Sérstakir gerningar

8. Fella skal framvirka hrávöruviðskiptasamninga og framvirkar skuldbindingar um kaup og sölu á einstökum hrávörum inn í matskerfið sem hugsaðar fjárhæðir í stöðluðum mælieiningum og setja þeim binditíma með vísan til lokadagsetningar.

Lögbær yfirvöld geta leyft að eiginfjárfrafa vegna staðlaðra, framvirkra samninga, sem verslað er með á verðbréfamarkaði, sé jöfn tryggingunni sem verðbréfamarkaðurinn krefst ef þau eru þess fullviss að hún gefi rétt mat á áhættunni sem tengist staðlaða, framvirka samningnum og að hún sé að minnsta kosti jöfn þeirri eiginfjárfrafa vegna staðlaðs, framvirkis samnings sem fengist með reikningsaðferðinni, sem er lýst síðar í þessum viðauka, eða með því að beita aðferð innri líkana sem lýst er í V. viðauka.

Lögbær yfirvöld geta einnig heimilað að eiginfjárfrafa vegna samnings um viðskipti með hrávöruafleiður utan verðbréfamarkaða (e. OTC commodity derivatives contract), af því tagi sem um getur í þessum lið og sem greiðslujöfnunarstöð, sem þau viðurkenna, hefur afgreitt, sé jöfn tryggingunni, sem greiðslujöfnunarstöðin krefst, ef þau eru þess fullviss að hún gefi rétt mat á áhættunni, sem tengist viðkomandi afleiðusamningi, og að hún sé að minnsta kosti jöfn þeirri eiginfjárfrafa vegna umrædds samnings, sem fengist við útreikning með reikningsaðferðinni, sem er lýst síðar í þessum viðauka, eða með því að beita aðferð innri líkana sem er lýst í V. viðauka.

9. Hrávöruskiptasamninga, þar sem annars vegar er fast verð og hins vegar markaðsverð hverju sinni, ber að fella inn í binditímaaðferðina, eins og sett er fram í 13.–18. lið, sem röð staðna sem eru jafnar hugsaðri fjárhæð samningsins, þar sem ein staða samsvarar hverri greiðslu af skiptasamningnum og er felld inn í binditímaflokk í 13. lið í töflu 1. Stöðurnar teljast gnóttstöður ef stofnunin greiðir fast verð og fær breytilegt verð, en skortstöður ef stofnunin fær fast verð og greiðir breytilegt verð.

Hrávöruviðskiptasamningar, þar sem skipst er á ólíkum hrávörum, skulu færðir í viðeigandi flokka vegna binditímaáætlunarinnar.

10. Að því er þennan viðauka varðar skal fara með valrétt í hrávöru eða hrávöruafleiðum eins og um væri að ræða stöður að sama verðgildi og fjárhæð undirliggjandi gernings sem valrétturinn vísar til, margfaldað með deltaguðlinum. Síðari stöðurnar má jafna á móti hvaða samsvarandi stöðu sem er í sams konar undirliggjandi hrávöru eða hrávöruafleiðu. Deltastuðullinn, sem er notaður, skal vera sá sami og á viðkomandi verðbréfamarkaði, sá sem lögbær yfirvöld reikna út eða, ef hann liggur ekki fyrir eða um er að ræða valrétt sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar, deltaguðullinn sem stofnunin sjálf reiknar með fyrirvara um að lögbær yfirvöld séu þess fullviss að líkanið, sem stofnunin notaði, sé viðunandi.

Þó er lögbærum yfirvöldum einnig heimilt að mæla fyrir um að stofnanirnar reikni sjálfar deltaguðul sinn með því að nota aðferð sem lögbær yfirvöld tilgreina.

Trygging skal vera fyrir öðrum áhættum sem tengjast valrétti í hrávöru, að frátalinni deltaguðulsáhættunni.

Lögbær yfirvöld geta leyft að eiginfjárfrafa vegna útgefins valréttar í hrávöru, sem verslað er með á verðbréfamarkaði, sé jöfn tryggingunni sem verðbréfamarkaðurinn krefst ef þau eru þess fullviss að í henni felist rétt mat á áhættunni sem tengist valréttinum og að hún sé að minnsta kosti jöfn þeirri eiginfjárkröfu vegna valréttar sem fengist með reikningsaðferðinni, sem er lýst síðar í þessum viðauka, eða með því að beita aðferð innri líkana sem lýst er í V. viðauka.

Lögbær yfirvöld geta einnig heimilað að eiginfjárfrafa vegna valréttar í hrávöru, sem verslað er með utan verðbréfamarkaða og er afgreiddur hjá greiðslujöfnunarstöð sem þau viðurkenna, sé jöfn tryggingunni sem greiðslujöfnunarstöðin krefst, ef þau eru þess fullviss að í henni felist rétt mat á áhættunni sem tengist valréttinum og að hún sé að minnsta kosti jöfn þeirri eiginfjárkröfu vegna valréttar utan verðbréfamarkaða sem fengist með reikningsaðferðinni, sem er lýst síðar í þessum viðauka, eða með því að beita aðferð með innri líkönum sem lýst er í V. viðauka.

Að auki geta þau leyft að eiginfjárfrafa sem tengist keyptum valrétti í hrávöru, sem verslað er með á verðbréfamarkaði, eða sem verslað er með utan verðbréfamarkaða, sé sú sama og fyrir undirliggjandi hrávöru, að því tilskildu að krafan sem af því leiðir fari ekki yfir markaðsvirði valréttarins. Eiginfjárfrafa vegna útgefins valréttar í hrávöru, sem verslað er með utan verðbréfamarkaðar, skal ákveðin í hlutfalli við undirliggjandi hrávöru.

11. Fara skal með kauprétt tengdan hrávöru á sama hátt og valrétt í hrávöru sem um getur í 10. lið.
12. Framseljandi hrávöru eða ábyrgðarréttinda í tengslum við eignarhald hrávöru í endurhverfum verðbréfakaupum og hrávöruhlánveitandi í hrávöruhlánssamningi skal reikna slíkar hrávörur með í eiginfjárkröfum samkvæmt þessum viðauka.
- a) *Binditímaaðferð*
13. Stofnanirnar skulu nota sérstaka binditímaaðferð í samræmi við töflu 1 fyrir hverja hrávöru. Allar stöður í þeirri hrávöru og allar stöður, sem teljast stöður í sömu hrávöru skv. 7. lið, skulu færðar í viðeigandi binditímaflokk. Áþreifanlegar birgðir skulu færðar í fyrsta binditímaflokk.

Tafla 1

Binditímaflokkur (1)	Vaxtaálag (í %) (2)
0 ≤ 1 mánuður	1,50
> 1 ≤ 3 mánuðir	1,50
> 3 ≤ 6 mánuðir	1,50
> 6 ≤ 12 mánuðir	1,50
> 1 ≤ 2 ár	1,50
> 2 ≤ 3 ár	1,50
> 3 ár	1,50

14. Lögbær yfirvöld geta heimilað að stöður í sömu hrávöru, eða sem litið er á sem slíkar skv. 7. lið, séu jafnaðar og flokkaðar í viðeigandi binditímaflokk á nettógrundvelli ef um er að ræða eftirfarandi:

- a) stöður í samningum með sama binditíma og
- b) stöður í samningum með binditíma sem lýkur með innan við tíu daga millibili ef verslað er með samningana á mörkuðum með daglega afhendingartíma.

15. Stofnunin skal því næst reikna samtölu gnóttstaðna og samtölu skortstaðna í hverjum binditímaflokki. Fjárhæðir þeirra fyrrnefndu (síðarnefndu), sem eru jafnaðar á móti þeim síðarnefndu (fyrrnefndu) í tilteknum binditímaflokki, skulu teljast jafnaðar stöður í þeim flokki, en eftirstöðvar gnótt- eða skortstöðu teljast ójöfnuð staða sama flokks.
16. Sá hluti ójafnaðrar gnóttstöðu (skortstöðu) í tilteknum binditímaflokki sem er jafnaður á móti ójafnaðri skortstöðu (gnóttstöðu) lengri binditímaflokks er jöfnuð staða þessara tveggja binditímaflokka. Sá hluti ójafnaðrar gnótt- eða skortstöðu, sem ekki er unnt að jafna með þessum hætti, telst ójafnaða staðan.
17. Eiginfjákröfur stofnunarinnar vegna hvernar hrávöru skulu reiknaðar á grundvelli viðeigandi binditímaaðferðar sem samtala eftirtalinna þátta:
- samtölu jafnaðra gnótt- og skortstaðna, margfölduð með viðeigandi vaxtaálagi, sem tilgreint er í öðrum dálki í töflu 1 í 13. lið fyrir hvern binditímaflokk, og með dagsverði hrávörunnar,
 - jafnaða stöðu milli tveggja binditímaflokka fyrir hvern binditímaflokk, sem ójöfnuð staða er flutt í, margfölduð með 0,6% (fjármögnunarvextir), og með dagsverði hrávörunnar og
 - eftirstöðvar ójafnaðra staðna, margfaldaðar með 15% (framvirkt álag) og með dagsverði hrávörunnar.
18. Heildareiginfjákræfa stofnunarinnar vegna hrávöruáhættu skal reiknuð sem samtala eiginfjákræfna sem eru reiknaðar út fyrir hverja hrávöru skv. 17. lið.
- Einfölduð aðferð*
19. Eiginfjákræfa stofnunar fyrir hverja hrávöru skal reiknuð sem samtala:
- 15% hreinu stöðunnar, gnóttstöðu eða skortstöðu, sem er margfölduð með dagsverði hrávörunnar og
 - 3% vergu stöðunnar, gnóttstöðu auk skortstöðu, sem er margfölduð með dagsverði hrávörunnar.
20. Heildareiginfjákræfa stofnunarinnar vegna hrávöruáhættu skal reiknuð sem samtala eiginfjákræfna sem eru reiknaðar út fyrir hverja hrávöru skv. 19. lið.
- Rýmkuð binditímaaðferð*
21. Lögbær yfirvöld geta heimilað stofnunum að nota þær lágmarksprósentur fyrir vaxtaálag, fjármögnunarálag og framvirkt álag sem fram koma í eftirfarandi töflu (töflu 2) í stað þeirra sem um getur í 13., 14., 17. og 18. lið, að því tilskildu að téðar stofnanir, að mati lögbærra yfirvalda:
- stundi veruleg hrávöruviðskipti,
 - séu með fjölþætt hrávöruverðbréfasafn og
 - séu ekki enn komnar í aðstöðu til þess að beita innri líkönum við útreikning á eiginfjákröfu vegna hrávöruáhættu í samræmi við V. viðauka.

Tafla 2

	Góðmálmar (nema gull)	Ódýrir málmar	Landbúnaðarafurðir („softs“)	Annað, þ.m.t. orkuafurðir
Vaxtaálag (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Fjármögnunarvextir (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Fjármögnunarálag (%)	8	10	12	15

V. VIÐAUKI

NOTKUN INNRI LÍKANA VIÐ ÚTREIKNING EIGINFJÁRKRÖFU

1. Lögbær yfirvöld geta, að uppfylltum skilyrðunum sem mælt er fyrir um í þessum viðauka, leyft stofnunum að reikna eiginfjárkröfur sínar vegna stöðuáhættu, gengisáhættu og/eða hrávöruáhættu samkvæmt eigin, innri áhættustýringarlíkönunum í stað aðferðanna, sem lýst er í I., III. og IV. viðauka, eða ásamt þeim. Í hverju tilviki skal krafist ótvíræðrar viðurkenningar af hálfu lögbærra yfirvalda á notkun líkana til eftirlits með eiginfjárstöðu.
2. Viðurkenning skal því aðeins veitt að lögbær yfirvöld séu þess fullviss að áhættustýringarkerfi viðkomandi stofnunar sé skilvirkt og að því sé beitt af heilindum og enn fremur að eftirtaldir gæðakröfur séu uppfylltar:
 - a) innra áhættumatslíkan sé kyrfilega samþætt daglegu áhættustýringarferli stofnunarinnar og nýtist sem grundvöllur skýrslugjafar um áhættugrunn til stjórnenda stofnunarinnar,
 - b) stofnunin haldi úti áhættueftirlitsdeild sem sé óháð viðskiptadeildum og heyri beint undir stjórnendum stofnunarinnar. Deildin skal annast hönnun og notkun áhættustýringarkerfis stofnunarinnar. Hún skal leggja fram og greina daglegar skýrslur um niðurstöður samkvæmt áhættumatslíkaninu og um viðeigandi ráðstafanir varðandi viðskiptatakmarkanir. Deildin skal einnig annast upphaflega og áframhaldandi fullgildingu innra líkansins,
 - c) stjórn stofnunarinnar og stjórnendur hennar taki virkan þátt í áhættueftirlitinu og daglegar skýrslur áhættueftirlitsdeildarinnar séu lagðar fyrir svo háttsetta stjórnendur að þeir hafi bæði umboð til þess að lækka bæði stöður, sem einstakir víxlarar (e. traders) hafa tekið fyrir, og áhættugrunn stofnunarinnar í heild,
 - d) stofnunin hafi á að skipa nægu starfsfólki sem er faglært í meðferð flókinna líkana á sviði veltuviðskipta, áhættueftirlits, endurskoðunar og bakvinnslu,
 - e) stofnunin hafi sett verklagsreglur um vöktun og að tryggt sé að skjalfestum, innri stefnumiðum og eftirlitsaðgerðum sé fylgt að því er varðar heildarrekstur áhættumatskerfisins,
 - f) reynslan af líkani stofnunarinnar hafi sýnt að með því sé áhætta metin af viðunandi nákvæmni,
 - g) stofnunin láti oft gera strangar álagsprófanir og niðurstöður slíkra prófana séu lagðar fyrir hátt setta stjórnendur og endurspeglar í stefnumiðum og takmörkunum sem þeir setja. Þessu ferli er einkum ætlað að taka á lausafjárskorti á mörkuðum við álagsaðstæður, samþjöppunaráhættu, einstefnumörkuðum, ófyrirsjáanlegri áhættu og skyndilegri vanskilaáhættu (e. jump-to-default), frávikum frá línuleika framleiðsluvara, stöðum í miklu tapi (e. deep out-of-the-money), stöðum sem eru háðar verðmun og annarri áhættu sem innri líkönin greina ekki á tilhlýðilegan hátt. Þau áföll sem notuð eru skulu endurspegla eðli verðbrefasafnanna og þann tíma sem það getur tekið að koma upp vörnum gegn áhættum eða stýra þeim við erfiðar markaðsaðstæður og
 - h) stofnunin láti fara fram óháða endurskoðun á áhættumatskerfi sínu sem lið í reglulegri innri endurskoðun sinni.

Endurskoðunin sem um getur í h-lið fyrstu málsgreinar skal bæði taka til starfsemi viðskiptadeilda og sjálfstæðrar áhættueftirlitsdeildar. Stofnunin skal að minnsta kosti árlega standa fyrir heildrænni endurskoðun á áhættustýringarferli sínu.

Í slíkri endurskoðun skal athuga eftirfarandi:

- a) hvort skráning gagna um áhættustýringarkerfið og ferli þess og skipulag áhættueftirlitsdeildarinnar er fullnægjandi,
- b) samþættingu markaðsáhættuáðgerða við daglega áhættustýringu og það hve heildstætt upplýsingastjórnunarkerfið er,
- c) það ferli sem stofnunin fylgir við að samþykkja áhættuverðlagningarlíkön og virðismatskerfi sem bæði starfsmenn í framlínu og bakvinnslu nota,
- d) að hve miklu leyti markaðsáhætta greinist með áhættumatslíkaninu og hvernig marktækar breytingar skila sér í áhættumatsferlinu,

- e) hversu áreiðanleg og fullnægjandi stöðugögn eru, hversu nákvæmar og viðeigandi forsendur um óstöðugleika og fylgni reynast, og hversu réttir útreikningar um virðisamat og áhættunæmi reynast,
- f) sannprófunarferlið sem stofnunin notar til þess að meta samkvæmni, tímanleika og áreiðanleika þeirra gagnagrunna sem notaðir eru til að keyra innri líkön, þ.m.t. hversu óháðir slíkir gagnagrunnar eru og
- g) sannprófunaraðferðina sem stofnunin notar til að meta það afturvirka eftirlit sem fer fram til að meta nákvæmni líkananna.
3. Stofnanir skulu koma á fót vinnsluferlum til að tryggja að aðilar, sem hafa tilskilin starfsréttindi og eru óháðir þróunarferlinu, fullgildi innri líkön þeirra á fullnægjandi hátt til að tryggja að þau séu skilvirk og greini allar áhættur sem skipta máli á fullnægjandi hátt. Fullgildingin skal framkvæmd við upphaflega þróun innra líkansins og þegar gerðar eru verulegar breytingar á innra líkaninu. Eining skal framkvæma fullgildinguna með reglulegu millibili en einkum ef orðið hafa verulegar skipulagsbreytingar á markaðnum eða breytingar á samsetningu verðbréfasafnsins sem gætu leitt til þess að innra líkanið væri ekki lengur fullnægjandi. Stofnanir skulu hagnýta sér framfarir í tækni og bestu starfsvenjum eftir því sem þær þróast. Fullgilding innra líkans skal ekki einskorðast við afturvirkt eftirlit heldur skal hún einnig a.m.k. fela í sér eftirfarandi:
- a) prófanir til að sýna fram á að allar forsendur, sem gengið er út frá innan innra líkansins, eigi við og vanmeti ekki eða ofmeti áhættuna,
- b) stofnanir skulu, auk lögboðinnar áætlunar um afturvirkt eftirlit, annast eigin fullgildingarpróf á innra líkani í tengslum við áhættu og skipulag verðbréfasafna sinna og
- c) notkun áætlaðra verðbréfasafna til að tryggja að innra líkanið geti greint sérstaka skipulagsþætti sem geta komið upp, t.d. verulega grundvallaráhættu og samþjöppunaráhættu.
4. Stofnunin skal hafa eftirlit með nákvæmni og árangri líkans síns með því að standa fyrir áætlun um afturvirkt eftirlit. Með afturvirka eftirlitinu skal fást samanburður, fyrir hvern viðskiptadag, á eins dags virðisáhættu, sem reiknuð er með líkani stofnunarinnar fyrir lokastöður verðbréfasafnsins í dagslok, og dagsbreytingum á verðgildi verðbréfasafnsins sem koma í ljós við lok næsta viðskiptadags.
- Lögbær yfirvöld skulu athuga hæfni stofnunar til að framkvæma afturvirkt eftirlit bæði á raunverulegum og áætluðum breytingum á verðgildi verðbréfasafnsins. Afturvirkt eftirlit með áætluðum breytingum á verðgildi verðbréfasafnsins fer fram með samanburði á verðgildi verðbréfasafnsins í dagslok og verðgildi þess í lok næsta dags, miðað við óbreyttar stöður. Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að stofnanirnar geri viðeigandi ráðstafanir til að bæta áætlun sína um afturvirkt eftirlit ef hún þykir ófullnægjandi. Lögbær yfirvöld geta krafist þess að stofnanir framkvæmi afturvirkt eftirlit, annaðhvort á niðurstöðum áætlaðra viðskipta (með því að nota breytingar sem yrðu á verðgildi verðbréfasafnsins ef stöður í dagslok héldust óbreyttar) eða raunverulegra veltuviðskipta (að frátöldum þóknunum, umboðslaunum og hreinum vaxtatekjum), eða hvoru tveggja.
5. Að því er varðar útreikning á eiginfjákröfum vegna sérstakrar áhættu sem tengist stöðum í skuldabréfum og hlutabréfum í veltuviðskiptum, geta lögbær yfirvöld viðurkennt notkun stofnunar á innra líkani sínu ef það fullnægir skilyrðunum sem um getur síðar í þessum viðauka og uppfyllir auk þess eftirfarandi skilyrði:
- a) það skýrir sögulegar verðbreytingar í verðbréfasafninu,
- b) það greinir samþjöppun í umfangi og breytingum á samsetningu verðbréfasafnsins,
- c) það stendur af sér óhagstætt umhverfi,
- d) það fæst staðfest með afturvirku eftirliti sem miðar að því að meta hvort sérstök áhætta sé greind á nákvæman hátt. Ef lögbær yfirvöld heimila að slíkt afturvirkt eftirlit fari fram á grundvelli viðeigandi undirsafna verðbréfa skulu þau valin með samræmdum hætti,
- e) það greinir nafntengda grundvallaráhættu, þ.e. að stofnanir skuli sýna fram á að innra líkanið sé næmt gagnvart verulegum, sérkennandi mun á stöðum sem eru sambærilegar, en ekki alveg eins, og
- f) það endurspeglar ófyrirsjáanlega áhættu.

Stofnunin skal einnig uppfylla eftirfarandi skilyrði:

- ef stofnun er berskjölduð fyrir ófyrirsjáanlegri áhættu sem endurspeglast ekki í virðisáhættu hennar vegna þess að hún er utan tíu daga eignartímabilsins og 99% öryggisbilsins (atburðir sem litlar líkur eru á og hafa alvarlegar afleiðingar), skal stofnunin sjá til þess að áhrif slíkra atburða séu tekin með í reikninginn í innri eiginfjárgreiningu hennar og
- innra líkan stofnunarinnar skal meta varlega áhættuna sem verður til af stöðum, sem eru ekki mjög seljanlegar, og stöðum með takmarkað verðgagnsæi samkvæmt raunhæfum markaðssviðsmyndum. Að auki skal innra líkanið uppfylla lágmarksgagnastaðla. Hæfilegrar varfærni skal gætt í áætlun gilda og aðeins má nota þau ef tiltæk gögn eru ófullnægjandi eða ef þau endurspeglar ekki raunverulegan óstöðugleika stöðu eða verðbréfasafns.

Enn fremur skulu stofnanir hagnýta sér framfarir í tækni og bestu starfsvenjum eftir því sem þær þróast.

Að auki skal stofnunin hafa komið á aðferð sem, við útreikning á eiginfjárkröfu hennar, greinir vanskilaáhættu veltubókarstaðna hennar, sem kemur til viðbótar við vanskilaáhættuna sem virðisáhættan greinir, eins og tilgreint er í fyrri kröfum í þessum lið. Þegar stofnun reiknar eiginfjárkröfu vegna viðbótarvanskilaáhættu getur hún, til að koma í veg fyrir tvítalningu, tekið tillit til þess að hve miklu leyti vanskilaáhætta hefur þegar verið tekin með í virðisáhættunni, sérstaklega að því er varðar áhættustöður sem hægt væri að loka og yrði lokað innan tíu daga ef aðstæður á markaði yrðu óhagstæðar eða fram kæmu aðrar vísbendingar um versnandi aðstæður á lánamarkaði. Ef stofnun endurspeglar viðbótarvanskilaáhættu sína með aukinni eiginfjárkröfu skal hún búa yfir aðferðum til að staðfesta þá ráðstöfun.

Stofnunin skal sýna fram á að aðferð hennar uppfylli áreiðanleikakröfur sem samrýmast aðferðinni sem er sett fram í 84.–89. gr. tilskipunar 2006/48/EB, að því gefnu að áhættustigið sé stöðugt, og leiðrétt eftir því sem við á til að endurspeglar áhrif greiðsluhæfis, samþjöppunar, áhættuvarna og valfræslis.

Stofnun sem endurspeglar ekki viðbótarvanskilaáhættu með aðferð sem er þróuð innanhúss skal reikna aukna eiginfjárkröfu með aðferð sem samrýmist annaðhvort aðferðinni sem er sett fram í 78.–83. gr. tilskipunar 2006/48/EB eða aðferðinni sem er sett fram í 84.–89. gr. þeirrar tilskipunar.

Að því er varðar verðbréfunaráhættur í reiðufé eða tilbúnar verðbréfunaráhættur, sem væru bundnar frádráttarmeðferð samkvæmt þeirri meðferð sem er sett fram í 2. mgr. 66. gr. tilskipunar 2006/48/EB, eða með áhættuvægi upp á 1 250% eins og sett er fram í 4. hluta IX. viðauka við þá reglugerð, skulu þessar stöður bundnar eiginfjárkröfu sem er ekki lægri en sú sem er sett fram samkvæmt þeirri meðferð. Stofnanir sem versla með þessar stöður geta beitt annarri meðferð ef þær geta sýnt lögbærum yfirvöldum sínum fram á að auk viðskiptatilgangs sé fyrir hendi virkur kaup- og sölumarkaður (e. liquid two-way market) með verðbréfunaráhættur eða, þegar um er að ræða tilbúnar verðbréfanir sem byggja eingöngu á lánaafleiðum, með verðbréfunaráhættur sjálfar eða alla áhættuþættina sem í þeim eru. Að því er varðar þennan þátt er litið svo á að kaup- og sölumarkaður sé fyrir hendi ef fyrir liggja óháð kaup- og sölutilboð, sem lögð eru fram í góðri trú, svo að unnt sé að ákvarða sanngjart verð miðað við síðasta söluverð, eða gildandi, samkeppnishæfa verðskrá innan eins dags, og gera upp á verði, sem þannig er myndað, innan tiltölulega skamms tíma í samræmi við viðskiptavenjur. Til að stofnun geti beitt annarri meðferð skal hún hafa yfir að ráða fullnægjandi markaðsgögnum til að tryggja að meðferðin endurspegli til fulls samþjappaða vanskilaáhættu þessara áhættuskuldbindinga í innri aðferð sinni til að meta viðbótarvanskilaáhættu í samræmi við kröfurnar sem eru settar fram hér að framan.

6. Stofnanir sem nota innri líkön, sem eru ekki viðurkennd skv. 4. lið., skulu fullnægja sérstökum eiginfjárkröfum vegna sérstakrar áhættu sem er reiknuð skv. I. viðauka.
7. Að því er varðar b-lið 9. liðar skulu niðurstöður útreikninga stofnunarinnar margfaldaðar með margföldunarstuðli sem er ekki lægri en 3.
8. Við margföldunarstuðulinn bætist upphækkunarstuðull á bilinu frá 0 til 1 í samræmi við töflu 1, miðað við fjölda yfirskota á næstliðnum 250 viðskiptadögum, sem afturvirkir eftirlit stofnunarinnar leiðir í ljós. Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að stofnanir reikni yfirskot með samræmdum hætti á grundvelli afturvirkis eftirlits, annaðhvort með tilliti til raunverulegra eða áætlaðra breytinga á virði verðbréfasafnsins. Yfirskot er eins dags breyting á verðgildi verðbréfasafnsins sem fer fram úr eins dags virðisáhættu samkvæmt líkani stofnunarinnar. Í því skyni að ákvarða upphækkunarstuðulinn skal meta fjölda yfirskota eigi sjaldnar en ársfjórðungslega.

Tafla 1

Fjöldi yfirkota	Upphækkunarstuðull
Færri en 5	0,00
5	0,40
6	0,50
7	0,65
8	0,75
9	0,85
10 eða fleiri	1,00

Lögbær yfirvöld geta, í einstökum undantekningartilvikum, fallið frá kröfunni um að „upphækkunarstuðullinn“ bætist við margfeldisstuðulinn í samræmi við töflu 1, ef stofnunin hefur sýnt fram á þ að með fullnægjandi hætti, að mati lögbærra yfirvalda, að slík hækkun sé óþörf og að líkanið sé í aðalatriðum áreiðanlegt.

Bendi mikill fjöldi yfirkota til þess að líkanið sé ekki nægilega nákvæmt skulu lögbær yfirvöld afturkalla viðurkenningu sína á líkaninu eða krefjast þess að gerðar verði viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að líkanið verði bætt sem fyrst.

Í því skyni að gera lögbærum yfirvöldum kleift að fylgjast stöðugt með því að upphækkunarstuðullinn sé réttur skulu stofnanir tilkynna lögbærum yfirvöldum, eins fljótt og auðið er og aldrei síðar en innan fimm viðskiptadaga, um yfirkot sem áætlun þeirra um afturvirkir eftirlit leiðir í ljós eða sem felur í sér hækkun á upphækkunarstuðli samkvæmt töflunni hér á undan.

9. Hver stofnun skal standast eiginfjárkröfu sem svarar til herra gildisins af þessum tveimur:

- virðisáhættu næstliðins dags, samkvæmt breytunum, sem mælt er fyrir um í þessum viðauka, að viðbætti, þar sem við á, eiginfjárkröfu vegna viðbótarvanskilaáhættu, sem krafist er skv. 5. lið, eða
- meðaltals á daglegu mati á virðisáhættu á hverjum næstliðinna 60 viðskiptadaga, margfaldað með stuðlinum, sem um getur í 7. lið, eftir leiðréttingu með stuðlinum, sem um getur í 8. lið, að viðbætti, þar sem við á, eiginfjárkröfu vegna viðbótarvanskilaáhættu sem krafist er skv. 5. lið.

10. Útreikningur á virðisáhættu skal standast eftirtaldir lágmarkskröfur:

- útreikningur á virðisáhættu sé gerður að minnsta kosti einu sinni á dag,
99. hundraðshlutamarks einhliða öryggisbil,
- eignartímabil samsvari tíu dögum,
- fram fari skilvirk athugun aftur í tímann sem nái yfir að minnsta kosti eitt ár nema styttri athugunartími sé réttlætlanlegur vegna verulega aukins verðflökts og
- gögn séu uppfærð á þriggja mánaða fresti.

11. Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að líkanið gefi nákvæma mynd af allri veigamikilli áhættu sem tengist verði valréttar eða staðna sem eru ígildi valréttar og að öll önnur áhætta, sem líkanið greinir ekki, sé nægilega tryggð með eigin fé.

12. Áhættumatslíkanið skal greina nógu margra áhættuþætti, eftir umsvifum stofnunarinnar á viðkomandi mörkuðum, einkum eftirfarandi áhættuþætti:

Vaxtaáhætta

Áhættumatskerfið skal taka til tiltekins safns áhættuþátta sem svara til vaxtaþrósentu hvers gjaldmiðils sem stofnunin hefur í vaxtanæmum stöðum innan eða utan efnahagsreiknings. Stofnunin skal byggja ávöxtunarferlana á einhverri þeirra aðferða sem almennt eru viðurkenndar. Að því er varðar stöður þar sem vaxtaáhætta er veruleg í helstu gjaldmiðlum og á stærstu mörkuðunum skal skipta ávöxtunarferlinum í að minnsta kosti sex mismunandi binditímabil svo unnt sé að greina sveiflur í flökti vaxtanna á ávöxtunarferlinum. Áhættumatskerfið skal einnig greina áhættu vegna hreyfinga sem fela ekki í sér fullkomna fylgni á milli mismunandi ávöxtunarferla.

Gengisáhætta

Áhættumatskerfið skal taka til áhættuþátta sem eiga við um gull og einstaka gjaldmiðla sem stöður stofnunarinnar eru reiknaðar í. Að því er varðar fyrirtæki um sameiginlega fjárfestingu skal taka tillit til raunverulegra gjaldeyrisstaðna þess háttar fyrirtækis. Stofnanir geta notað skýrslugjöf þriðja aðila um gjaldeyrisstöðu fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu ef nægilega tryggt er að skýrslan sé rétt. Ef stofnun hefur ekki vitneskju um gjaldeyrisstöðu fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu skal sú staða einangruð og meðhöndluð í samræmi við fjórðu málsgrein í lið 2.1. í III. viðauka.

Hlutabréfaáhætta

Áhættumatskerfið skal taka til að minnsta kosti eins sérstaks áhættuþátta fyrir hvern hlutabréfamarkað þar sem stofnunin hefur verulegar stöður.

Hrávöruáhætta

Áhættumatskerfið skal taka til að minnsta kosti eins sérstaks áhættuþátta fyrir hverja þá hrávöru sem stofnunin hefur verulegar stöður í. Áhættumatskerfið skal einnig greina áhættu vegna hreyfinga, sem ekki hafa fullkomna fylgni, milli áþekkra, en þó ekki nákvæmlega eins, hrávörutegunda og áhættunnar gagnvart breytingum á framvirku verði sem á rætur að rekja til misræmis í binditíma. Einnig skal það taka mið af einkennum markaðarins, einkum afhendingartíma og því svigrúmi sem víxlurum er veitt til þess að loka stöðum.

13. Lögbær yfirvöld geta heimilað stofnunum að nota mælifylgni innan áhættuflokka og þvert á áhættuflokka ef þau eru þess fullviss að kerfið, sem stofnunin notar við að mæla fylgni, sé traust og því sé beitt af heilindum.

VI. VIÐAUKI

ÚTREIKNINGUR Á EIGINFJÁRKRÖFUM VEGNA STÓRRA ÁHÆTTUSKULDBINDINGA

- Umframfjárhæðin sem um getur í b-lið 31. gr. skal reiknuð með því að velja þá þætti af heildarveltubókaráhættu gagnvart viðskiptavini eða hópi viðskiptavina, er um ræðir, sem útheimta hæstu kröfur vegna sérstakrar áhættu skv. I. viðauka og/eða kröfur skv. II. viðauka og eru að heildarfjárhæð jafnir umframfjárhæðinni sem um getur í a-lið 31. gr.
- Ef það, sem er umfram, hefur ekki varað lengur en í tíu daga skal viðbótareiginfjárfrafan vera 200% af kröfunni, sem um getur í 1. lið, vegna þessara þátta.
- Að tíu dögum liðnum frá því að umframáhætta hefur myndast skal setja umframþættina, sem eru valdir í samræmi við 1. lið, í viðeigandi línu í dálki eitt í töflu 1 í hækkanði röð eftir kröfum vegna sérstakrar áhættu í I. viðauka og/eða kröfunum í II. viðauka. Viðbótareiginfjárfrafan skal samsvara heildarfjárhæð krafanna vegna sérstakrar áhættu í I. viðauka og/eða krafanna í II. viðauka fyrir þessa þætti, margfaldað með samsvarandi stuðli í 2. dálki í töflu 1.

Tafla 1

Farið yfir mörkin (á grundvelli hundraðshluta eigin fjár)	Stuðull
Allt að 40 %	200 %
Milli 40 % og 60 %	300 %
Milli 60 % og 80 %	400 %
Milli 80 % og 100 %	500 %
Milli 100 % og 250 %	600 %
Yfir 250 %	900 %

VII. VIÐAUKI

VELTUVIÐSKIPTI

A-HLUTI

Viðskiptatilgangur

1. Stöður/verðbréfasöfn sem eru ætluð til veltuviðskipta skulu uppfylla eftirfarandi kröfur:
 - a) skilmerkilega skjalfest viðskiptastefna vegna stöðunnar/gerningsins eða verðbréfasafna, sem yfirstjórn hefur samþykkt, verður að liggja fyrir og þar skal koma fram hversu langt áætlað er að eignarhaldstímabilið verði,
 - b) skilmerkilega skilgreind stefna og verklagsreglur um virka stjórnun stöðunnar verða að liggja fyrir og fela í sér eftirfarandi:
 - i. stöður sem er stofnað til á viðskiptaborði,
 - ii. stöðutakmarkanir eru settar og fylgst er með því að þær séu viðeigandi,
 - iii. miðlurum er í sjálfsvald sett að stofna til/stjórna stöðu innan umsaminna takmarkana og samkvæmt samþykktri stefnu,
 - iv. yfirstjórn er tilkynnt um stöður og er það óaðskiljanlegur hluti áhættustýringarferlis stofnunarinnar og v. virkt eftirlit er með stöðum með hliðsjón af markaðsupplýsingabrunnum og mat er gert á markaðshæfi eða möguleikanum á að áhættuverja stöðuna eða áhættu bundna henni, þ.m.t. mat, gæði og framboð á markaðsupplýsingum við matsferlið, umfang markaðsveltu, stærð staðna, sem viðskipti eru með á markaði, og
 - c) skilmerkilega skilgreind stefna og verklagsreglur um eftirlit með stöðunni gagnvart viðskiptastefnu stofnunarinnar verða að vera fyrir hendi, þ.m.t. eftirlit með veltu og stöðnuðum stöðum í veltubók stofnunarinnar.

B-HLUTI

Kerfi og eftirlit

1. Stofnanir skulu koma á fót og viðhalda fullnægjandi kerfum og eftirliti til að gera varfærnar og áreiðanlegar matsáætlanir.
2. Kerfi og eftirlit skulu að minnsta kosti fela í sér eftirfarandi þætti:
 - a) skjalfesta stefnu og verklagsreglur fyrir matsferlið. Þetta felur í sér skýrt skilgreinda ábyrgð mismunandi sviða, sem koma að ákvörðun matsins, markaðsupplýsingabrunna og endurskoðun á því hvort þeir séu viðeigandi, tíðni óháðs mats, tímasetningu lokaverðs, verklagsreglur um leiðréttingu á mati, verklagsreglur um sannprófun við mánaðarlok og í einstökum tilvikum og
 - b) skýrslugjafarleiðir fyrir deildina, sem er ábyrg fyrir matsferlinu, sem eru skýrar og óháðar framlínudeildum.

Skýrslugjafarleiðin skal enda hjá aðila í framkvæmdastjórn.

Aðferðir við varfærnislegt mat

3. Með færslu að markaðsvirði er átt við að fram fari að minnsta kosti daglega mat á stöðum á lokaverði sem auðvelt er að afla hjá óháðum heimildum. Dæmi um þetta er m.a. verð á verðbréfamörkuðum, skjáverð eða markaðsverð frá nokkrum óháðum og virtum miðlurum.
4. Við færslu að markaðsvirði skal nota varfærnari hlið kaup-/sölugengis nema stofnunin sé mikilvægur viðskiptavaki í þeirri sérstöku gerð fjármálagernings eða hrávöru, sem um ræðir, og hún geti gert upp á miðverði markaðar.
5. Ef ekki er unnt að færa að markaðsvirði skulu stofnanir færa stöður/verðbréfasöfn sín að útreiknuðu virði (e. mark to model) áður en þær beita eiginfjármeðhöndlun veltubókar. Útreiknað virði er skilgreint sem hvert það mat sem þarf að setja sem viðmiðun, framreikna eða á annan hátt reikna út frá markaðsgögnum.
6. Þegar fært er að útreiknuðu virði skal uppfylla eftirfarandi kröfur:
 - a) yfirstjórn skal hafa vitneskju um þá þætti veltubókarinnar sem eru færðir að útreiknuðu virði og skal gera sér grein fyrir mikilvægi þeirrar óvissu sem þetta skapar í reikningsskilum að því er varðar áhættu/afkomu starfseminnar,
 - b) markaðsgögn skulu, ef kostur er, koma frá sömu heimildum og markaðsverð og það hvort markaðsgögn tiltekinnar stöðu, sem metin er, séu viðeigandi og breytur líkansins, skal meta oft.
 - c) nota skal þær matsaðferðir sem eru viðurkenndar markaðsvenjur fyrir tiltekna fjármálagerninga eða hrávöru, ef þær eru fyrir hendi,
 - d) ef stofnunin sjálf þróar líkanið skal það byggjast á viðeigandi forsendum sem aðilar með tilskilin starfsréttindi og óháðir þróunarferlinu hafa metið og prófað,
 - e) fyrir hendi skulu vera formlegar verklagsreglur um eftirlit með breytingum og geyma skal tryggt eintak af líkaninu og það notað með reglulegu millibili til að yfirfara framkvæmt mat,
 - f) þeir sem annast áhættustýringu skulu hafa vitneskju um veikleika líkananna, sem eru notuð, og hvernig best er að endurspegla þá í niðurstöðum matsins og
 - g) líkanið skal endurskoðað reglulega til að unnt sé að ákvarða hversu nákvæmt það er (t.d. mat á því hvort forsendur eru áfram viðeigandi, greining á hagnaði og tapi miðað við áhættuþættina, bera raunverulegt lokavirði saman við niðurstöður líkansins).

Að því er varðar d-lið skal þróa og samþykkja líkanið óháð framlínudeildum og það skal prófað á óháðan hátt, þ.m.t. staðfesting á útreikningum og forsendum og innleiðing hugbúnaðar.

7. Gera skal óháða sannpröfun á verði til viðbótar við daglega færslu að markaðsvirði eða útreiknuðu virði. Þetta er ferlið við að sannprófa reglulega hvort markaðsverð eða grunnöggn líkansins séu rétt og óháð. Þótt miðlarar færi daglega að markaðsvirði skal sannpröfun á markaðsverði og grunnöggn líkansins gerð innan einingar, sem er óháð miðlaradeildinni, að minnsta kosti mánaðarlega (eða oftar, eftir eðli markaðarins/viðskiptastarfseminnar). Ef óháðar verðlagningarheimildir eru ekki fyrir hendi eða ef verðlagningarheimildirnar eru að einhverju leyti huglægar geta varfærnislegar ráðstafanir, svo sem virðisleiðréttingar, verið viðeigandi.

Virðisleiðréttingar eða -varasjóðir

8. Stofnanir skulu koma á fót og viðhalda verklagsreglum um hvernig taka beri tillit til virðisleiðréttinga/-varasjóða.

Almennir staðlar

9. Lögbær yfirvöld skulu krefjast þess að formlega verði tekið tillit til eftirfarandi virðisleiðréttinga/-varasjóða: fyrirfram innheimts áhættuálags uppgjörskostnaðar, rekstraráhættu, slíta fyrir lok samningstíma, fjárfestingar- og fjármögnunarkostnaðar, væntanlegs stjórnunarkostnaðar og, ef við á, líkansáhættu.

Staðlar fyrir stöður sem eru ekki mjög seljanlegar

10. Stöður, sem eru ekki mjög seljanlegar, geta stafað af bæði markaðsatburðum og aðstæðum sem tengjast stofnunum, t.d. samþjöppuðum stöðum og/eda stöðnuðum stöðum.
11. Stofnanir skulu taka til athugunar nokkra þætti þegar þær ákvarða hvort virðisvarasjóður er nauðsynlegur vegna staðna sem eru ekki mjög seljanlegar. Þessir þættir eru m.a. sá tími sem það tæki að áhættuverja stöðu eða áhættu innan stöðunnar, flökt og meðaltal verðbils kaups/sölu, hvort markaðsverð liggur fyrir (fjöldi og auðkenni viðskiptavaka) og flökt og meðaltal veltu, markaðssamþjöppun, aldursflokkun staðna, að hve miklu leyti virði byggist á útreiknuðu virði og áhrif annarrar líkansáhættu.
12. Þegar notast er við mat frá þriðja aðila eða útreiknað virði skulu stofnanir taka til athugunar hvort þær eigi að beita virðisleiðréttingu. Að auki skulu stofnanir taka til athugunar hvort þörf er á að koma á fót varasjóðum vegna staðna sem eru ekki mjög seljanlegar og endurskoða á áframhaldandi grundvelli hvort þeir séu hæfilegir.
13. Þegar virðisleiðréttingar/-varasjóðir leiða til verulegs taps á yfirstandandi fjárhagsári er tapið dregið frá upphaflegu eigin fé stofnunar skv. k-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB.
14. Annar hagnaður/tap vegna virðisleiðréttinga/-varasjóða skal teljast með við útreikning á „hreinum hagnaði í veltubók“, sem tilgreindur er í b-lið 2. mgr. 13. gr., og bætt við/dregið frá viðbótareiginfé sem getur uppfyllt kröfur um markaðsáhættu samkvæmt slíkum ákvæðum.
15. Farið skal með virðisleiðréttingar/-varasjóði, sem eru umfram þann reikningsskilaramma sem stofnuninni er settur, skv. 13. lið, ef þess háttar virðisleiðréttingar/-varasjóðir leiða til verulegs taps, annars skv. 14. lið.

C-HLUTI

Innri áhættuvarnir

1. Innri áhættuvörn er staða sem jafnar að verulegu eða öllu leyti út áhættubundna stöðu eða stöðusamstæðu utan veltubókar. Stöður sem rekja má til innri áhættuvarna geta sætt eiginfjármeðferð í veltubókinni, að því tilskildu að þær séu ætlaðar til veltuviðskipta og að almennu viðmiðanirnar um viðskiptalegan tilgang og varfærnislegt mat, sem eru tilgreindar í A- og B-hluta, séu uppfylltar. Einkum skal taka tillit til eftirfarandi atriða:
 - a) helsta markmiðið með innri áhættuvörnum skal ekki vera að komast hjá eða draga úr eiginfjárkröfum,
 - b) innri áhættuvarnir skulu vera skjalfestar á tilhlýðilegan hátt og háðar sérstökum innri verklagsreglum um samþykki og endurskoðun,
 - c) innri viðskiptin skulu fara fram við markaðsaðstæður,
 - d) stjórnar skal stærstum hluta markaðsáhættu, sem verður til vegna innri áhættuvarnar, með virkum hætti í veltubókinni, innan leyfilegra marka, og
 - e) fylgjast skal vel með innri viðskiptum.Eftirlitið verður að vera tryggt með fullnægjandi verklagsreglum.
2. Meðferðin, sem um getur í 1. lið, hefur ekki áhrif á eiginfjárkröfur sem gilda um þann hluta innri áhættuvarnarinnar sem er utan veltubókar.
3. Þegar stofnun áhættuver lánsáhættugrunn utan veltubókar með því að nota lánsafleiðu, sem er bókuð í veltubók hennar (með því að nota innri áhættuvörn), er ekki lítið svo á, þrátt fyrir 1. og 2. lið, að áhættuskuldbinding, sem er utan veltubókar, sé varin að því er varðar útreikning á eiginfjárkröfum nema stofnunin kaupi, hjá hæfum þriðja aðila, sem hefur á boðstólum þess háttar áhættuvörn, lánsafleiðu sem uppfyllir kröfurnar sem eru settar fram í 19. lið í 2. hluta VIII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, að því er varðar áhættuskuldbindinguna utan veltubókar. Ef slík vörn er keypt frá þriðja aðila og hún er viðurkennd sem áhættuvörn gegn áhættu vegna áhættuskuldbindingar utan veltubókar, að því er varðar útreikning á eiginfjárkröfum, skal hvorki innri né ytri lánsafleiðuvörnin vera í veltubókinni við útreikning á eiginfjárkröfum.

D-HLUTI

Skráning í veltubókina

1. Stofnanir skulu fylgja skýrt skilgreindri stefnu og verklagsreglum við ákvörðun á því hvaða stöður eigi að taka með í veltubókina, að því er varðar útreikning á eiginfjárkröfum sínum, í samræmi við viðmiðanirnar, sem eru settar fram í 11. gr., og með tilliti til getu og starfsvenja stofnunarinnar við áhættustýringu. Nákvæmlega skal skjalfesta að þessari stefnu og verklagsreglum sé fylgt og fara skal fram reglubundin innri endurskoðun á því.
2. Stofnanir skulu hafa skýrt skilgreinda stefnu og verklagsreglur við heildarstjórnun veltubókarinnar. Þessi stefna og verklagsreglur skulu a.m.k. taka til:
 - a) starfsemi þeirrar sem stofnunin álitur veltuviðskipti og hluta af veltubókinni, að því er varðar eiginfjárkröfur,
 - b) að hve miklu leyti unnt er að færa stöðu að markaðsvirði daglega með tilvísun í virkan kaup- og sölumarkað,
 - c) að því er varðar stöður færðar að útreiknuðu virði, að hve miklu leyti stofnunin getur:
 - i. tilgreint allar verulegar áhættur í tengslum við stöðuna,
 - ii. varið gegn öllum verulegum áhættum í tengslum við stöðuna með gerningum sem virkur kaup- og sölumarkaður er til fyrir og
 - iii. unnið áreiðanlegt mat fyrir lykiltilgátur og færíbreytur sem eru notaðar í líkaninu,
 - d) að hve miklu leyti stofnunin getur og er skylt að taka saman mat fyrir stöðuna sem óháður aðili getur fullgilt á samræmdan hátt,
 - e) að hve miklu leyti lagalegar hömlur eða aðrar rekstrarkröfur koma í veg fyrir að stofnunin geti losað eða áhættuvarið stöðuna þegar til skemmri tíma er litið,
 - f) að hve miklu leyti stofnunin getur og er skylt að stjórna áhættu stöðunnar á virkan hátt innan ramma viðskiptastarfsemi sinnar og
 - g) að hve miklu leyti stofnunin getur yfirfært áhættu eða stöður utan veltubókar yfir í veltubók og öfugt ásamt viðmiðunum fyrir slíkar yfirfærslur.
3. Lögbær yfirvöld geta heimilað stofnunum að fara með stöður, sem eru eignir í veltubókinni, eins og sett er fram í l-, m- og n-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB, sem hlutafé eða skuldagerninga, eftir því sem við á, ef stofnun sýnir fram á að hún sé virkur viðskiptavaki í þessum stöðum. Í því tilviki skal stofnunin vera með fullnægjandi kerfi og eftirlit í tengslum við viðskipti með viðurkennda eiginfjárgerninga.
4. Tímabilsviðskiptatengd endurhverf viðskipti, sem stofnun færir með viðskiptum utan veltubókar, geta verið með í veltubókinni, að því er varðar eiginfjárkröfu, svo fremi sem öll slík endurhverf viðskipti séu meðtalin. Í því sambandi eru viðskiptatengd endurhverf viðskipti skilgreind sem viðskipti sem uppfylla kröfur skv. 2. mgr. 11. gr. og A-hluta VII. viðauka og báðar hliðar eru annaðhvort handbært fé eða verðbréf sem hægt er að taka með í veltubókina. Öll endurhverf viðskipti, án tillits til þess hvar þau eru skráð, eru háð kröfu um mótaðila- og útlánaáhættu utan veltubókar.

VIII. VIÐAUKI

NIÐURFELLDAR TILSKIPANIR

A-HLUTI

Niðurfelldar tilskipanir ásamt síðari breytingum á þeim

(sem um getur í 52. gr.)

Tilskipun ráðsins 93/6/EBE frá 15. mars 1993 um eiginfjárkröfur fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/31/EB frá 22. júní 1998 um breytingu á tilskipun ráðsins 93/6/EBE um eiginfjárkröfur fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/33/EB frá 22. júní 1998 um breytingu á 12. gr. tilskipunar ráðsins 77/780/EBE um stofnun og rekstur lánastofnana, 2., 5., 6., 7., 8. gr. og II. og III. viðauka tilskipunar ráðsins 89/647/EBE um eiginfjárhlutfall lánastofnana og 2. gr. og II. viðauka tilskipunar ráðsins 93/6/EBE um eiginfjárkröfur fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2002/87/EB frá 16. desember 2002 um viðbótareftirlit með lánastofnunum, váttryggingafélögum og fyrirtækjum í verðbréfaþjónustu sem eru hluti af samsteypu fjármálafyrirtækja og um breytingu á tilskipunum ráðsins 73/239/EBE, 79/267/EBE, 92/49/EBE, 92/96/EBE, 93/6/EBE og 93/22/EBE og á tilskipunum Evrópuþingsins og ráðsins 98/78/EB og 2000/12/EB:

Aðeins 26. gr.

Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2004/39/EB frá 21. apríl 2004 um markaði fyrir fjármálagerninga og um breytingu á tilskipunum ráðsins 85/611/EBE og 93/6/EBE og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/12/EB og um niðurfellingu á tilskipun ráðsins 93/22/EBE:

Aðeins 67. gr.

B-HLUTI

Lögleiðingarfrestir

(sem um getur í 52. gr.)

Tilskipun	Lögleiðingarfrestur
Tilskipun ráðsins 93/6/EBE	1.7.1995
Tilskipun 98/31/EB	21.7.2000
Tilskipun 98/33/EB	21.7.2000
Tilskipun 2002/87/EB	11.8.2004
Tilskipun 2004/39/EB	30.4.2006/31.1.2007
Tilskipun 2005/1/EB	13.5.2005

IX. VIÐAUKI

SAMSVÖRUNARTAFLA

Þessi tilskipun	Tilskipun 93/6/EBE	Tilskipun 98/31/EB	Tilskipun 98/33/EB	Tilskipun 2002/87/EB	Tilskipun 2004/39/EB
Fyrsti málslíður 1. mgr. 1. gr.					
Annar málslíður 1. mgr. 1. gr. og 2. mgr. 1. gr.	1. gr.				
1. mgr. 2. gr.					
2. mgr. 2. gr.	3. mgr. 7. gr.				
a-liður 1. mgr. 3. gr.	1. mgr. 2. gr.				
b-liður 1. mgr. 3. gr.	2. mgr. 2. gr.				1. mgr. 67. gr.
c- til e-liður 1. mgr. 3. gr.	3.–5. mgr. 2. gr.				
f- og g-liður 1. mgr. 3. gr.					
h-liður 1. mgr. 3. gr.	10. mgr. 2. gr.				
i-liður 1. mgr. 3. gr.	11. mgr. 2. gr.		1. mgr. 3. gr.		
j-liður 1. mgr. 3. gr.	14. mgr. 2. gr.				
k- og l-liður 1. mgr. 3. gr.	15. og 16. mgr. 2. gr.	b-liður 1. mgr. 1. gr.			
m-liður 1. mgr. 3. gr.	17. mgr. 2. gr.	c-liður 1. mgr. 1. gr.			
n-liður 1. mgr. 3. gr.	18. mgr. 2. gr.	d-liður 1. mgr. 1. gr.			
o- til q-liður 1. mgr. 3. gr.	19. til 21. mgr. 2. gr.				
r-liður 1. mgr. 3. gr.	23. mgr. 2. gr.				
s-liður 1. mgr. 3. gr.	26. mgr. 2. gr.				
2. mgr. 3. gr.	7. og 8. mgr. 2. gr.				
a- og b-liður 3. mgr. 3. gr.	3. mgr. 7. gr.			26. gr.	

Þessi tilskipun	Tilskipun 93/6/EBE	Tilskipun 98/31/EB	Tilskipun 98/33/EB	Tilskipun 2002/87/EB	Tilskipun 2004/39/EB
c-liður 3. mgr. 3. gr.	3. mgr. 7. gr.				
4. gr.	24. mgr. 2. gr.				
5. gr.	1. og 2. mgr. 3. gr.				
6. gr.	4. mgr. 3. gr.				2. mgr. 67. gr.
7. gr.	4. mgr. a 3. gr.				3. mgr. 67. gr.
8. gr.	4. mgr. b 3. gr.				3. mgr. 67. gr.
9. gr.	3. mgr. 3. gr.				
10. gr.	5. til 8. mgr. 3. gr.				
11. gr.	6. mgr. 2. gr.				
Fyrsta málsgrein 12. gr.	25. mgr. 2. gr.				
Önnur málsgrein 12. gr.					
Fyrsti undirliður 1. mgr. 13. gr.	Fyrsti undirliður 1. mgr. V. viðauka				
Annar undirliður 1. liðar og 2.–5. mgr. 13. gr.	Annar undirliður 1. liðar og 2.–5. mgr. V. viðauka	7. mgr. 1. gr. og a- og b-liður 4. viðauka			
14. gr.	6. og 7. liður V. viðauka	c-liður 4. viðauka			
15. gr.	8. liður V. viðauka				
16. gr.	9. liður V. viðauka				
17. gr.					
Fyrsta undirgrein 1. mgr. 18. gr.	Fyrsta undirgrein 1. mgr. 4. gr.				
a- og b-liður 1. mgr. 18. gr.	i- og ii-liður 1. mgr. 4. gr.	2. mgr. 1. gr.			
2. til 4. mgr. 18. gr.	6. til 8. mgr. 4. gr.				

Þessi tilskipun	Tilskipun 93/6/EBE	Tilskipun 98/31/EB	Tilskipun 98/33/EB	Tilskipun 2002/87/EB	Tilskipun 2004/39/EB
1. mgr. 19. gr.					
2. mgr. 19. gr.	2. mgr. 11. gr.				
3. mgr. 19. gr.					
20. gr.					
21. gr.	IV. viðauki				
22. gr.					
Fyrsta og önnur málgrein 23. gr.	5. og 6. mgr. 7. gr.				
Þriðja málgrein 23. gr.					
24. gr.					
25. gr.					
1. mgr. 26. gr.	10. mgr. 7. gr.	4. mgr. 1. gr.			
2. til 4. mgr. 26. gr.	11. til 13. mgr. 7. gr.				
27. gr.	14. og 15. mgr. 7. gr.				
1. mgr. 28. gr.	1. mgr. 5. gr.				
2. mgr. 28. gr.	2. mgr. 5. gr.	3. mgr. 1. gr.			
3. mgr. 28. gr.					
a- til c-liður 1. mgr. 29. gr. og næstu tvær undirgreinar	2. liður VI. viðauka				
Síðasta undirgrein 1. mgr. 29. gr.					
2. mgr. 29. gr.	3. liður VI. viðauka				
1. mgr. og fyrsta undirgrein 2. mgr. 30. gr.	4. og 5. liður VI. viðauka				
Önnur undirgrein 2. mgr. 30. gr.					

Þessi tilskipun	Tilskipun 93/6/EBE	Tilskipun 98/31/EB	Tilskipun 98/33/EB	Tilskipun 2002/87/EB	Tilskipun 2004/39/EB
3. og 4. mgr. 30. gr.	6. og 7. liður VI. viðauka				
31. gr.	1. liður 8. liðar, fyrsti málslíður 2. liðar, 3.-5. liður VI. viðauka				
32. gr.	9. og 10. liður VI. viðauka				
1. og 2. mgr. 33. gr.					
3. mgr. 33. gr.	2. mgr. 6. gr.				
34. gr.					
1. til 4. mgr. 35. gr.	1. til 4. mgr. 8. gr.				
5. mgr. 35. gr.	Fyrsti málslíður 5. mgr. 8. gr.	5. mgr. 1. gr.			
36. gr.	1. til 3. mgr. 9. gr.				
37. gr.					
38. gr.	4. mgr. 9. gr.				
39. gr.					
40. gr.	9. mgr. 2. gr.				
a- til c-liður. 1. mgr. 41. gr.	Fyrsti, annar og þriðji undirliður 10. gr.				
d- og e-liður 1. mgr. 41. gr.					
f-liður 1. mgr. 41. gr.	Fjórði undirliður 10. gr.				
g-liður 1. mgr. 41. gr.					
42. gr.					
43. gr.					
44. gr.					

Þessi tilskipun	Tilskipun 93/6/EBE	Tilskipun 98/31/EB	Tilskipun 98/33/EB	Tilskipun 2002/87/EB	Tilskipun 2004/39/EB
45. gr.					
46. gr.	12. gr.				
47. gr.					
48. gr.					
49. gr.					
50. gr.	15. gr.				
1. til 4. liður I. viðauka	1. til 4. liður I. viðauka				
Síðasta málsgrein 4. liðar I. viðauka	22. mgr. 2. gr.				
5. til 7. liður I. viðauka	5. til 7. liður I. viðauka				
8. liður I. viðauka					
9. til 11. liður I. viðauka	8. til 10. liður I. viðauka				
12. til 14. liður I. viðauka	12. til 14. liður I. viðauka				
15. og 16. liður I. viðauka	12. mgr. 2. gr.				
17. til 41. liður I. viðauka	15. til 39. liður I. viðauka				
42. til 56. liður I. viðauka					
1. og 2. liður II. viðauka	1. og 2. liður II. viðauka				
3. til 10. liður II. viðauka					
1. liður III. viðauka	Fyrsti undirliður 1. liðar III. viðauka	7. mgr. 1. gr. og a-liður 3. viðauka			
2. liður III. viðauka	2. liður III. viðauka				
Fyrsta til þriðja málsgrein í lið 2.1 í III. viðauka	Liður 3.1. í III. viðauka	7. mgr. 1. gr. og b-liður 3. viðauka			

Bessi tilskipun	Tilskipun 93/6/EBE	Tilskipun 98/31/EB	Tilskipun 98/33/EB	Tilskipun 2002/87/EB	Tilskipun 2004/39/EB
Fjórfða málsgrein í lið 2.1 í III. viðauka					
Fimmta málsgrein í lið 2.1 í III. viðauka	Liður 3.2. í III. viðauka	7. mgr. 1. gr. og b-liður 3. viðauka			
Liður 2.2, 3 og 3.1 í III. viðauka	4. til 6. liður III. viðauka	7. mgr. 1. gr. og c-liður 3. viðauka			
Liður 3.2. í III. viðauka	8. liður III. viðauka				
4. liður III. viðauka	11. liður III. viðauka				
1. til 20. liður IV. viðauka	1. til 20. liður VII. viðauka	7. mgr. 1. gr. og 5. viðauki			
21. liður IV. viðauka	11. gr. a	6. mgr. 1. gr.			
Fjórfða undirgrein 1.–12. liðar V. viðauka	1. til ii-liður 13. liðar VIII. viðauka	7. mgr. 1. gr. og 5. viðauki			
Fimmta málsgrein 12. liðar V. viðauka					
Sjötta málsgrein 12. liðar til 13. liðar V. viðauka	iii-liður 13. liðar til 14. liðar VIII. viðauka	7. mgr. 1. gr. og 5. viðauki			
VI. viðauki	2. liður 8. liðar VI. viðauka, eftir fyrsta málslíð				
VII. viðauki					
VIII. viðauki					
IX. viðauki					